

Vlaams
Parlement

stuk **1371** (2011-2012) – Nr. 1
ingediend op 21 november 2011 (2011-2012)

Ontwerp van decreet

betreffende de in-, uit-, doorvoer en overbrenging
van defensiegerelateerde producten,
ander voor militair gebruik dienstig materiaal,
ordehandhavingsmateriaal, civiele vuurwapens,
onderdelen en munitie

INHOUD

Memorie van toelichting	3
Voorontwerp van decreet van 8 april 2011.....	41
Advies van de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen	65
Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen	85
Advies van het Vlaams Vredesinstituut	97
Voorontwerp van decreet van 15 juli 2011	127
Advies van de Raad van State	155
Ontwerp van decreet	177
Bijlage bij de memorie van toelichting: Concordantietabellen.....	203

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING

1. Ontstaan en belang van de controle op strategische goederen

Dit ontwerp van decreet regelt de controle op de handel in defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal, ordehandhavingsmateriaal, civiele vuurwapens, onderdelen en munitie. Deze soort goederen behoort tot de categorie ‘strategische goederen’.

Tijdens de Koude Oorlog werd voor het eerst een begin gemaakt met de controle op dergelijke goederen. Door een aantal Westerse landen werd toen een mechanisme opgericht, de CoördinatieCommissie voor multilaterale strategische exportcontroles (CoCom), dat de handel in deze goederen reguleerde en dat er op gericht was de strategische militaire handel met de landen van het communistisch blok te beperken.

Na het einde van de Koude Oorlog werd het duidelijk dat de Oost-Westtegenstelling niet langer de geschikte basis was voor exportcontroles en werd er door diezelfde Westerse staten samen met Rusland beslist om een nieuw informeel multilateraal exportcontrole-mechanisme op te richten, het Wassenaar Arrangement (WA). Binnen het WA werd er een lijst van militaire goederen opgesteld, de zogenaamde ‘Munitions List’, die elk jaar wordt geactualiseerd en waarvan lidstaten verplichtend de uitvoer moeten controleren. Hoewel het besluit om de uit- en doorvoer van vermelde militaire goederen al niet toe te laten dan wel die overdracht te weigeren een nationale bevoegdheid bleef, wordt het beleid van de lidstaten binnen het WA beïnvloed door onderlinge informatie-uitwisseling en het afspreken van ‘best practices’ tussen de lidstaten onderling.

De genoemde ‘Munitions List’ werd vervolgens door de Europese Unie (EU) en haar lidstaten overgenomen als de basis voor haar eigen ‘Gemeenschappelijke EU-lijst van militaire goederen’. Voor goederen op die lijst verbonden lidstaten zich er, eerst politiek via de Gedragscode van de Europese Unie betreffende wapenuitvoer en later juridisch via het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944/GBVB (Gemeenschappelijk Buitenlands en Veiligheidsbeleid), toe om de uit- en doorvoer ervan te toetsen aan gezamenlijk afgesproken criteria. Bovendien werden ook op het niveau van EU afspraken gemaakt over informatie-uitwisseling en werden instrumenten tot harmonisatie van het exportcontrolebeleid geïntroduceerd, zoals het uitwisselen van weigeringsbeslissingen en een daaraan verbonden consultatiesysteem. Het besluit om de uit- en doorvoer van militaire goederen toe te laten dan wel te weigeren, bleef echter een nationale bevoegdheid.

Dit bleef ook zo in de volgende stap die binnen de EU werd genomen op het vlak van wapenhandelcontrole. Hoewel de later vermelde richtlijn 2009/43/EG de regelgeving over de overbrenging van defensiegerelateerde producten tussen lidstaten van de Europese Unie harmoniseert en heel erg vereenvoudigt, beslissen lidstaten vrij of ze nog steeds dergelijke overbrengingen toelaten of niet.

Eenzelfde ontwikkeling kenmerkt de internationale en Europese initiatieven ten aanzien van de ietwat verschillende controle op de handel in civiele vuurwapens. Zowel het Protocol van de Verenigde Naties tegen de ongeoorloofde vervaardiging van en handel in vuurwapens, de onderdelen, componenten en munitie ervan als de later besproken richtlijnen 91/477/EEG en 93/15/EEG tekenen een controlekader uit dat door de lidstaten moet worden ingevuld en toegepast.

Deze evolutie toont aan dat de internationale gemeenschap het belang van controle op internationale wapenhandel onderkent. Dergelijk belang wordt gevat door het feit dat een ongecontroleerde en onverantwoorde proliferatie van conventionele wapens en vuurwapens en het gebrek aan regels hieromtrent een essentiële en negatieve impact heeft op de evolutie van internationale en interne gewapende conflicten. De ontwikkeling van een dergelijk controle-instrumentarium heeft echter niet kunnen verhinderen dat de handel in conventionele wapens en vuurwapens een problematisch gegeven blijft en dat controle broodnodig blijft.

In de opeenvolgende stappen werd echter telkens de rol en de verantwoordelijkheid van de nationale staten benadrukt. Binnen het geschetste internationale en Europeesrechtelijke kader moeten staten daarom continue aandacht blijven besteden aan de efficiënte werking van hun nationale en de besproken internationale controle-initiatieven, en de regelgevende en operationele uitwerking en implementatie daarvan strikt opvolgen.

2. Het doel van het decreet

Het ontwerp van decreet wil nu net doen wat binnen het geschetste internationale en Europeesrechtelijke kader de opdracht is van nationale staten, met name een regelgevend kader creëren dat de efficiënte werking van de Vlaamse en de besproken internationale controle-initiatieven toelaat.

Dit voornemen staat ook opgenomen in de toelichting bij het ontwerp: “Dit ontwerp van decreet probeert een samenhangend en allesomvattend geheel van spelregels te vormen voor een efficiënte controle op de wapenhandel, waarbij zoveel als mogelijk is rekening gehouden met zowel ethische als economische parameters.”.

3. De inhoud van het decreet

Het ontwerp van decreet regelt de controle op de handel in defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal, ordehandhavingsmateriaal, civiele vuurwapens, onderdelen en munitie. Dit houdt onder meer de omzetting van drie Europese richtlijnen in de materie van de wapenhandel in: richtlijn 91/477/EEG van de Raad van 18 juni 1991 inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens, richtlijn 93/15/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende de harmonisatie van de bepalingen inzake het in de handel brengen van en de controle op explosieven voor civiel gebruik en de al vermelde richtlijn 2009/43/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 mei 2009 betreffende de vereenvoudiging van de voorwaarden voor de overdracht van defensiegerelateerde producten binnen de Gemeenschap.

Het ontwerp van decreet is opgebouwd uit vier grote blokken.

Een eerste blok bevat het algemeen kader met het materieel, territoriaal en personeel toepassingsgebied van het decreet, een lijst van definities en een aantal andere algemene bepalingen.

In het tweede blok en derde blok worden respectievelijk de handel in defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal en ordehandhavingsmateriaal en de handel in civiele vuurwapens, onderdelen en munitie gereguleerd. Elke blok behandelt zowel de handel met andere lidstaten van de Europese Unie als de handel met landen buiten de EU (‘derde landen’).

Het vierde blok bevat het zogenaamde vergunningen- en klantenbeheer. Het bevat titels over de schorsing, intrekking en beperking van vergunningen, de tijdelijke uitsluiting van aanvragers, het hoorrecht bij weigering, toezichts- en strafbepalingen, rapportering en enkele overgangs- en slotbepalingen.

4. Belang voor Vlaanderen

Met de implementatie van de voormelde Europese richtlijnen voldoet het Vlaamse Gewest aan zijn Europeesrechtelijke verplichtingen en werkt zij mee aan de creatie van Europees ‘level playing field’ op het vlak van wapenhandelcontrole. Het nieuwe allesomvattend kader voorziet uitgebreide controle-, evaluatie-, toezichts- en sanctioneringsmogelijkheden die een strikte, doch flexibele en een gerichte controle toelaten.

Zowel voor de doelgroepen van het decreet als voor andere betrokken partijen zoals ngo’s houdt het decreet toegenomen rechtszekerheid, coherentie, consequentie en transparantie in.

5. Uitoefening van Vlaamse bevoegdheden in het decreet en beleidskader

Sinds 30 augustus 2003 zijn de gewesten bevoegd voor de “in-, uit- en doorvoer van wapens, munitie, en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel en daaraan verbonden technologie evenals van producten en technologieën voor tweërlei gebruik, onverminderd de federale bevoegdheid inzake de in- en uitvoer met betrekking tot het leger en de politie *en* met naleving van de criteria vastgesteld in de Gedragscode van de Europese Unie op het stuk van de uitvoer van wapens”. Deze bevoegdheid werd naar de gewesten overgeheveld via de bijzondere wet van 12 augustus 2003 tot wijziging van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (zie artikel 6, §1, VI, eerste lid, 4°). Als gevolg van deze overheveling heeft de Vlaamse decreetgever de exclusieve bevoegdheid om bij decreet de hem toegewezen bevoegdheid te reglementeren.

Op 5 mei 2004 heeft het Vlaams Parlement een resolutie inzake deze materie aangenomen (voorstel van resolutie betreffende de in-, uit- en doorvoer van wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel en daaraan verbonden technologie – *Parl. St. VI. Parl. 2003-04, nr. 2292/2*). In deze resolutie stelt het Vlaams Parlement dat een reflectieperiode van één jaar zal worden ingelast alvorens de werkzaamheden te starten voor het opstellen van een Vlaams decreet inzake wapens en aanverwant materieel. Dit moratorium van één jaar is ondertussen verstreken.

In de beleidsnota 2009-2014 (*Parl. St. VI. Parl. 2009-10, nr. 195/1*) van de hiertoe bevoegde minister wordt duidelijk gewezen op de noodzaak en het belang dat de wetgeving die deze bevoegdheid regelt in lijn is met de werkelijkheid van vandaag, en kan beantwoorden aan een degelijke beheersing van de huidige veiligheidsproblemen. In het streven naar een doeltreffende controle op de overdracht van militair materieel, en om deze controle in lijn te brengen met de economische realiteit en veiligheidsbekkommernissen, stelt de Vlaamse Regering zich tot doel om de huidige reglementering te actualiseren via een nieuw decreet. Door de hiertoe bevoegde minister werd de opdracht daartoe gegeven aan de dienst Controle Strategische Goederen.

II. SPECIFIEKE TOELICHTING VAN HET DECREET

Artikel 2 – Definities

Punt 2° – ‘Ander voor militair gebruik dienstig materiaal’

Deze definitie omvat de zogenaamde ‘catch-allbepaling’ die voorheen opgenomen was in onderafdeling A19, afdeling 1, 2de categorie, bijlage van het koninklijk besluit (KB) van 8 maart 1993. De tekst van de nieuwe bepaling is gebaseerd op de tekst van sectie 1 (2) van de Duitse War Weapons Control Act.

Omwille van de belangrijkheid van deze bepaling en omwille van de rechtszekerheid wordt er voor gekozen om deze ‘catch-allbepaling’ in het kader van het Wapenhandeldecreet op te nemen in het decreet zelf. Concreet wordt er voor geopteerd om de inhoudelijk toepassingsgebied van de ‘catch all’ als een definitie in artikel 2 op te nemen en daaraan de

omvattende term ‘ander voor militair gebruik dienstig materiaal’ te verbinden, wat toelaat om in het decreet (en eventueel het besluit) eenvoudig te kunnen refereren aan goederen die binnen het toepassingsgebied van de ‘catch all’ vallen. De vergunningsplicht voor dat ‘ander voor militair gebruik dienstig materiaal’ zit vervat in artikel 8, §2, van het decreet.

Inhoudelijk wordt in het licht van rechtszekerheid gekozen voor een zo helder mogelijk geformuleerde definitie die ernaar streeft om de vergunningsplicht te laten afhangen van het mogelijke gebruik van de goederen en niet van de hoedanigheid van de eindgebruiker.

Een dergelijke definitie draagt op een dubbele manier bij tot een meer efficiënte controle. Enerzijds wordt vermeden dat uit- en doorvoerders van alledaagse gebruiksvoorwerpen of voedsel met een vergunningsplicht geconfronteerd worden louter omdat de goederen bestemd zijn voor een militaire eindgebruiker. Anderzijds en daaruitvolgend wordt de controle gefocust op goederen die kunnen gebruikt worden als gewelddsmiddelen, onderdelen en toebehoren daarbij, maar die (nog) niet opgenomen zijn in de lijsten waarnaar in de eerste paragraaf wordt verwezen. Het is dan ook belangrijk op te merken dat goederen enkel vergunningsplichtig zijn als zij voldoen aan beide onderdelen van de definitie en dat het dus moet gaan over goederen “die alleen of in combinatie met elkaar of andere goederen, substanties of organismen ernstige schade kunnen toebrengen aan personen of goederen” en “die als middel tot geweldpleging ingezet kunnen worden in een gewapend conflict of een soortgelijke situatie van geweld”.

Tot slot moet opgemerkt dat de term ‘goederen’ die onder dit punt voor het eerst voorkomt, doorheen het decreet in zijn gewone betekenis gebruikt wordt en moet worden verstaan in functie van het artikel, de onderafdeling, de afdeling, het hoofdstuk en de titel waarin hij is opgenomen.

Punt 4° – ‘Civiel vuurwapen’

Het begrip ‘civiel vuurwapen’ wordt in het decreet gedefinieerd om duidelijk het toepassingsgebied van de onderscheiden vergunningsregimes van titel II en titel III af te bakenen. De definitie is het resultaat van een bevraging over het onderwerp die door de administratie aan zowel de betrokken overheidsinstanties als aan vertegenwoordigers van de vuurwapensector werd voorgelegd en van de opvolgende gesprekken met de betreffende overheidsinstanties.

De aangegeven finaliteit van het voorzien van een definitie wordt ook vertaald in de definitie zelf; de definitie is er eerder op gericht om de civiele, private vuurwapenhandel te onderscheiden van de militaire, publieke handel dan op het formuleren van een dogmatisch, op technische gegevens gebaseerd onderscheid tussen civiele en militaire vuurwapens.

Daarbij moet direct opgemerkt dat de resultaten van de bevraging aantonen dat deze de keuze voor een dergelijke optie noodzakelijk is, aangezien er in de antwoorden consensensus over bestaat dat technische criteria onvoldoende sluitend zijn om een omvattend afbakeningscriterium te onderbouwen en dat de aannahme van een omvattende lijst van ‘militaire vuurwapens’ onmogelijk is. De enige technische criteria die volgens de experts wel een rol kunnen spelen bij de afbakening zijn de ‘actie’ of ‘werkwijze’ van een vuurwapen en het kaliber.

In de antwoorden op de bevraging bestaat er consensus over dat vuurwapens die volautomatisch kunnen vuren enkel militair of paramilitair gebruikt worden. De enige uitzondering daarop is de mogelijkheid, voorzien in artikel 27, §3, tweede lid, van de Wapenwet, voor erkende verzamelaars en musea om dergelijke wapens voorhanden te houden, met dien verstande dat het ‘gebruik’ uiteraard daartoe beperkt is, er mag dus niet mee geschoten worden.

Het kaliber van een vuurwapen kan volgens de meerderheid van de bevroagde experts ook als afbakeningscriterium dienst doen, waarbij er verwezen wordt naar de classificatie van kalibers door Vaste Internationale Commissie ter beproeving van draagbare vuurwapens, beter gekend onder de afkorting CIP, die staat voor ‘Commission Internationale Permanente pour l’épreuve des armes à feu portatives’. Andere criteria zoals de lengte van het vuurwapens, de looplengte en de mogelijkheid om hulpstukken aan te brengen werden ongeschikt geacht.

De meerderheid van de bevroagde experts is het er over het eens dat naast deze ‘objectieve’ criteria, ook een ‘subjectief’ criteria, op basis van de het beoogde gebruik van de vuurwapens moet toegevoegd worden. Niet-volautomatische vuurwapens en vuurwapens met een zogenaamd ‘civiel kaliber’ kennen immers zowel civiel (particulier) als militair of paramilitair gebruik.

Het gekwalificeerd bestemmingscriterium leunt ook aan bij de onderscheiden bedoelingen van respectievelijk richtlijn 2009/43 en richtlijn 91/477, die beide de overbrenging van vuurwapens binnen de EU reguleren. Om een conflict in de toepassing van beide richtlijnen te vermijden stelde de preambule van richtlijn 2009/43 in overweging 15 algemeen dat “[d]eze richtlijn geen afbreuk [doet] aan de toepassing van richtlijn 91/477/EEG”, zonder daarbij duidelijk te maken hoe dit concreet moet worden ingevuld. Verschillende overwegingen en bepalingen in beide teksten leveren echter een aanknopingspunt aan om de onderscheiden toepassing te stoelen op het gekwalificeerd bestemmingscriterium. Zo sluit richtlijn 2009/43 in de vuurwapencategorie van haar lijst van defensiegerelateerde producten bepaalde vuurwapens uit “als die worden gebruikt voor jacht- of sportdoeleinden”, tenzij ze speciaal zijn ontworpen voor militair gebruik of volautomatisch zijn. Op haar beurt stelt richtlijn 91/477 in artikel 2, §2, dat zij niet “van toepassing [is] op commerciële transacties in wapens en munitie voor oorlogsdoeleinden” en lijst ondermeer ‘geschut en lanceerinrichtingen voor militaire doeleinden’ (‘missiles and launchers’) en ‘automatische vuurwapens’ op als vuurwapens waarvan de verwerving en het voorhanden hebben verboden is (cf. bijlage I, deel II). Anders gezegd, zolang het niet gaat om groot geschut of automatische vuurwapens, is richtlijn 2009/43 niet van toepassing op civiele transacties, terwijl richtlijn 91/477 niet van toepassing is op militaire transacties.

In de praktijk zal de opname van dit afbakeningscriterium geen verregaande wijzingen inhouden. Zoals eerder vermeld draait de problematiek immers bijna exclusief om de vermelde situatie van erkende verzamelaars en musea die ‘militaire vuurwapens’ kunnen invoeren. Als het gaat om repeteerwapens of halfautomatische wapens zullen deze wapens in het kader van het decreet als ‘civiele wapens’ beschouwd worden en zullen transacties op basis van titel 3 afgehandeld worden. Als het gaat om volautomatische wapens zullen deze wapens in het kader van het decreet als ‘militaire wapens’ beschouwd worden en zullen transacties op basis van titel 2 afgehandeld worden. Aangezien wapens ontworpen voor uitsluitend militair gebruik, waaronder volautomatische wapens, volgens de Wapenwet van 8 juni 2006 principieel verboden zijn, is binnen deze titel bij overbrengingen voor toegelaten doeleinden telkens een vergunning vereist op basis van artikel 3, §1, vierde lid. Dit geldt evenzeer bij overbrengingen voor toegelaten doeleinden binnen de EU en dus ook voor overbrengingen naar het Vlaamse Gewest (zie daarvoor artikel 18).

Punt 5° – ‘Defensiegerelateerde producten’

De verwijzing naar de gemeenschappelijke EU-lijst van militaire goederen is gebaseerd op artikelen 1 en 12 van het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944 die deze lijst tot referentie maken van de goederen waarop de verplichte toets van de criteria van het gemeenschappelijk standpunt toepasselijk is. Artikel 2, 5°, verankert deze gemeenschappelijke lijst, telkens in de laatst gepubliceerde versie, als nationale ‘Vlaamse’ lijst.

Wat betreft het toepassingsgebied van richtlijn 2009/43 stelt artikel 2 daarvan dat de richtlijn van toepassing is op de defensiegerelateerde producten die in de bijlage genoemd worden. Artikel 13 van de richtlijn stelt vervolgens het volgende: “De Commissie werkt de lijst van defensiegerelateerde producten in de bijlage zodanig bij dat ze strikt overeenkomt met de gemeenschappelijke EU-lijst van militaire goederen.”.

Inhoudelijk moeten de gemeenschappelijke lijst en de lijst in bijlage bij richtlijn 2009/43 dus identiek zijn. In tegenstelling tot de jaarlijkse aanpassing van de gemeenschappelijke lijst – wat exclusief door de Raad gebeurt – moet de aanpassing van de bijlage bij richtlijn 2009/43 (na de aanpassing van de gemeenschappelijke lijst) echter nog het voorwerp uitmaken van een wijzigingsrichtlijn en dus implementatie door de lidstaten. De strikte overeenkomst voorzien in artikel 13 kent dus een hiaat in de periode tussen de publicatie van de gemeenschappelijke lijst en de inwerkingtreding van de wijziging van de bijlage bij richtlijn 2009/43.

Artikel 2, 5°, vermijdt deze hiaat en de noodzaak van jaarlijkse aanpassingen door ook voor het toepassingsgebied van richtlijn 2009/43 rechtstreeks te verwijzen naar de gemeenschappelijke EU-lijst van militaire goederen, zoals die laatst is gepubliceerd in het Publicatieblad van de EU. Op die manier is het toepassingsgebied van het decreet steeds up-to-date.

Punt 6° – ‘Doorvoer’

‘Doorvoer’ wordt gedefinieerd omdat dit in douanetermen een meervoudig begrip is en het in het kader van het decreet in een specifieke betekenis wordt gebruikt, zoals aangegeven in de definitie.

Zoals blijkt uit de definitie worden onder ‘doorvoer’ in het kader van het decreet bewegingen verstaan tussen twee landen van buiten de EU als tussen een land van buiten de EU en een lidstaat die evenwel via het Belgisch grondgebied passeren, met de daaraan verbonden dubbele uitsluiting.

Op basis van artikel 4, §1, van richtlijn 2009/43 wordt de ‘doorvoer’ tussen twee lidstaten van de EU niet gecontroleerd. Dat artikel stelt immers dat voor de overbrenging tussen twee lidstaten geen andere toestemming mag gevraagd worden dan die van de lidstaat van oorsprong.

Bewegingen tussen een land van buiten de EU en een lidstaat met een passage via Belgisch grondgebied worden wel aan de hand van de gewone doorvoerregeling gecontroleerd omdat de richtlijn 2009/43 geen wederzijdse erkenning van de in- en uitvoervergunningen van de lidstaten inhoudt. Bovendien moet binnen dit kader van ‘doorvoer’ de transactie tussen een lidstaat van de EU en een land daarbuiten als een geheel beschouwd worden en zal de lidstaat van afzending voor een dergelijke transactie geen vergunning voor overbrenging naar België maar een uitvoervergunning voor het betrokken derde land toekennen, en is voor de loutere passage over Belgisch grondgebied een doorvoervergunning nodig.

Punt 7° en 12° – ‘Eindgebruiker’ en ‘Land van eindgebruik’

De definities die in artikel 2 werden opgenomen zijn bedoeld zijn om de vergunningsprocedure te reguleren, met name het proces dat loopt vanaf de aanvraag van een vergunning tot de beslissing over deze aanvraag. Omdat daarom ook de begrippen ‘eindgebruiker’ en ‘land van eindgebruik’ binnen dat proces hun betekenis moeten krijgen, is het logisch dat het element ‘moment van de beslissing over de vergunningsaanvraag’ in de definitie van deze begrippen is opgenomen.

Punt 9° – ‘Gevoelige goederen’

De definitie van ‘gevoelige goederen’ kadert binnen de afbakening van:

- de lijst van defensiegerelateerde producten waarvan de tijdelijke en definitieve invoer een vergunning behoeft en waarvan de overbrenging naar het Vlaamse Gewest een kennisgeving behoeft, als vermeld in artikel; en
- het toepassingsgebied van de verplichting van wederuitvoerverbintenis, als vermeld in artikelen 19 en 24, telkens §3, tweede lid, 2°.

Het VN-register (VN: Verenigde Naties) voor Conventionele Wapens omvat gevechtstanks, pantsergevechtsvoertuigen, zware artilleriesystemen, gevechtsvliegtuigen, gevechtshelikopters, oorlogsbodems en raketten en raketwerpers. De goederen die zijn opgenomen in de optionele categorieën over kleine en lichte wapens zijn revolvers, zelflaadpistolen, geweren, karabijnen, lichte en halfzware machinepistolen, aanvalswapens, machinegeweren, granaatwerpers, draagbare antitankwapens (‘bazooka’s’), terugstootloze vuurmonden, draagbare raketlanceerders (‘law’) en mortieren met een kaliber minder dan 75mm.

Punt 10° en 17° – ‘Invoer’ en ‘Uitvoer’

Deze definities werden na verschillende consultaties met de Centrale Administratie der Douane en Accijnzen overgenomen uit artikel 2 van verordening (EG) nr. 1236/2005 van de Raad van 27 juni 2005 met betrekking tot de handel in bepaalde goederen die gebruikt zouden kunnen worden voor de doodstraf, foltering of andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing.

Met deze definitie beoogt het Vlaamse Gewest elk definitief of tijdelijk binnen of buiten het douanegebied van de EU brengen van goederen te controleren, met uitzondering van de gevallen vermeld in artikel 2, punt 6°. Dit geldt ongeacht de specifieke douaneregeling of -regelingen waaronder de goederen binnen en/of buiten worden gebracht en ongeacht of de goederen al dan niet onder douanetoezicht blijven.

Punt 13° – ‘Munitie’

Deze definitie werd overgenomen uit artikel 1quater van richtlijn 91/477.

Punt 14° – ‘Onderdeel’

Deze definitie van ‘onderdeel’ is een combinatie van de definities die daaraan gegeven worden in het VN-vuurwapenprotocol en richtlijn 91/477 en van de behandeling van onderdelen en hulpstukken in de Belgische wetgeving over het voorhanden hebben en verwerven van vuurwapens. De controle op de verwerving van onderdelen en hulpstukken binnen België is beperkt tot een verbod voor bepaalde zaken en een vergunningsplicht louter voor onderdelen die aan de wettelijk voorgeschreven proef onderworpen zijn en voor hulpstukken, die, aangebracht op een vuurwapen, tot gevolg hebben dat het wapen in een andere categorie wordt ondergebracht. Om het decreet in overeenstemming te brengen met de regeling voor het voorhanden hebben en verwerven binnen België wordt er dus voor geselecteerd om deze regeling over te nemen voor in-, uit-, doorvoer en overbrenging. Deze regeling werd ook voorgesteld in het advies van de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (SARiV).

Punt 15° – ‘Ordehandhavingsmateriaal’

Deze definitie is afgeleid uit de beschrijvingen van dergelijke goederen in punt G, 2de categorie, afdeling 1, van de bijlagen bij het KB van 8 maart 1993.

Punt 16° – ‘Overbrenging’

Er wordt voor geopteerd om de afzonderlijke termen ‘overdracht’ (die gebruikt wordt in het kader van de richtlijn 2009/43) en ‘overbrenging’ (die gebruikt wordt in het kader van richtlijn 91/477) onder de gezamenlijke term ‘overbrenging’ te brengen. De bedoeling daarvan is de tekst van het decreet duidelijker te maken – overbrenging naar een lidstaat is duidelijker en correcter dan overdracht aan lidstaat – en de leesbaarheid ervan te verhogen. Aangezien de Franse en Engelse versies van beide richtlijnen telkens dezelfde term gebruiken – respectievelijk ‘transfert’ en ‘transfer’ en het in ieder geval geen algemene verplichting is om de terminologie van een richtlijn als dusdanig om te zetten vormt deze samensmelting geen probleem.

Punt 18° – ‘Vuurwapen’

Deze definitie werd overgenomen uit artikel 1 van richtlijn 91/477.

*Artikel 3 – Materieel toepassingsgebied**Paragraaf 1 – Verbod op in-, uit-, doorvoer en overbrenging**Eerste lid*

Deze bepaling houdt vooreerst een decretale verankering in van de bestaande lijst van verboden goederen in het KB van 8 maart 1993, met toevoeging van het verbod op clustermunitie dat pas van 2008 dateert). De bestaande internationale verbintenissen (‘door’) van België op dit vlak zijn vervat in de volgende verdragen: 1) het verdrag van 1 juli 1968 inzake de niet-verspreiding van kernwapens; 2) het verdrag van 10 april 1972 tot verbod van de ontwikkeling, de productie en de aanleg van voorraden van bacteriologische (biologische) en toxinewapens en inzake de vernietiging van deze wapens; 3) het verdrag van 10 oktober 1980 inzake het verbod of de beperking van het gebruik van bepaalde conventionele wapens die geacht kunnen worden buitensporig leed te veroorzaken of een niet-onderscheidende werking te hebben en de aanvullende protocollen; 4) het verdrag van 13 januari 1993 tot verbod van de ontwikkeling, de productie, de aanleg van voorraden en het gebruik van chemische wapens en inzake de vernietiging van deze wapens; 5) het verdrag van 18 september 1997 inzake het verbod op het gebruik, de opslag, de productie en de overdracht van antipersoonsmijnen en inzake de vernietiging ervan; 6) het verdrag van 30 mei 2008 inzake clustermunitie.

Daarenboven vat deze bepaling de defensiegerelateerde producten, ordehandhavingsmateriaal, civiele vuurwapens, onderdelen en munitie die in artikel 3, §1, van de Wapenwet van 8 juni 2006 als verboden wapen zijn opgenomen op basis van een door België binnen een internationaal, multilateraal forum uitgesproken engagement en waarbij België streeft naar een internationaal verbod op het gebruik, de productie, de ontwikkeling en de overdracht ervan (‘krachtens’). In het verleden heeft België als dusdanig bijgedragen tot het internationaal verbod op gebruik van zowel antipersoonsmijnen als clustermunitie. Op dit moment past het Belgisch verbod in artikel 3, §1, punt 18, van de Wapenwet op het voorhanden hebben van ‘inerte munitie en bepantsering die verarmd uranium of elk ander industrieel uranium bevatten’ binnen dit kader (zie ook de resolutie van het Europees Parlement van 22 mei 2008 over wapens die (verarmd) uranium bevatten en de gevolgen daarvan voor de menselijke gezondheid en het milieu – naar een wereldwijd verbod op het gebruik van dergelijke wapens). In de lijst van verboden in-, uit- en doorvoer en overbrenging bedoeld in het derde lid, zal dan ook ‘inerte munitie en bepantsering die verarmd uranium of elk ander industrieel uranium bevatten’ opgenomen worden.

Tweede lid

Aangezien de finaliteit van de Wapenwet voornamelijk (zie hierboven) ligt in het bewaren van de publieke orde en veiligheid op het Belgisch grondgebied en de Wapenwet dus ook dus ook enkel handelingen met wapens op het Belgisch grondgebied reguleert, is voor de goederen waarop uitsluitend op basis van de Wapenwet een verbod rust enkel de invoer en de overbrenging naar het Vlaamse Gewest verboden, uiteraard met inachtnaam van de uitzonderingen vermeld in artikel 27. Artikel 27, §1, stelt zelf ook duidelijk dat de Wapenwet niet van toepassing is op de in, uit- en doorvoer.

Vierde lid

Deze bepaling moet de lacune remediëren van de verschillende situaties waarin de in-, uit- en doorvoer en overbrenging van ‘verboden goederen’ voor bepaalde doeleinden toch mogelijk is, maar waarvoor zonder deze bepaling geen vergunningsplicht zou gelden. Dit geldt enerzijds voor invoer en overbrenging naar het Vlaamse Gewest van de meeste categorieën van verboden goederen en anderzijds voor alle bewegingen van ondermeer verboden ordehandhavingsmateriaal. Er wordt voor geopteerd om dergelijke bepaling in dit algemeen artikel op te nemen om te vermijden dat (1) dergelijke bepalingen moeten opgenomen worden in de verschillende titels en verschillende hoofdstukken daarvan; of (2) de verboden goederen, waar nodig, moeten herhaald worden als vergunningsplichtige goederen als het om toegelaten doeleinden gaat.

Paragraaf 4 – Uitzondering Benelux

Binnen de Benelux-unie en de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie (BLEU) regelen respectievelijk het verdrag van 3 februari 1958 tot instelling van de Benelux Economische Unie en de overeenkomst van 23 mei 1935 tussen België en het Groothertogdom Luxemburg tot instelling van een gemeenschappelijk regime inzake reglementering van de in-, uit- en doorvoer onder meer het verkeer van goederen binnen de respectievelijke douane-unies.

Op basis van deze overeenkomsten geldt binnen de Benelux-unie en de BLEU het ingestelde vrij verkeer van goederen onverkort voor defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal, ordehandhavingsmateriaal, civiele vuurwapens, onderdelen en munitie. Bovendien wordt in deze teksten ook de onderlinge aanvaarding geregeld van vergunningen voor de in-, uit- en doorvoer van dergelijke goederen die door de daartoe bevoegde autoriteiten worden toegekend.

De mogelijkheid tot dergelijke regeling wordt erkend in artikel 350 van het verdrag betreffende de werking van de EU (oud artikel 306 van het EG-verdrag).

Artikel 4 – Personeel en territoriaal toepassingsgebied

Dit criterium vloeit voort uit de Parl. Vb. Bijz. Wet 1e zitting van de 51ste zittingsperiode, 2003-04 p. 44-45, 30/07/2003, criv 51; plen 013, en stemt overeen met de informele afspraken die de gewesten daarover onderling hebben gemaakt.

Dit criterium werd door de bevoegde Vlaamse minister op 15 maart 2011 nogmaals bevestigd als deel van zijn antwoord op een vraag om uitleg in de Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden en Internationale Samenwerking van het Vlaams Parlement.

Het begrip ‘woonplaats’ (ook ‘domicilie’ genoemd) verwijst naar de plaats waar een persoon is ingeschreven in het bevolkingsregister, het vreemdelingenregister of het wachtregister en is als dusdanig strenger dan het begrip ‘gewone verblijfplaats’.

Het tweede lid remedieert de lacune die ontstaat bij transacties waarbij goederen via het Vlaamse grondgebied in België worden ingevoerd, vanuit België worden uit- of doorgevoerd of die via het Vlaamse grondgebied naar of vanuit België worden overgebracht en de betrokken partijen niet in België gevestigd zijn. Te denken valt ondermeer aan doorvoertransacties of tijdelijke invoertransacties voor exposities en dergelijke.

Artikel 5, tweede lid – Voorlegging documenten

Deze bepaling is opgenomen naar analogie met artikel 15 van de wet van 5 augustus 1991.

Artikel 6, tweede lid – Verhouding richtlijnen 2009/43 en 91/477

Deze paragraaf is opgenomen naar analogie met overweging 15 van richtlijn 2009/43.

Artikel 7, paragraaf 2 – Kennisgeving bij overbrenging naar het Vlaamse Gewest

Deze bepaling tracht de ‘vrije afname’ van defensiegerelateerde producten die wordt gegarandeerd door artikel 4, §1, van de richtlijn 2009/43 te verzoenen met de noodzaak om bepaalde afnames van bepaalde gevoelige defensiegerelateerde producten toch vanuit de ontvangstzijde te controleren.

Uiteraard rust de kennisgevingsverplichting op de persoon die de goederen in het Vlaamse Gewest zal ontvangen.

De noodzaak vloeit voort uit de onwaarschijnlijkheid dat een screening van de betrouwbaarheid van de bestemming deel zal uitmaken van de analyse van de afzenderlidstaat.

Artikel 4, §1, laat dienaangaande de blijvende toepassing toe van nationale bepalingen die noodzakelijk zijn om redenen van openbare veiligheid of openbare orde. Op basis van die toelating is het een proportionele maatregel om overbrengingen van dergelijke gevoelige producten naar het Vlaams Gewest door actoren die ook door België niet vooraf gescreend zijn – zoals dat met gecertificeerde personen wel het geval is – toch te controleren.

Om de proportionaliteit van de ‘overbrengingsbeperking’ te garanderen wordt geopteerd voor een kennisgeving die dergelijke actoren voorafgaand aan de overbrenging moeten doen bij de dienst Controle Strategische goederen (‘administratie’) op basis waarvan de administratie dan kan beslissen om eventueel een vergunning op te leggen teneinde het dossier verder te kunnen onderzoeken in het licht van de criteria van artikel 11 (cf. overweging 14 van de preambule). Met andere woorden zal een vergunning opgelegd worden als er twijfel is of de overbrenging al dan niet een bedreiging zou kunnen vormen voor de openbare veiligheid of openbare orde of als een mogelijk risico op afwending verder moet onderzocht worden.

In het licht van de proportionaliteit werd het materieel toepassingsgebied van de ‘overbrengingsbeperking’ ook gelijkgesteld aan dat van de invoervergunningsplicht voor defensiegerelateerde producten, zoals vermeld in artikel 8, §3.

Wat betreft de toelaatbaarheid van de maatregel moet vermeld worden dat de richtlijn 2009/43 voornamelijk tot doel heeft om belemmeringen voor innovatie, industriële samenwerking en het concurrentievermogen van de Europese defensie-industrie op te heffen (cf. overweging drie van de preambule) terwijl deze maatregel net overbrengingen door andere actoren dan de defensie-industrie wil reguleren. De defensie-industrie omvat immers net die actoren die beschikken over het certificaat van gecertificeerde persoon, waardoor ze zijn uitgesloten van deze ‘overbrengingsbeperking’ en de richtlijn 2009/43 dus wordt gerespecteerd.

Tot slot moet ook benadrukt worden dat deze bepaling geen grote impact zal hebben op de vergunningspraktijk. De overbrengingen van defensiegerelateerde producten naar het Vlaamse Gewest door andere actoren dan de defensie-industrie die in de toekomst om basis van het regime van richtlijn 2009/43 zouden verlopen zijn immers uiterst beperkt. De overbrengingen van civiele vuurwapens zullen immers blijvend gereguleerd worden door de richtlijn 91/477 en niet de richtlijn 2009/43.

Artikel 8, paragraaf 1, derde lid – Uit- en doorvoer van ordehandhavingsmateriaal

De klemtoon op goederen die kunnen bijdragen tot binnenlandse onderdrukking is ook aanwezig in de huidige lijst van ordehandhavingsmateriaal waarvan de uit- en doorvoer vergunningsplichtig zijn, op basis van punt G van afdeling 1 van de 2de categorie van de bijlagen van het KB van 8 maart 1993. Net zoals bij de opmaak van het KB zal bij de opmaak van onderhavige lijst dan ook rekening gehouden worden met de lijst van uitrustingen die zouden kunnen worden gebruikt voor binnenlandse repressie, zoals voorzien in de richtlijnen van de Raad over de implementatie en evaluatie van beperkende maatregelen in het kader van het GBVB van de EU.

Artikel 8, paragraaf 2 – ‘Catch-allbepaling’ bij uit- en doorvoer

Deze bepaling omschrijft de vergunningsplicht voor de goederen die onder de ‘catch-all-definitie’ van artikel 2, punt 2°; vallen.

Deze vergunningplicht is beperkt tot uit- en doorvoer naar landen buiten de EU omdat richtlijn 2009/43 overbrenging naar lidstaten van de EU regelt en het toepassingsgebied van deze richtlijn beperkt is tot de goederen die voorkomen in de bijlage bij de richtlijn, zijnde de Gemeenschappelijke EU-lijst van militaire goederen. Bovendien moet verwezen worden naar verordening 428/2009 (EG) die slechts bepaalde producten voor tweërlei gebruik die op basis van haar bijlage I vergunningsplichtig zijn bij uitvoer onder vergunning plaatst bij overbrenging naar andere lidstaten van de EU. De meeste producten voor tweërlei gebruik kunnen dus volgens verordening 428/2009 (EG) vrij overgebracht worden naar andere lidstaten van de EU. Het zou dan ook contradictorisch zijn om goederen die op geen enkele manier geviséerd worden strenger te behandelen dan goederen die verordening 428/2009 (EG) classificeert als ‘producten voor tweërlei gebruik’.

Artikel 8, paragraaf 3 – Invoer van defensiegerelateerde producten en ordehandhavingsmateriaal

De finaliteit van de controle op de invoer van defensiegerelateerde producten en ordehandhavingsmateriaal ligt in de bescherming van de openbare orde en veiligheid. In het licht daarvan moet de controle dan ook specifiek gericht zijn op de goederen die daarvoor een mogelijke bedreiging vormen. Om die reden wordt dan ook de controle op ‘gevoelige goederen’, volgens artikel 2, punt 9°, de goederen die zijn opgenomen in het VN-register voor Conventionele Wapens, inclusief kleine en lichte wapens als uitgangspunt genomen en heeft de Vlaamse Regering de mogelijkheid om andere defensiegerelateerde producten en ordehandhavingsmateriaal aan deze lijst toe te voegen.

Ook het KB van 8 maart 1993 had impliciet een dergelijke finaliteit als uitgangspunt. De memorie bij het KB van 8 maart 1993 stelde in dit kader het volgende: “De in de afdeling 2 (invoer) bepaalde lijst is minder uitgebreid, hetgeen eveneens strookt met de huidige praktijk. Het blijkt niet nodig de invoer te bemoeilijken van bepaald materieel met militaire finaliteit (electronisch materieel, fotografisch materieel, ...) waarvan de industrie behoefte kan hebben, vermits de doorvoer of de wederuitvoer, eventueel na verwerking, in ieder geval op grond van de lijst, afdeling 1, zal gecontroleerd worden. Overigens is de wet er meer bepaald op gericht de uit- en doorvoer onder toezicht te houden.”.

Wat betreft ordehandhavingsmateriaal moet tot slot wel verduidelijkt worden dat bepaalde goederen die onder de definitie van artikel 2, punt 15°, vallen al onderworpen zijn aan de invoervergunningsplicht op basis van artikel 3, §1, derde en vierde lid. Artikel 3, §1, van de Wapenwet van 8 juni 2006 classificeert immers verschillende ordehandhavingsgoederen als ‘verboden wapen’. Het gaat op dit moment specifiek over categorieën 7°, 9° en 10°.

Artikel 9, paragraaf 1 – Preadvies

Het preadvies is een niet-bindend oordeel over de toelaatbaarheid van een voorgestelde transactie van vergunningsplichtige goederen op het moment van het oordeel. De aanvrager ontleent geen rechten aan dit advies en is exclusief verantwoordelijk voor alle handelingen die hij op basis van dit advies stelt. Op verzoek van de aanvrager kan het advies eventueel bevestigd of gewijzigd worden, naargelang de situatie op dat moment. Het preadvies is zelf geen toelating tot in-, uit-, doorvoer of overbrenging noch een belofte tot vergunning.

Het preadvies is ondermeer bedoeld om aan bedrijven toe te laten om bij het intekenen op een bepaalde buitenlandse overheidsopdracht een dergelijk document te kunnen voorleggen als indicatie van de mogelijkheid tot uitvoer of overbrenging. Een gunstig preadvies kan ook de basis vormen voor de start van onderhandelingen over een bepaalde transactie en de eventueel daarmee gepaard gaande R&D.

Artikel 9, paragraaf 2 – Schriftelijke bevestiging

De mogelijkheid van schriftelijke bevestiging wil anticiperen op de eventuele omstandigheid dat uit- of doorvoertransacties van bepaalde goederen door de douanediens ten geblokkeerd worden omwille van een vermoeden dat de goederen in kwestie onder de vergunningsplicht van artikel 22, §2, vallen (bijvoorbeeld op basis van de goederencode). Met behulp van de schriftelijke bevestiging wordt kan een dergelijk probleem a priori voorkomen worden.

Artikel 10 – Voorafgaande machtiging

Dit artikel is opgenomen naar analogie met artikel 10 van wet van 5 augustus 1991, namelijk het moraliteitsonderzoek op de persoon.

Paragraaf 2 – Moraliteitsonderzoek

De verplichting van de voorafgaande machtiging is gelijkaardig aan die van het certificaat van gecertificeerde persoon. De finaliteit van de verschillende documenten is echter in dubbel opzicht verschillend. Ten eerste is het certificaat van gecertificeerde persoon (voornamelijk) gericht op personen die industriële activiteiten betreffende defensiegerelateerde producten verrichten, terwijl de voorafgaande machtiging evenzeer gericht is op personen die louter handel in drijven in defensiegerelateerde producten (of in ander voor militair gebruik dienstig materiaal of ordehandhavingsmateriaal). Ten tweede zijn de vereisten voor het verkrijgen van een certificaat van gecertificeerde persoon opgesteld in het licht van het noodzakelijk vertrouwen dat lidstaten moeten kunnen hebben in personen in andere lidstaten naar wie personen in hun lidstaat zonder vergunning defensiegerelateerde producten kunnen overbrengen; personen die vervolgens quasi buiten de controle van die lidstaat de vrij overgebrachte goederen kunnen uitvoeren naar derde landen. De controle die het Vlaamse Gewest via de vereiste van de voorafgaande machtiging uitoefent op uitvoerders, doorvoerders en overbrengers is echter een controle in de eerste orde, waarbij het Vlaamse Gewest achteraf nog steeds de controle houdt op de specifieke transacties die de gemachtigde uitvoerders, doorvoerders en overbrengers willen verrichten. Bovendien bevat het artikel dat een meer flexibel vergunningsregime voorziet – i.e. de globale vergunning – zelf bepaalde voorwaarden inzake de betrouwbaarheid.

Omwille van deze redenen is de controle voorzien in deze bepaling met name gericht op de moraliteit van de aanvrager, wat tevens in overeenstemming is met het huidige artikel 10 van wet van 5 augustus 1991.

De Vlaamse Regering zal deze controle concretiseren, onder meer in de vorm van een verplichte voorlegging van bepaalde documenten zoals een uittreksel uit het strafregister van de betreffende personen (de natuurlijke personen of de bestuurders van de rechtspersoon) en, zoals al aangegeven in het tweede lid van paragraaf 2, in een mogelijke vraag tot advies aan bepaalde federale overheidsdiensten.

Paragraaf 3 – Driejarige evaluatie

De driejarige evaluatie die in het ontwerp is opgenomen is bepaald in overeenstemming met artikel 9, vijfde lid, van richtlijn 2009/43 betreffende de certificering.

Paragraaf 4 – Uitzondering op noodzaak machtiging

De uitzonderingen op dit moraliteitsonderzoek in punten 1° en 2° worden gemotiveerd door het feit dat in het eerste lid het moraliteitsonderzoek al is gebeurd door de respectievelijke provincie van de woonplaats van de aanvrager, en in het tweede lid door het feit dat dit onderzoek integraal deel uitmaakt van het certificatieproces. De uitzondering in punt 3 hangt samen met de mogelijkheid voor een buitenlandse persoon om op basis van artikel 4, §2, een aanvraag (bijvoorbeeld tot doorvoer) in te dienen. Deze mogelijkheid wordt door de vereiste van de voorafgaande machtiging op basis van een Vlaams moraliteitsonderzoek beperkt tot tijdelijke transacties (bijvoorbeeld in het kader van wapenbeurzen) en tot definitieve transacties door personen die van vereiste tot voorafgaande machtiging zijn vrijgesteld. In het kader van de rol van het Vlaamse Gewest en België binnen de opgeleijste intergouvernementele organisaties en ten aanzien van de lidstaten van de EU en de Noord-Atlantische Verdragsorganisatie (NAVO) wordt ervoor geopteerd deze personen vrij te stellen en dus toe te laten een vergunningsaanvraag in te dienen zonder gevestigd te zijn in het Vlaamse Gewest. In de praktijk wordt deze vrijstelling nu al toegepast door de Federale Overheidsdienst (FOD) Justitie.

Artikel 11 – Criteria bij invoer en overbrenging naar het Vlaamse Gewest

Deze bepaling wordt ingevoerd om de lacune in de wet van 5 augustus 1991 te remediëren die geen inhoudelijke voorwaarden voor invoer bevatte en dus geen instrument aanreikte om ‘gevoelige’ invoerdossiers op basis van een wettelijk, objectief en redelijk criterium te kunnen weigeren. De tekst van de bepaling is geredigeerd naar analogie van criterium 7 van het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944 en met artikel 3, §1, punt 16°, van de Wapenwet van 8 juni 2006.

Artikel 12 – Toekennings- en gebruiksvoorwaarden, verbonden aan specifieke vergunningen

Dit artikel is opgenomen naar analogie met artikel 6 van de wet van 5 augustus 1991.

Onder meer zullen de vergunningen voor overbrenging van defensiegerelateerde producten naar een andere lidstaat van de Europese Unie – zoals bedoeld in hoofdstuk 2 van deze titel – op basis van dit artikel aan deze uitvoerbeperkingen onderworpen worden die noodzakelijk blijken op basis van een analyse volgens de criteria vermeld in artikelen 26 en 28 van dit decreet.

Paragraaf 1, tweede lid – Elementen waarop voorwaarden en beperkingen betrekking kunnen hebben

Deze bepaling werd aan de tekst van de bepaling uit de wet van 5 augustus 1991 toegevoegd om duidelijk het kader van dergelijke toekennings- en gebruiksvoorwaarden af te bakenen. Het is immers binnen het kader van de opgelijste elementen dat redelijkerwijze voorwaarden en beperkingen kunnen gesteld worden die een belangrijke bijdrage kunnen leveren tot de naleving van de bepalingen van dit decreet en van de uitvoeringsbepalingen ervan, zodat eventuele bedenkingen over een bepaalde aanvraag niet noodzakelijkerwijze hoeven te leiden tot de absolute weigering daarvan.

Punt 2° van dit lid wordt verder uitgewerkt in artikel 19, §3, derde lid, artikel 24, §3, derde lid, en artikel 40, §3, derde lid.

Punt 3° van dit lid werd deels overgenomen uit artikel 9 van het KB van 8 maart 1993 dat de uitreikende overheid toelaat om aan de toekenning van een vergunning als voorwaarde de verplichte mededeling van de volgende gegevens te verbinden: 1) de wijze van vervoer van de goederen; 2) het uitklaringskantoor; 3) de dag, het uur en de plaats van uitgang uit het grondgebied.

Paragraaf 2, tweede lid – Verplichte melding beperkingen aan bestemming

Het tweede lid implementeert artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2009/43 en breidt deze verplichting uit tot alle transacties waaraan beperkingen op het gebied van eindgebruik en uitvoer of wederuitvoer verbonden zijn.

Artikelen 13, 14, 15 en 16 – Soorten vergunningen

Deze artikelen zetten artikel 4, vierde lid, van richtlijn 2009/43 om.

Artikel 14 – Algemene vergunning

Paragraaf 1 – Vergunning

Deze paragraaf zet artikel 5, eerste en tweede lid, en artikel 4, tweede lid, van richtlijn 2009/43 om.

Paragraaf 2 – Voorziene gevallen

Deze paragraaf zet artikel 5, tweede en derde lid, van richtlijn 2009/43 om. Punt 4° wordt verduidelijkt om ook de spiegeltransacties duidelijk te vatten.

Paragraaf 3 – Beoordeling aanvragers certificaat van gecertificeerd persoon

Deze paragraaf zet artikel 9, eerste en tweede lid, van richtlijn 2009/43 om.

Paragraaf 4 – Specificatie producten

Deze paragraaf zet artikel 4, vijfde lid, van richtlijn 2009/43 om.

Paragraaf 6 – Registratie

Deze paragraaf zet artikel 5, vierde lid, en artikel 8, tweede lid, van richtlijn 2009/43 om.

Paragraaf 7 – Verzoek tot verificatie gecertificeerd persoon in andere EU-lidstaat

Deze paragraaf zet artikel 15, eerste lid, van richtlijn 2009/43 om.

*Artikel 15 – Globale vergunning**Paragraaf 1 – Vergunning*

Deze paragraaf zet artikel 6, eerste lid, van richtlijn 2009/43 om.

Paragraaf 2 – Specificatie producten

Deze paragraaf zet artikel 4, vijfde lid, van richtlijn 2009/43 om.

Paragraaf 3 – Voorwaarden

Deze paragraaf voorziet de voorwaarden verbonden aan de hoedanigheid en kwaliteit van de aanvrager waaraan hij moet voldoen om gebruik te kunnen maken van de globale vergunning. Deze zijn gebaseerd op de voorwaarden die artikel 12, §2, van EG-verordening 428/2009 tot instelling van een communautaire regeling voor controle op de uitvoer, de overbrenging, de tussenhandel en de doorvoer van producten voor tweërlei gebruik verbindt aan het gebruik van de globale vergunning.

Deze voorwaarden zijn tweërlei. Enerzijds moet de betrokken persoon in staat zijn om inhoudelijke voorwaarden die aan zijn globale vergunning worden verbonden – bijvoorbeeld uitvoerbeperkingen – na te leven. Anderzijds moet hij ook in staat zijn om de formele voorwaarden zoals rapportering na te leven. Aangezien rapportering van transacties die zijn verricht op basis van een globale vergunning anders en relevanter is dan bij een individuele vergunning – de globale vergunning wordt immers verleend voor een onbepaalde hoeveelheid aan producten – wordt hier expliciet naar verwezen.

Artikel 16 – Individuele vergunning

Dit artikel zet artikel 4, vijfde lid, en artikel 7 van richtlijn 2009/43 om.

Het tweede punt werd toegevoegd, zodanig dat voor de overbrenging van ‘verboden goederen’ die voor bepaalde doeleinden toch mogelijk is, telkens een individuele vergunning moet aangevraagd worden.

Artikel 17 – Vrijstelling van vergunning

Er wordt voor geopteerd om het systeem van mogelijke vrijstellingen complementair te maken aan het systeem van algemene vergunningen. Dat wil zeggen dat voor de gevallen waarin een algemene vergunning kan gebruikt worden geen mogelijkheid tot vrijstelling voorzien wordt. In deze gevallen lijkt het immers nuttig om de a-posteriori controle-mogelijkheid (via de a-posteriori rapportering) te behouden. Voor de gevallen opgenomen in artikel 17 is deze noodzaak minder aanwezig en is efficiëntie en spoed belangrijker.

De opgenomen vrijstellingen kunnen rechtsreeks door de minister worden toegekend op een ‘case-by-case’-basis.

Gelet op de definitie van ‘aanvrager’ in artikel 2, punt 1°, geldt de vrijstellingsmogelijkheid in punten 1° en 2° ook als een persoon in opdracht van een overheidsorgaan of internationale organisatie van defensiegerelateerde producten naar een andere lidstaat van de EU overbrengt.

Transparantie wordt gegarandeerd door de opname van de verleende vrijstellingen in de rapportering aan het Vlaams Parlement (cf. artikel 50).

Artikel 18 – Vergunning bij overbrenging naar het Vlaamse Gewest

Deze bepaling geeft het soort vergunning aan dat moet aangevraagd worden als de administratie op basis van de kennisgeving vermeld in artikel 7 beslist dat een bepaalde overbrenging van defensiegerelateerde producten naar het Vlaams Gewest onder vergunning wordt geplaatst. Omdat dit telkens een ad-hocbeslissing betreft moet dit noodzakelijk een individuele vergunning zijn.

De verwijzing naar artikel 3 is eveneens opgenomen om aan de vergunningsverplichting in dat artikel een soort vergunning te koppelen.

Artikel 19 – Bewijs van eindgebruik bij overbrenging naar andere EU-lidstaat

Dit artikel versterkt samen met de duidelijke definiëring van de begrippen ‘bestemming’, ‘eindgebruiker’, ‘land van bestemming’ en ‘land van eindgebruik’ de controle op de eindgebruiker en het eindgebruik.

Ten eerste voorziet de eerste paragraaf in een absolute verplichting voor de aanvrager om alle informatie mee te delen over de eindgebruiker en het eindgebruik.

Ten tweede stelt de tweede paragraaf ook de voorlegging van een document waaruit de eindgebruiker en het eindgebruik blijkt als een absolute verplichting. Dit kan ofwel een overheidsdocument zijn waarbij de overheid de controle op de vermelde eindgebruiker en het vermelde eindgebruik op zich neemt of een verklaring van de eindgebruiker zelf. De verwijzing naar de “relevante verplichtingen en verbintenissen van het Vlaams Gewest en België” houdt rekening met de verbintenissen om een uitvoervergunning voor een land pas toe te kennen na de voorlegging van een nationaal of internationaal invoercertificaat. Dit is ook de achtergrond van de bepaling in het derde lid van artikel 11 van het Samenwerkingsakkoord van 17 juli 2007 [...] met betrekking tot de invoer, uitvoer en doorvoer van wapens [...] die stelt dat “Nationale en internationale invoercertificaten afgeleverd door officiële instanties genieten te allen tijde de voorkeur”. Om de flexibele aard van de globale vergunning in het kader van het regime van richtlijn 2009/43 te vrijwaren werd aan de informatieverplichting vermeld in de eerste paragraaf bij aanvragen van globale vergunningen geen verplichting van voorlegging van een formeel document zoals een verklaring van de eindgebruiker verbonden.

Op basis van deze aangeleverde informatie maakt de administratie een eerste analyse van de bestemming, de bestemming, het land van eindgebruik, het eindgebruik en de eindgebruiker. Vervolgens zijn er verschillende mogelijkheden:

- 1° de aangeleverde informatie over de eindgebruiker en het eindgebruik is niet duidelijk. In een dergelijk geval zal de administratie de aanvraag niet verder behandelen totdat dergelijke informatie aangeleverd wordt;
- 2° de aangeleverde informatie is duidelijk, het eindgebruik is duidelijk onproblematisch en het land van bestemming en het eventueel verschillende land van eindgebruik beschikken over een effectief exportcontrolesysteem en een verantwoord exportcontrolebeleid. In dergelijk geval zijn verdere garanties en verbintenissen niet nodig;
- 3° de aangeleverde informatie is duidelijk en de transactie is duidelijk problematisch. In dergelijk geval zijn verdere garanties en verbintenissen ook niet nodig en wordt de vergunning geweigerd. Als er een duidelijk risico is op afwending of ongewenste wederuitvoer wordt de vergunning ook geweigerd en zijn verdere garanties en verbintenissen wederom niet nodig.

Daarom voorziet het eerste lid van de derde paragraaf in de mogelijkheid voor de administratie om dergelijke garanties omtrent het eindgebruik te eisen. Hierbij kan ook verwezen worden naar het vierde en vijfde lid van artikel 11 van het hoger vernoemde Samenwerkingsakkoord waarin de federale overheid zich op dat vlak tot een ondersteunende rol verbindt.

Vooraf in de twee gevallen opgenomen in het tweede lid van de derde paragraaf is de grootste zorgvuldigheid omtrent de verificatie van het eindgebruik vereist en moeten dergelijke garanties in overweging genomen worden.

In het tweede lid van de derde paragraaf wordt de garantie van een verbintenis van de eindgebruiker om bij mogelijke wederuitvoer de toestemming van de Vlaamse Regering te vragen in deze twee gevallen verplicht gesteld omdat het een gepaste en efficiënte maatregel is om een eventuele bezorgdheid weg te nemen. Dat bewijst de huidige praktijk.

In het eerste geval is het niet zozeer het exportcontrolesysteem of -beleid van het land van bestemming of eindgebruik dat aanleiding geeft tot enige bezorgdheid, maar de doels- of bestemmingswijziging door de eindgebruiker zelf. Het gaat met andere woorden om een toets van de eindgebruiker aan het zevende criterium van het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944/GBVB die er niet toe noopt de vergunning te weigeren, maar die tot de conclusie leidt dat de bestaande bezorgdheid kan geremedieerd worden als de eindgebruiker er zich toe verbindt om een eventuele doels- of bestemmingswijziging aan het oordeel van de Vlaamse overheid te onderwerpen.

In het tweede geval behoudt de Vlaamse overheid de controle over goederen waarvan omwille van hun offensieve of proliferatiegevoelige aard de uit- en doorvoer gevoelig ligt, ook al is er geen aanleiding tot bezorgdheid over het eindgebruik, de eindgebruiker of de effectiviteit van het exportcontrolesysteem van het land van bestemming of eindgebruiker. De definitie van wat wordt verstaan onder ‘gevoelige goederen’ is opgenomen in artikel 2, punt 2°.

Buiten die twee gevallen is een dergelijke maatregel in de regel nutteloos en zou hij dus een overbodige verplichting inhouden. In een dossier waarin geen van de twee bovenstaande situaties aanwezig is, is er immers geen aantoonbare reden voor het Vlaamse Gewest om na de uit- of doorvoer de transactie te blijven controleren. Aangezien de vergunning werd toegekend, werd het eindgebruik en de eindgebruiker op alle vlakken als betrouwbaar aanzien en gaat het niet om gevoelig materiaal. Een absolute vereiste buiten de twee vermelde gevallen zou bovendien vaak ingaan tegen internationale verbintenissen en verplichtingen die België en het Vlaamse Gewest heeft in het kader van onder meer de NAVO.

Voor transacties waarin het land van eindgebruik lid is van de EU of de NAVO wordt deze wederuitverbintenis niet als een verplichting gesteld, al kan de dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen deze indien nodig nog altijd eisen op basis van het eerste lid van deze paragraaf. Deze dubbele uitsluiting is logisch. Lidstaten van de EU hebben zich er immers toe verbonden om controle uit te oefenen op de uit- en doorvoer van een gemeenschappelijke lijst van militaire goederen (die binnen het Wassenaar Arrangement wordt beheerd) en hebben aan de hand van een bindend document, het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944/GBVB, deze controle inhoudelijk vorm gegeven. Op basis daarvan kan er op vertrouwd worden dat de eventuele doels- of bestemmingswijziging of uitvoer door de overheid van een lidstaat van de EU grondig gecontroleerd zal worden. Lidstaten van de NAVO zijn bondgenoten en zijn als dusdanig ook in andere bepalingen van het decreet het voorwerp van een meer flexibele behandeling, waaronder in artikel 10, §4, artikel 17 en artikel 26, §§4 tot 6. Lidstaten van het informele exportcontroleregime ‘Wassenaar Arrangement’ hebben zich er eveneens toe verbonden om controle uit te oefenen op de uit- en doorvoer van een door haar Expertengroep beheerde lijst van militaire goederen (die de basis vormt voor de EU-lijst). De gemaakte afspraken over deze controle vinden

echter slechts hun uiting in een resem beste praktijken en richtlijnen, reden waarom ervoor geopteerd wordt om op een ‘case-by-case’-basis te bekijken welke van deze lidstaten van de absolute verplichting van een wederuitvoerverbintenis in de drie opgenomen gevallen eveneens kunnen uitgezonderd worden. Een toelichting bij de aard, werkzaamheden en bijhorende verbintenissen van het Wassenaar Arrangement is beschikbaar op haar website (<http://www.wassenaar.org>), en werd tevens opgenomen in de gids voor de gebruiker bij Gemeenschappelijk Standpunt (zie punt 3.1.3.d).

Paragraaf 4 – Informatieverplichting aanvrager bij kennis van doels- of bestemmingswijziging of (weder)uitvoer

Deze bepaling heeft als doel om een informatiebron te creëren voor het toezicht op het gebruik van goederen op een bestemming na de effectieve uit-, doorvoer of overbrenging. De bedoeling van deze controle is om na te kunnen gaan of dat gebruik overeenstemt met het vermelde eindgebruik en de vermelde eindgebruiker, en, als dat niet het geval is, om na te gaan of dat verder gebruik niet strijdig is met de gebruiksvoorwaarden van de toegekende vergunning of met de bepalingen van het decreet of zijn uitvoeringsbesluiten. De vaststelling van een onregelmatigheid zou eventueel kunnen leiden tot de schorsing, intrekking of beperking van de toegekende vergunning, zoals vermeld in artikel 43 van het decreet. Evenzeer kan de eventueel aangeleverde informatie in opvolgende dossiers een rol spelen bij de evaluatie van de vermelde eindgebruiker onder het zevende criterium, zoals vermeld in artikel 26, §1, punt 7°, van het decreet.

Deze bepaling houdt uiteraard voor de aanvrager geen actieve verplichting tot informatievergaring in; de aanvrager hoeft dus niet actief het verder gebruik of de verdere verhandeling van de betreffende goederen op te volgen. Anders gezegd, de verplichting rust louter op de aanvrager om de informatie waarover hij beschikt over te maken, niet om deze informatie systematisch op te vragen of op te zoeken.

Artikel 20 – Criteria bij overbrenging naar andere EU-lidstaat

Richtlijn 2009/43 voorziet in artikel 4, zesde lid, expliciet in de mogelijkheid voor lidstaten om voorwaarden of uitvoerbeperkingen (beperkingen op het eindgebruik van de goederen of op uitvoer na overbrenging) te verbinden aan algemene, globale en individuele vergunningen. In gevallen waarin het eindgebruik al vast staat heeft een uitvoerbeperking echter geen zin als de uitvoer in zijn geheel voor het Vlaamse Gewest niet aanvaardbaar is op basis van overwegingen gebaseerd op de toets vermeld in artikelen 26 en 28.

Artikel 23 – Gecombineerde vergunning

De gecombineerde vergunning is een administratieve vereenvoudiging voor bedrijven die (veelal) ‘off-the-shelf’ defensiegerelateerde producten uitvoeren naar verschillende afnemers in eenzelfde land en voor bedrijven die onderdelen van defensiegerelateerde producten voor herstelling tijdelijk uitvoeren naar verschillende afnemers in eenzelfde land. Onder de huidige regelgeving moet voor elke afnemer een aparte vergunning worden aangevraagd wat voor de betreffende bedrijven een concurrentieel nadeel betekent ten opzichte van andere bedrijven op de wereldmarkt en tegelijkertijd geenszins de controle verhoogt. Deze blijft immers dezelfde als de verschillende afnemers niet telkens op een aparte vergunning staan, maar op één, gecombineerde vergunning. Voor elke bestemming op die gecombineerde vergunning zal namelijk voldaan moeten worden aan de voorwaarden van artikel 24.

De gecombineerde vergunning wordt tot slot ook in de omgekeerde beweging voorzien, met name voor bedrijven die van verschillende bedrijven in één land defensiegerelateerde producten ontvangen. Uiteraard blijft ook in dit geval de controle net dezelfde.

Artikel 24 – Bewijs van eindgebruik bij uit- en doorvoer

Zie de toelichting bij artikel 19.

Aangezien het hier transacties met landen buiten de EU betreft wordt aan de gevallen vermeld in paragraaf 3, tweede lid, het volgende geval toegevoegd: de aangeleverde informatie is wel duidelijk, maar het eindgebruik, de eindgebruiker, of de effectiviteit van het exportcontrolesysteem van het land van bestemming of eindgebruik is onzeker. In dergelijk geval hoeft de vergunning niet per se geweigerd te worden als de bezorgdheid omtrent het eindgebruik, de eindgebruiker, of de effectiviteit van het exportcontrolesysteem kan worden weggenomen door bepaalde garanties zoals een verificatie van de eindgebruiker of relevante verbintenissen van de bestemming of de eindgebruiker.

Het gaat met andere woorden om een toets van het exportcontrolesysteem of -beleid aan het zevende criterium van het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944/GBVB die er wederom niet toe noopt de vergunning te weigeren, maar die – zoals hoger in het eerste geval – tot de conclusie leidt dat de bestaande bezorgdheid kan geredieerd worden als de eindgebruiker er zich toe verbindt om een eventuele doels- of bestemmingswijziging aan het oordeel van de Vlaamse overheid te onderwerpen.

Artikel 25 – Bewijs voldoening uitvoerbeperkingen

Dit artikel zet artikel 4, zesde lid, en artikel 10 van richtlijn 2009/43 om.

Artikel 26 – Criteria Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944/GBVB bij uit- en doorvoer

De criteria die zijn opgenomen in dit artikel zijn een volkomen toepassing van artikel 2 van het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944, maar houden bovendien een substantiële verstrenging in ten opzichte van de criteria die zijn voorzien in dat artikel 2.

Artikel 2 van het Gemeenschappelijk Standpunt bevat drie types van criteria, i.e. een absoluut uit- en doorvoerverbod in criterium 1, verplichte risicoanalyses in criteria 2, 3 en 4, en verplichte overwegingen in criteria 2, 3 en 4.

De bepalingen in het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944 zijn telkens opgebouwd een algemeen verwoord criterium, meestal gevolgd door meer specifieke criteria en/of een aantal factoren aan de hand waarvan deze criteria moeten beoordeeld worden. De toepassing van deze algemene criteria, de specifieke criteria en de factoren worden vervolgens aan de hand van richtsnoeren uitgelegd in de gids voor de gebruiker bij het Gemeenschappelijk Standpunt, die als hulpmiddel bij het Gemeenschappelijk Standpunt geldt.

De algemene criteria werden overgenomen in artikel 26, §1, punt 1° tot en met 8°.

Waar toepasselijk werden de meer specifieke criteria overgenomen in de paragrafen 2 tot en met 9. Dit geldt in het bijzonder voor enerzijds criterium 1, dat dus een absoluut uit- en doorvoerverbod bevat, en anderzijds criteria 2 tot en met 4 die verplichte risicoanalyses bevatten waarvan het resultaat al dan niet tot een weigering van de betreffende uit- of doorvoer moet leiden.

De criteria 5 tot en met 8 bevatten naast de algemene verplichting om in de beoordeling met een aantal kwesties rekening te houden verder geen echte specifieke criteria en lijsten enkel factoren waarmee (onder meer) in de overweging van die kwesties rekening moet gehouden worden. Deze factoren werden overgenomen in paragrafen 6 tot en met 9.

De analyse onder de verschillende criteria wordt logischerwijze gefocust op de eindgebruiker en het land van eindgebruik in de specifieke transactie. In het geval dat de bestemming en de eindgebruiker enerzijds en het land van bestemming en het land van eindgebruik anderzijds verschillen is de analyse van de bestemming en het land van bestemming immers overbodig. In een dergelijke situatie kennen de goederen in kwestie geen enkele toepassing door de bestemming of in het land van bestemming die een invloed zou kunnen hebben op de hieronder vermelde criteria. Het feitelijke gebruik van de goederen ligt immers niet bij de bestemming en in het land van bestemming. De enige uitzondering is criterium zeven, omdat uiteraard de mogelijkheid bestaat dat de goederen in kwestie tijdens de aanwezigheid in het land van bestemming een andere bestemming zouden kunnen krijgen.

Waar de toepassing van de vermelde criteria afhankelijk wordt gesteld van de vaststellingen van bepaalde organisaties wordt ervoor geopteerd om te verwijzen naar de ter zake bevoegde instanties binnen de relevante organisaties. Hiermee worden die instanties bedoeld die ten aanzien van de lidstaten van die organisaties bindende besluiten kunnen nemen.

Paragraaf 2, punt 3 – Verbintenissen binnen internationale controleregimes

Een toelichting bij de aard, werkzaamheden en bijhorende verbintenissen van de verschillende controleregimes vermeld in punt 3 werd opgenomen in de Gids voor de gebruiker bij het Gemeenschappelijk Standpunt (zie punt 3.1.3.d).

Paragraaf 3 tot 8 – Uitwerking criteria 2 tot 7 van het Gemeenschappelijk Standpunt

De substantiële verstrenging van de criteria van het Gemeenschappelijk Standpunt zit vervat in paragrafen 3 tot en met 8.

Criteria 2 tot en met 4, zoals uitgewerkt in de paragrafen 3 tot 5 bevatten in hun eerste lid immers telkens een absoluut uit- en doorvoerverbod, respectievelijk gebaseerd op het bestaan van mensenrechtenschendingen, van schendingen van het humanitair recht of van een gewapend conflict of spanningen. Zoals hieronder uiteengezet wordt hierdoor de appreciatiemarge bij toepassing van deze criteria ten opzichte van het Gemeenschappelijk Standpunt uiteraard erg ingeperkt. Naast dit verbod, bevatten de criteria in hun tweede en derde lid eveneens een verplichting tot risicoanalyse voor de gevallen die niet onder het absoluut verbod vallen en een algemene verplichting tot zorgvuldigheid.

Aan criteria 5 tot en met 7, die in het Gemeenschappelijk Standpunt zijn opgenomen als overwegingen waarmee rekening gehouden moet worden, wordt hier eveneens een verplichting tot risicoanalyse verbonden. Anders gezegd, aan deze criteria die in principe louter elementen zijn die in de beoordeling van een dossier in overweging genomen moeten worden en op basis waarvan een uit- of doorvoer kan geweigerd worden, wordt hier in bepaalde situaties de weigering op basis van de aanwezigheid van een risicofactor verplicht. De tekst van deze risicoanalyseverplichting is wel ook gebaseerd op de tekst van het Gemeenschappelijk Standpunt zelf, met hier en daar een toevoeging uit de gebruikersgids.

Paragraaf 3 – Schending van mensenrechten en/of het internationaal humanitair recht

De uitwerking van het tweede criterium bestaat uit twee leden.

In het eerste lid wordt een algemeen verbod ingesteld voor uit- en doorvoer van gevoelige goederen naar personen, organisaties of instanties die het voorwerp uitmaken van vaststellingen van ernstige mensenrechtenschendingen of schendingen van het humanitair recht. Aangezien het gaat om een algemeen verbod, geldt dit los van de eventuele concrete bijdrage van de uit of door te voeren tot de vastgestelde schendingen. Anders gezegd, de volgens het Gemeenschappelijk Standpunt noodzakelijke potentiële causaliteit tussen de

uit of door te voeren goederen en de schendingen wordt weggelaten; elke uit- of doorvoer van gevoelige goederen naar mensenrechten- of IHR-schenders (IHR: Internationaal Humanitair Recht) zal dus geweigerd worden. Gelet op de verstrekkende draagwijdte van een dergelijk algemeen verbod wordt de weigeringsgrond uiteraard genuanceerd om legitieme transacties, zonder enige directe of indirecte link met de vastgestelde schendingen, doorgang te kunnen laten vinden.

Ten eerste focust het absoluut verbod zich op die gevallen waarin de eindgebruiker direct of indirect betrokken is bij de vastgestelde schendingen. Deze nuance wordt vooreerst aangebracht om uit- en doorvoer naar internationale vredesmachten en onderdelen van internationale organisaties en van de lidstaten van de EU en de NAVO toe te kunnen kennen. De onmogelijkheid daartoe is immers niet enkel onwenselijk, maar zal vaak ook juridisch problematisch zijn, gelet op de verplichtingen en verbintenissen van het Vlaamse Gewest en België ten opzichte van de VN, de EU, de NAVO en hun lidstaten. Daarnaast draagt een algemeen verbod ook voor andere types transacties niet bij tot het doel om op een absolute manier misbruik van Vlaamse wapens uit te sluiten en zou het dus zowel een onwenselijke als doelloze beperking van handel inhouden. Te denken valt bijvoorbeeld aan de uitvoer van amfibievoertuigen die bij rampen voor evacuatiedoelinden worden geleverd aan lokale brandweerdiensten of de uitvoer van een jachtwapen naar een jager die in het betreffende land woont.

Het mogelijke probleem dat goederen die vanuit Vlaanderen worden door- of uitgevoerd naar eindgebruikers waarvan geen enkele bevoegde instantie de betrokkenheid bij eventuele mensenrechten- of IHR-schendingen heeft vastgesteld, maar die daar volgens eigen informatie toch potentieel zouden kunnen bijdragen, wordt opgelost, door in het tweede lid nog steeds in een verplichte risicoanalyse te voorzien (zie hieronder).

Het mogelijke probleem van bestemmingswijziging, i.e. het probleem dat goederen worden ingevoerd door personen in het land van eindgebruik die niet betrokken zijn bij de bestaande mensenrechtenschendingen, maar uiteindelijk toch bij betrokken partijen terecht komen, wordt in de tekst ondervangen door het zevende criterium uit te breiden. Aan het zevende criterium, dat specifiek over bestemmingswijziging handelt, werd een weigeringsgrond toegevoegd die verplicht tot weigering als een dergelijk risico tot bestemmingswijziging wordt vastgesteld.

Ten tweede focust het absoluut verbod zich op mensenrechten en IHR-rechten die potentieel met gebruik van defensiegerelateerde producten geschonden kunnen worden. Wat mensenrechten betreft gaat het voornamelijk over schendingen die vallen onder de noemer 'binnenlandse onderdrukking of 'repressie', zoals foltering en andere wrede, onmenselijke en ontorende behandeling of bestraffing, standrechtelijke of willekeurige executies, verdwijningen, willekeurige gevangenneming. Wat betreft het IHR gaat het bijvoorbeeld over niet-onderscheiden aanvallen. Deze nuance wordt eveneens aangebracht met de focus op het doel om op een absolute manier misbruik van Vlaamse wapens uit te sluiten. Enerzijds is de correcte naleving van het ganse corpus mensenrechten een element in de evaluatie van elke dossier en kan de aanwezigheid van ernstige schendingen van eender welk mensenrecht leiden tot een weigering van aanvraag tot uit- of doorvoer. Anderzijds zou het in het licht van dit doel een doelloze beperking van handel inhouden als elke uit- of doorvoer zonder enige evaluatie en zonder enige risicoanalyse moet geweigerd worden op basis van een vastgesteld probleem inzake, bijvoorbeeld, de rechten van minderheden (taalrechten!) en inheemse volkeren. Daarom moet het algemeen verbod focussen op 'binnenlandse onderdrukking en 'repressie'. In diezelfde optiek wordt met de toevoeging van het woord 'ernstig' de focus gelegd op vaststellingen van een systematisch patroon van manifeste schendingen, een systematisch patroon van niet-sanctionering of niet-voorkoming van dergelijke schendingen en de afwezigheid van voldoende duidelijke stappen om de problematiek aan te pakken.

Het moet duidelijk zijn dat deze focus niet betekent dat een potentiële link moet worden aangetoond tussen de vastgestelde schendingen en de uit- of door te voeren goederen. Bedoeld wordt is dat de focus ligt op rechten die in abstracto met gebruik van defensiegerelateerde producten geschonden kunnen worden. De risicoanalyse in het tweede lid is inderdaad beperkt tot gevallen waarin er ten aanzien van de eindgebruiker geen ernstige schendingen zijn vastgesteld.

In correlatie met deze focus op mensenrechten en IHR-rechten die potentieel met gebruik van defensiegerelateerde producten geschonden kunnen worden focust het absoluut verbod zich ten derde logischerwijze ook op uitvoer van goederen die potentieel voor binnenlandse onderdrukking of, algemener, tot de schending van mensenrechten kunnen gebruikt worden.

Zoals hoger aangegeven voorziet het tweede lid bijkomend nog een verplichting tot risicoanalyse wanneer de eindgebruiker zelf niet het voorwerp uitmaakt van eventuele vaststellingen van mensenrechten- of IHR-schendingen.

Paragraaf 4 en 5 – Interne en regionale spanningen en gewapende conflicten

De uitwerking van het derde en vierde criterium bestaat telkens uit twee leden.

In het eerste lid wordt telkens een algemeen verbod ingesteld voor uit- en doorvoer van gevoelige goederen naar personen, organisaties of instanties die betrokken partij zijn bij respectievelijk een intern gewapend conflict, of bijeen internationaal gewapend conflict in de regio. Aangezien het gaat om een algemeen verbod geldt dit los van de mogelijke concrete bijdrage van de uit of door te voeren tot de het uitlokken van een gewapend conflict of het verlengen van een bestaand gewapend conflict. Anders gezegd, de volgens het Gemeenschappelijk Standpunt noodzakelijke potentiële causaliteit tussen de uit of door te voeren goederen en het (mogelijke) gewapend conflict wordt weggelaten; elke uit- of doorvoer van gevoelige goederen naar de bij het gewapend conflict betrokken partijen zal dus geweigerd worden. Gelet op de verstrekende draagwijdte van een dergelijk algemeen verbod wordt de weigeringsgrond uiteraard genuanceerd om legitieme transacties, zonder enige directe of indirecte link met de bestaande spanningen en conflicten, doorgang te kunnen laten vinden.

Ten eerste wordt de toepassing van het absoluut verbod beperkt tot landen die betrokken zijn bij een 'gewapend conflict'. Daarvoor zijn twee redenen. Vooreerst is 'gewapend conflict' op basis van de relevante bepalingen in de Geneefse Conventies en de Aanvullende Protocolen een juridisch gekwalificeerd begrip in tegenstelling tot de onduidelijke notie 'spanningen'. Uit de definitie van 'spanningen' in de gids voor de gebruiker bij het Gemeenschappelijk Standpunt bij het Gemeenschappelijk Standpunt blijkt zelfs dat het begrip compleet ongeschikt om als basis voor een absolute weigeringsgrond te dienen. 'Spanningen' wordt immers verstaan als "onvriendelijke of met haat vervulde betrekkingen tussen verschillende groepen, of groepen individuen van de samenleving, gebaseerd op ras, kleur, geslacht, taal, godsdienst, politieke of andere meningen, nationale of sociale afkomst, interpretatie van geschiedkundige feiten, verschillen in economisch welzijn of bezit van goederen, seksuele geaardheid, of andere factoren". Op basis van deze definitie zou zo de gehele internationale gemeenschap op een bepaald moment aan de absolute weigeringsgrond onderworpen moeten worden. Bovendien is een absoluut uit- en doorvoerverbod dermate zwaarwichtig dat dit beperkt moet zijn tot situaties die een dergelijke zwaarwichtige maatregel verantwoorden.

Dit betekent uiteraard niet dat het bestaan van spanningen geen element is waarmee in de evaluatie van een aanvraag rekening moet gehouden worden, zeker als het een situatie betreft waarin er een risico bestaat op het uitbreken van een intern gewapend conflict of een internationaal gewapend conflict in de regio. Daarom wordt enerzijds de algemene

zorgvuldigheidsplicht opgelegd en de verplichting tot risicoanalyse voor uit- en doorvoer naar landen of regio's waar spanningen heersen. Anderzijds moet bij elke aanvraag uiteraard ook criterium 2 getoetst worden dat het eventuele bestaan van ernstige mensenrechtenschendingen als gevolg van spanningen al behandelt.

Ten tweede focust het absoluut verbod zich – gelijkaardig aan criterium 2 – op goederen die in een gewapend conflict ingezet kunnen worden. Deze nuance wordt aangebracht met de focus op het doel van het algemeen verbod om op een absolute manier het gebruik van Vlaamse wapens in gewapende conflicten uit te sluiten. Dit doel wordt bereikt met een absoluut verbod op uit- en doorvoer van dergelijke goederen. Het moet daarbij duidelijk zijn dat de focus op dergelijke goederen dus niet betekent dat moet worden aangetoond dat de goederen in een concreet dossier eventueel zullen gebruikt worden in een bestaand conflict. Wat bedoeld wordt is dat de focus ligt op goederen die in abstracto die in een gewapend conflict ingezet kunnen worden. Voor wat betreft andere goederen is het in het licht van het doel van de weigeringsgrond voldoende dat er een analyse wordt uitgevoerd van risico dat deze andere goederen toch zouden kunnen bijdragen tot een gewapend conflict of tot bestaande spanningen. Dergelijke analyse wordt in het tweede lid verplicht gesteld.

Ten derde richt het absoluut verbod zich – zoals ook criterium 2 – op de bij het gewapend conflict betrokken partijen. Ook hier wordt deze nuance enerzijds aangebracht om uit- en doorvoer naar internationale vredesmachten en onderdelen van internationale organisaties en van de lidstaten van de EU en de NAVO toe te kunnen kennen en anderzijds om andere types transacties toe te kunnen laten die buiten het opzet van het absoluut verbod vallen. Te denken valt onder meer de uitvoer van beveiligingsmateriaal (bijvoorbeeld kogelwerende vesten of gepantserde voertuigen) naar Vlaamse of internationale ngo's die in conflictgebieden actief zijn of de uitvoer van een jachtwapen naar een jager die in een land woont dat op zich stabiel is, maar zich in een instabiele regio bevindt (bijvoorbeeld Jordanië). Zoals betreffende criterium 2 (zie hoger) gaat de beperking van de absolute weigeringsgrond tot bij het conflict betrokken partijen gepaard uiteraard – en zoals vermeld – gepaard met het behoud van de algemene zorgvuldigheidsplicht en met de verplichting tot risicoanalyse voor uit- en doorvoer naar eindgebruikers die zich weliswaar in een land bevinden waar het bestaan van een gewapend conflict is vastgesteld, maar die geen betrokken partij zijn.

Ten vierde wordt naast de mogelijkheid tot uit- doorvoer op basis van verplichtingen en verbintenissen in het kader van de VN, de EU, de NAVO, andere intergouvernementele organisaties noodzakelijkerwijze ook voorzien in de mogelijkheid om in het licht van de internationale doelstellingen van het Vlaamse Gewest, België en de lidstaten van de EU uit- of doorvoer toe te staan als deze nodige is voor de nationale veiligheid van het Vlaamse Gewest, België, van de andere lidstaten, of van de gebieden waarvan een van de lidstaten de buitenlandse betrekkingen behartigt, evenals van bevriende landen of bondgenoten. De begrippen 'nationale veiligheid', 'bevriende landen' en 'bondgenoten', die ontleend zijn aan het vijfde criterium van het Gemeenschappelijk Standpunt, moeten verstaan worden zoals bedoeld in punten 3.5.4 tot 3.5.7 van deel 5 van de gids voor de gebruiker bij Gemeenschappelijk Standpunt.

In diezelfde optiek wordt voor criterium 4 voorzien in de mogelijkheid om toch uit- en doorvoer toe te staan gebaseerd op artikel 51 van het Handvest van de VN. In beide gevallen is de eventuele toekenning van vergunning uiteraard onderworpen aan een positief resultaat van enerzijds de algemene risicoanalyse in het tweede lid van de criteria 3 en 4 (zie hieronder) en anderzijds van de analyse onder criterium 2. Dit is ook zo in de tekst opgenomen.

Het tweede en derde lid bevatten telkens de hoger besproken risicoanalyse en de vermelde zorgvuldigheidsplicht.

Paragraaf 6, 7 en 8 – Nationale veiligheid lidstaten, bondgenoten en bevriende landen; houding ten opzichte van terrorisme, internationaal recht en wapenbeheersing; risico op afwenning of ongewenste wederuitvoer

De paragrafen 6 tot 8 verduidelijken de toepassing van criteria 5, 6 en 7 en vertalen deze in een risicoanalyseverplichting.

Paragraaf 9 – Compatibiliteit uitvoer met technische en economische capaciteit

Het achtste criterium, dat wordt uitgewerkt in paragraaf 9, is een bijzonder criterium omdat de gids voor de gebruiker bij Gemeenschappelijk Standpunt voorziet dat een aanvraag tot uit- of doorvoer enkel aan dit criterium moet getoetst worden als: 1) de opgegeven eindgebruiker een regering of een andere publiekrechtelijke entiteit is en; 2) toetsing nodig blijkt volgens het filtersysteem dat in de gebruikersgids is opgenomen en dat rekening houdt met het ontwikkelingspeil van het land van eindgebruik en de financiële waarde van de voorgenomen uit- of doorvoer.

Voor de inhoud van het begrip ‘duurzame ontwikkeling’ verwijst de gebruikersgids naar de Millenniumdoelstellingen van de VN, die zijn gericht op vooruitgang ten aanzien van doelen op het gebied van armoede, onderwijs, gendergelijkheid, kindersterfte, gezondheid van moeders, hiv/aids en andere ziekten, het milieu en een mondiaal ontwikkelingspartnerschap.

Artikel 27 – Consultatieprocedure Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944/GBVB

Dit artikel is overgenomen uit artikel 4, eerste lid, van het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944. De laatste zin is overgenomen uit artikel 4, derde lid, van het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944.

Tweede lid – ‘In wezen identieke transactie’

De hoger genoemde gids voor de gebruiker bij het Gemeenschappelijk Standpunt stelt dat “de punten die men meer in het bijzonder moet bezien om te kunnen beoordelen of een transactie ‘in wezen identiek’ is, de technische specificaties, de hoeveelheden en volumes, en de kopers en eindgebruikers van de goederen in kwestie zijn”.

De zin “Op basis van die raadpleging wordt beslist om de vergunning eveneens te weigeren of de vergunning toch toe te kennen.” werd aan dit lid toegevoegd om duidelijk te maken dat uitwerking geven aan de weigering van een in wezen identieke transactie door een andere lidstaat of lidstaten en de aan de raadpleging van die lidstaat of lidstaten een autonome grond tot weigering van een uit- of doorvoervergunning kan inhouden.

Derde lid – Vertrouwelijkheid weigeringen en raadplegingen

Deze zin is overgenomen uit artikel 4, derde lid, van het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944.

Artikel 28 – ‘Vlaamse’ criteria bij uit- en doorvoer

Dit artikel formuleert een aantal bijkomende criteria, gebaseerd op de prioritaire mensenrechtenthema's van de Vlaamse overheid, op basis waarvan een vergunning kan geweigerd worden. Gelet op de ruime en algemene formulering van deze criteria worden ze niet als automatische weigeringsgronden opgenomen, maar als overwegingen die in de analyse van een dossier in acht genomen moeten worden.

Dat houdt ondermeer in dat de opname van de bepaling in punt 2° niet automatisch betekent dat geen uit- of doorvoer mogelijk is naar landen ten aanzien waarvan door het Kinderrechtencomité van de VN enige bezwaren zijn geformuleerd. In de overweging van deze factoren moet rekening gehouden worden met de specificiteit van de betreffende uit- of doorvoertransactie. Anders gezegd zal de uit- of doorvoer enigszins, direct of indirect, in verband moeten staan met de eventueel aangehaalde schendingen van het Kinderrechtenverdrag.

Wat betreft de verplichte weigeringsgrond die bepaalt dat een aanvraag geweigerd zal worden waar vast staat dat kindsoldaten ingezet worden in het geregelde leger betekent dit dat de verplichte weigering van uit- en doorvoer naar zulks land enkel geldt voor uit- en doorvoertransacties waarin dat geregelde leger de eindgebruiker is. Om dit te bepalen zal de dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen gebruik maken van het jaarlijks rapport van de ‘Special Representative of the Secretary-General for Children and Armed conflict’. Wanneer het geregelde leger niet de eindgebruiker is, moet onderzocht worden of er een direct of indirect verband zou kunnen bestaan tussen de uit- of doorvoertransactie in kwestie en de inzet van kinderen in het geregelde leger. Dat gezegd zijnde is het zo dat de inzet van kindsoldaten in het geregelde leger van een land vrijwel altijd gepaard gaat met andere schendingen van de rechten van het kind en van mensenrechten in het algemeen, waardoor dergelijke uit- en doorvoertransacties dus ook onderworpen zijn aan de toets vermeld in artikel 18.

De algemene formulering van deze criteria houdt vervolgens ook in dat de opname van de bepaling in punt 3° niet betekent dat geen uit- of doorvoer mogelijk is naar een land waar de doodstraf wettelijk mogelijk is of effectief wordt toegepast. Aangezien de doodstraf in het meest universele en wijdst geratificeerde algemene mensenrechtenverdrag – het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (IVBPR) – bovendien niet absoluut is uitgesloten zal deze factor enkel daadwerkelijk een rol kunnen spelen ten aanzien van landen waarover ernstige aanwijzingen bestaan dat de toepassing van de doodstraf gepaard gaat met schendingen van andere mensenrechtenschendingen zoals het verbod op foltering. Ook hier kan de overweging van deze factoren nooit los gezien worden van de specificiteit van de betreffende uit- of doorvoertransactie, en zal de uit- of doorvoer direct of indirect verband moeten staan met mensenrechtenschendingen die met de toepassing van de doodstraf gepaard gaan.

Artikel 30 – Vergunningsverplichtingen civiele vuurwapens

Cf. artikelen 11 en 12 van richtlijn 91/477.

Paragraaf 2 – Vrijstelling van vergunning

Deze bepaling geeft deels uitvoering aan artikel 11, §4, van richtlijn 91/477 dat stelt dat iedere lidstaat aan de andere lidstaten een lijst moet verstrekken van vuurwapens waarvoor de vergunning om deze naar zijn grondgebied over te brengen, zonder zijn voorafgaande toestemming mag worden verleend en aan bijlage 1, punt III, van die richtlijn, waarin bepaalde goederen die voldoen aan de definitie van een vuurwapen uitgesloten worden uit het toepassingsgebied van de richtlijn. Het gaat in de bijlage om geneutraliseerde vuurwapens, vuurwapens die ontworpen zijn voor het geven van alarm of signalen, reddingsactiviteiten, slachten van dieren of visserij met harpoenen, of bestemd zijn voor industriële of technische doeleinden en bepaalde antieke wapens. Het gaat telkens om wapens die geen bedreiging voor de openbare orde of veiligheid vormen.

Hoewel de toepassing van artikel 11, §4, van de richtlijn uiteraard niet beperkt is tot vuurwapens vermeld in haar bijlage I wordt de mogelijkheid tot vrijstelling in het decreet wel beperkt tot de vuurwapens die in artikel 3, §2, van de Wapenwet als vrij verkrijgbaar (binnen België) worden geclassificeerd. De feitelijke lijst wordt vastgesteld op basis van een

bevraging over het onderwerp die aan de betrokken overheidsinstanties en aan vertegenwoordigers van de vuurwapensector werd voorgelegd en van opvolgend overleg met de betreffende overheidsinstanties.

In uitvoering van artikel 11, §4, van richtlijn 91/477 zal deze lijst aan de bevoegde autoriteiten van de andere lidstaten verstrekt worden.

Artikel 31 – Legaal bezit en kenmerken van vuurwapens

Paragraaf 1 – Legaal bezit

Cf. artikelen 5 en 10 tot 18 van de Wapenwet van 8 juni 2006.

Paragraaf 2, eerste en tweede lid – Verplichte opgave van essentiële kenmerken

De vermelde kenmerken refereren aan de markeringsvereisten die zijn opgenomen in artikel 8 van respectievelijk het Aanvullend protocol tegen de ongeoorloofde vervaardiging van en handel in vuurwapens, de onderdelen, componenten en munitie ervan, bij het verdrag van de VN tegen transnationale georganiseerde misdaad en het 'International Instrument to Enable States to Identify and Trace in a Timely and Reliable Manner, Illicit Small Arms and Light Weapons'.

Deze paragraaf gaat wat betreft invoer verder dan vereist voor het aanvragen van een bezitsvergunning van een vuurwapen waarbij vóór de aankoop enkel de aard en het kaliber van het wapen opgegeven moeten worden (cf. artikel 9 van het KB van 20 september 1991 tot uitvoering van de Wapenwet van 8 juni 2006).

Paragraaf 2, derde lid – Uitzonderingen op verplichte opgave

Om een mogelijke patstelling in de praktijk te vermijden wordt in het derde lid voor drie welomlijnde gevallen van invoer een uitzondering voorzien op de verplichte opgave van het serienummer vóór de effectieve invoer. In deze gevallen moet het serienummer dus niet bij de aanvraag opgegeven worden en wordt het dus ook niet op de vergunning vermeld. De uitzonderingsgevallen werden in overleg met de betrokken overheidsinstanties vastgelegd en betreffen elk situaties waarin de opgave van serienummers voorafgaand aan de invoer onmogelijk of minstens erg problematisch is. Gelet op het belang van het serienummer voor de tracering van vuurwapens en onderdelen werd het gebruik van de uitzondering niet opgenomen als een recht, maar werd deze afhankelijk gesteld van een gegronde motivering. Daarbij moet het bovendien ook duidelijk zijn dat de uitzondering louter de modaliteiten (en de vergunningsprocedure) van de voorgestelde invoer faciliteert en zeker niet de controle op de invoer versoepelt. Zowel het decreet zelf als de federale wapenwetgeving voorzien immers voldoende controlemechanismen om de registratie van serienummers na de effectieve invoer te garanderen en dus tracering van de betreffende vuurwapens en onderdelen te vrijwaren.

Wat het decreet betreft, voorziet paragraaf 1 dat de invoer alleen kan toegestaan worden als de aanvrager op basis van de Wapenwet van 8 juni 2006 en de uitvoeringsbesluiten ervan, gerechtigd is om het vuurwapen, onderdeel of de munitie voorhanden te hebben of te verwerven. Vooraleer een invoervergunning kan worden toegekend is de invoer dus al een eerste keer goedgekeurd door de instantie die het wapenbezit in België reguleert. Het vierde lid van de onderhavige paragraaf voorziet vervolgens dat na de effectieve invoer van de betreffende vuurwapens of onderdelen de serienummers wel aan de administratie gerapporteerd moeten worden. Dit is een specifieke toepassing van de huidige praktijk van de zogenaamde 'gebruikersfiche', waarbij invoerders van vuurwapens verplicht zijn om na de effectieve invoer de essentiële kenmerken te melden van de vuurwapens en de onderdelen die ze hebben ingevoerd. Tevens wordt in het vijfde lid transparantie over de toekenning

van uitzonderingen gegarandeerd door de verplichte vermelding van toegekende uitzonderingen in het jaarlijks en halfjaarlijks verslag aan het Vlaams Parlement te voorzien.

De federale wapenwetgeving voorziet controle door enerzijds de verwerving van een (vergunningsplichtig) vuurwapen of onderdeel aan vergunningsplicht te onderwerpen en anderzijds verwervers van een vuurwapen of onderdeel te verplichten om binnen vijftien dagen na de verwerving het vuurwapen of onderdeel met opgave van alle essentiële kenmerken voor te leggen aan de Proefbank voor Vuurwapens voor de toekenning van een uniek identificatienummer en via de lokale politie en de provinciale wapendiensten te laten registreren in het Centraal Wapenregister (zie daarover onder meer artikel 11 van de Wapenwet van 8 juni 2006 en artikelen 11 en 29/1 van het KB van 20 september 1991 tot uitvoering van de Wapenwet).

Paragraaf 2, vierde lid – Rapportering van serienummers bij toegestane uitzondering

Artikel 49, §3, eerste lid, verplicht aanvragers om per gebruikte vergunning een gedetailleerd en volledig overzicht daarvan bij te houden. Voor vergunningen waarbij de in het derde lid bedoelde uitzondering werd toegestaan moet dit gegeven in dat overzicht vermeld worden. Op basis van die overzichten moeten aanvragers over het gebruik van de hen toegekende vergunningen rapporteren. De procedure, de vorm en de nadere regels van de rapportering worden met toepassing van artikel 49, §4, door de Vlaamse Regering vastgesteld. In ieder geval zal van personen aan wie de in het derde lid bedoelde uitzondering werd toegestaan vereist worden dat zij een bewijs van registratie van de betreffende wapens of onderdelen aanleveren.

Paragraaf 2, vijfde lid – Rapportering van toegestane uitzonderingen aan Vlaams Parlement

Artikel 50, §3, derde lid, verplicht de Vlaamse Regering om per toegekende vergunning voor dat land bepaalde gegevens op te lijsten. Voor vergunningen waarbij de in het derde lid bedoelde uitzondering werd toegestaan zal dit gegeven in het verslag vermeld worden.

Artikel 32 – Criteria bij invoer en overbrenging naar het Vlaamse Gewest

Zie de toelichting bij artikel 11.

Deze bepaling wordt ingevoerd om de lacune in de wet van 5 augustus 1991 te remediëren die geen inhoudelijke voorwaarden voor invoer bevatte en dus geen instrument aanreikte om ‘gevoelige’ invoerdossiers op basis van een wettelijk, objectief en redelijk criterium te kunnen weigeren. De tekst van de bepaling is geredigeerd naar analogie van criterium 7 van het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944 en met artikel 3, §1, 16, van de Wapenwet van 8 juni 2006.

Artikel 33 – Toekennings- en gebruiksvoorwaarden, verbonden aan specifieke vergunningen

Zie de toelichting bij artikel 12.

Artikel 34 – Soorten vergunningen

Dit artikel zet artikel 11, tweede en vierde lid, van richtlijn 91/477 om.

Artikel 35 – Uitzonderingen vuurwapenpashouders

Dit artikel zet artikel 12 van richtlijn 91/477 gedeeltelijk om.

Paragraaf 1 – Jaag- of schietsportactiviteiten

Artikel 12, tweede lid, stelt dat deze afwijking niet geldt voor reizen naar een lidstaat die de verwerving en voorhanden hebben van het betrokken wapen verbiedt of krachtens artikel 8, derde lid, van richtlijn 91/477 aan een vergunning onderwerpt. Aangezien de gouverneur bij het verlenen van de Europese Vuurwapenpas al op de pas zelf moet vermelden dat de pas in dergelijke landen niet geldig is, wordt automatisch het gebruik van de pas voor de overbrenging van de betreffende wapens naar dergelijke landen uitgesloten (cf. artikel 4 van het koninklijk besluit van 8 augustus 1994 betreffende de Europese Vuurwapenpassen).

Onder ‘schietsportactiviteiten’ wordt zowel het sportief als recreatief schieten in de zin van artikel 11, §3, punt 9°, sub-punt b), van de Wapenwet van 8 juni 2006 verstaan.

Samen met hun vuurwapens kunnen de betreffende personen ook de onderdelen die bij die vuurwapens horen meenemen en een redelijke hoeveelheid munitie, proportioneel met de duur en de aard van de jaag- of schietsportactiviteiten. Dit is op dit moment al de gangbare praktijk. Als indicatief maximumhoeveelheid wordt voor jagers 800 kogels of patronen en voor sportschutters of recreatieve schutters 1200 kogels of patronen naar voor geschoven.

Paragraaf 2 – Demonstratie, expositie zonder verkoop, onderhoud, evaluatie en herstelling

Zie de toelichting bij de titel van hoofdstuk 3 van deze titel en bij artikel 39.

*Artikel 36 – Uitzonderingen erkende wapenhandelaars**Paragraaf 1 – Open vergunning voor overbrenging naar erkende wapenhandelaars*

Deze bepaling zet artikel 11, derde lid, van richtlijn 91/477 om.

Deze regeling geldt enkel voor overbrengingen naar wapenhandelaars in andere lidstaten van de EU en niet voor overbrengingen naar het Vlaamse Gewest. Daarvoor moeten ook wapenhandelaars die over een open vergunning beschikken een vergunning zoals vermeld in artikel 34 aanvragen, uiteraard met uitzondering van overbrengingen van vuurwapens, onderdelen en munitie die op basis van artikel 30, paragraaf 2, vrijgesteld zijn van vergunning.

De Nederlandse tekst van deze bepaling is verwarrend omdat daaruit zou kunnen blijken dat de afwijking enkel van toepassing is op vuurwapens die niet onder de werkingssfeer van deze richtlijn vallen. De Franse, Duitse en Engelse tekst van richtlijn 91/477 maken echter duidelijk dat de zinsnede “die overeenkomstig artikel 2, tweede lid, niet onder de werkingssfeer van deze richtlijn vallen” specifiek betrekking heeft op ‘oorlogswapens’ en niet op ‘vuurwapens’. Anders gezegd, deze zinsnede bevestigt louter dat oorlogswapens op basis van artikel 2, tweede lid, zijn uitgesloten uit het toepassingsgebied van de verordening, en dus ook van de toepassing van artikel 11, derde lid. De procedure van artikel 11, derde lid, is dus wel toepasselijk op vuurwapens van categorieën B, C en D van bijlage I van de richtlijn.

Paragraaf 2 – Demonstratie, expositie zonder verkoop, onderhoud, evaluatie en herstelling

Zie de toelichting bij de titel van hoofdstuk 3 van deze titel en bij artikel 39.

Artikel 37 – Voorafgaande toestemming lidstaat van bestemming

De verplichting in dit artikel volgt uit de toepassing van artikel 11 van richtlijn 91/477 (en artikel 10 van richtlijn 93/15).

De overbrengingsprocedure die daarin beschreven wordt steunt immers op de interactie tussen twee documenten, enerzijds de zogenaamde ‘vergunning voor de overbrenging van vuurwapens en munitie 11(2)’ en de anderzijds de zogenaamde ‘[voorafgaande] toestemming voor de overbrenging van vuurwapens en munitie 11(4)’. De vergunning wordt uitdrukkelijk geregeld in artikel 11, §2, van de richtlijn en wordt toegekend door de lidstaat van de afzender, uiteraard voorafgaand aan de overbrenging. De toestemming wordt geregeld in artikel 11, §4, eerste lid, en moet voorafgaand aan de toekenning van de vergunning verleend worden door de lidstaat van de bestemming. Anders gezegd mag een lidstaat geen vergunning toekennen voor de overbrenging naar een andere lidstaat, tenzij die lidstaat daarvoor zijn voorafgaande toestemming heeft gekregen.

Artikel 11, §4, eerste lid, is in dat opzicht onduidelijk omdat het aan lidstaten enkel de verplichting oplegt om aan de andere lidstaten een lijst van vuurwapens te verstrekken waarvoor de vergunning om deze naar zijn grondgebied over te brengen, zonder zijn voorafgaande toestemming mag worden verleend (zie daarover de toelichting bij artikel 30, §2). A contrario houdt deze bepaling echter logischerwijze in dat een vergunning voor de overbrenging van vuurwapens die niet op die lijst staan niet kan worden verleend zonder de voorafgaande toestemming van de lidstaat van bestemming. Om die reden voorziet artikel 37 dat de aanvrager van een vergunning dergelijke voorafgaande toestemming moet voorleggen.

Op basis van artikel 11, §4, eerste lid, is de voorlegging daarvan niet nodig als de betreffende vuurwapens staan opgelijst in de lijst van de lidstaat van bestemming van vuurwapens waarvoor de vergunning om deze naar zijn grondgebied over te brengen, zonder zijn voorafgaande toestemming mag worden verleend. In de praktijk laten bepaalde lidstaten inderdaad de toegang van bepaalde vuurwapens tot hun grondgebied toe zonder voorafgaande toestemming, maar geen enkele lidstaat heeft sinds de inwerkingtreding van richtlijn 91/477 een lijst van dergelijke vuurwapens aan andere lidstaten verstrekt. Om die reden wordt in de tekst van artikel 37 dan ook de verantwoordelijkheid bij de aanvrager van een vergunning gelegd om aan te tonen dat de betreffende vuurwapens zonder voorafgaande toestemming naar de lidstaat van bestemming kunnen overgebracht worden. Dit kan bijvoorbeeld bij wijze van een outprint van de toepasselijke regelgeving van de lidstaat van bestemming of een schrijven van de bevoegde autoriteit in de lidstaat.

Hoofdstuk 3 – In-, uit- en doorvoer van civiele vuurwapens

Dit hoofdstuk over extracommunautaire transfers is opgesteld met aandacht voor de aankomende EU-verordening tot uitvoering van artikel 10 van het VN-vuurwapenprotocol (‘Vuurwapenverordening’). Deze verordening voorziet een omvattende regeling voor de uitvoer van civiele vuurwapens naar derde landen en verplicht lidstaten op enkele punten tot de aanneming van nationale wetgeving. Om te vermijden dat de goedkeuring van de verordening een snelle wijziging van het decreet zou noodzakelijk maken, wordt het extracommunautair verkeer in dit decreet weliswaar integraal geregeld, maar wordt er rekening gehouden met enkele belangrijke inhoudelijke elementen die in de Vuurwapenverordening zijn opgenomen. Deze elementen worden in dit hoofdstuk gereflecteerd in artikelen 39 en 40, §4. Om geen soepeler regime toe te passen op extracommunautair verkeer dan op intracommunautair verkeer werd de regeling uit artikel 39 ook voorzien in artikelen 35 en 36.

De vereiste van een voorafgaande machtiging voor uitgaande transfers wordt in vuurwapendossiers weggelaten omdat erkende wapenhandelaars in artikel 10 in ieder geval uitge-

zonderd zijn en omdat de ratio legis van de vereiste niet van toepassing is op particulieren die in het kader van het normaal beheer van hun vuurwapenpatrimonium sporadisch een wapen wensen te verkopen aan een persoon die buiten België resideert.

Artikel 38 – Soorten vergunningen

Er werd voor geopteerd om de mogelijkheid tot gecombineerde vergunning niet op te nemen voor in- en uitvoer van vuurwapens om geen soepeler regime toe te passen op extracommunautaire transfers dan dit voorzien voor intracommunautair verkeer, waar enkel met de ‘open vergunning’ voor uitgaande transfers door erkende wapenhandelaars naar andere erkende wapenhandelaars iets van een ‘gecombineerde vergunning’ heeft.

Artikel 39 – Uitzonderingen bij tijdelijke in- en uitvoer

De belangrijkste innovatie in de Vuurwapenverordening ten opzichte van de huidige (Belgische) regelgeving is de soepele regeling voor de tijdelijke uitvoer ten behoeve van ‘verifieerbare legale doeleinden’. Enerzijds voorziet de verordening zelf een soepel regime voor tijdelijke transacties betreffende jacht- en sportschietactiviteiten en anderzijds verplicht de verordening lidstaten om vereenvoudigde procedures aan te nemen voor tijdelijke transacties met als doel demonstratie of expositie zonder verkoop, onderhoud, evaluatie, herstelling en tijdelijke opslag.

Paragraaf 1 – Vuurwapenpashouders

Het eerste lid van paragraaf 1 past het soepel regime voor jacht- en sportschietactiviteiten toe door het voor houders van een Europese Vuurwapenpas mogelijk te maken om hun wapens voor jacht- en schietsportactiviteiten in landen buiten de EU op basis van een eenvoudige kennisgeving uit te voeren. Op die manier moet de vergunningsprocedure niet doorlopen worden, maar blijft de controle bewaard (zie ook: koninklijk besluit van 8 augustus 1994 betreffende de Europese Vuurwapenpassen).

Het tweede lid voorziet hetzelfde mechanisme als vereenvoudigde procedure voor tijdelijke transacties door particulieren met als doel demonstratie of expositie zonder verkoop, onderhoud, evaluatie, herstelling en tijdelijke opslag. Het gebruik van de Europese Vuurwapenpas voor andere doeleinden dan jagen en sportschieten past immers binnen het opzet van de Vuurwapenpas. In de omzendbrief van 29 oktober 2010 over de toepassing van de wapenwetgeving (en dus ook van het hierboven genoemde KB) staat daarover in punt 14.1 het volgende: “De EVP is vooral bestemd voor jagers en sportschutters, die in het buitenland deelnemen aan een activiteit. Hij kan ook worden aangevraagd door een al dan niet erkend verzamelaar die zijn wapens wenst tentoon te stellen in een andere EU-lidstaat. Nog andere gevallen zijn denkbaar, maar de tijdelijke en particuliere aard van de activiteit is essentieel.”.

Het derde lid correleert met het eerste en tweede lid en laat aan ‘Belgische personen’ toe om in het Vlaamse Gewest ook ‘Belgische documenten’ voor te leggen.

Paragraaf 2 – Erkende wapenhandelaars

Deze bepaling voorziet de mogelijkheid van een meervoudige vergunning als vereenvoudigde procedure voor tijdelijke transacties door wapenhandelaars met als doel demonstratie of expositie zonder verkoop, onderhoud, evaluatie, herstelling en tijdelijke opslag.

Een meervoudige vergunning komt er op neer dat de vuurwapens of de onderdelen op basis van één vergunning meermaals tijdelijk kunnen uitgevoerd en weder ingevoerd, bijvoorbeeld voor exposities in derde landen.

Artikel 40 – Bewijs van eindgebruik bij uit- en doorvoer

Zie de toelichting bij artikelen 19 en 24.

Artikel 40, paragraaf 2 en 4 – Bewijs van toestemming landen van in- en doorvoer

Deze bepalingen geven uitvoering aan artikel 10, §2, van het VN-vuurwapenprotocol.

Het mechanisme in het tweede lid van paragraaf 4 is ook voorzien in de hoger genoemde Vuurwapenverordening en heeft als bedoeling om een blokkering van de voorgenomen transactie te vermijden in het geval dat een verzoek tot toestemming stuit op de inactiviteit van de bevoegde autoriteiten in de landen van doorvoer. Uiteraard zal het proces van het verzoeken om deze toestemming begeleid worden door de administratie, zodat dergelijke verzoeken telkens aan de bevoegde autoriteiten gericht worden.

Artikel 43 – Schorsing, intrekking en beperking van vergunningen, machtigingen en certificaten

Dit artikel is een aangepaste versie van artikel 7 van de wet van 5 augustus 1991 en zet artikel 4, negende lid, artikel 9, zevende lid, en artikel 15, tweede lid, van richtlijn 2009/43 om.

Onder ‘uitzonderlijke omstandigheden’ in de zin van artikel 43, §2, moet worden verstaan omstandigheden waarin voldoende duidelijke informatie voorhanden is dat een van de in punten 1° tot en met 3° van paragraaf 1 vermelde situaties zich voordoet en een onmiddellijke schorsing, intrekking of gebruiksbeperking noodzakelijk is om de effectieve in-, uit- of doorvoer of overbrenging te voorkomen die op dat moment strijdig is of strijdig zou kunnen zijn met: 1) de voorwaarden die voor de toekenning of het gebruik van de vergunning op basis van artikel 12 of 33 werden opgelegd; of 2) de criteria die zijn opgenomen in artikelen 26, 28, 41, en 42, of 3) de openbare orde of openbare veiligheid of de veiligheidsbelangen van het Vlaamse Gewest of België.

*Artikel 44 – Tijdelijke uitsluiting van aanvragers**Paragraaf 1 – Gronden*

Deze paragraaf komt grotendeels overeen met artikel 9 van de wet van 5 augustus 1991.

Punt 6 werd toegevoegd om te kunnen optreden in situaties waarin het toekennen van een vergunning eventueel een gevaar voor de openbare orde en veiligheid zou kunnen betekenen.

Paragraaf 3 – Mogelijke verlenging

Deze paragraaf werd toegevoegd om toe te laten te vermijden dat de vanzelfsprekend beperkte termijn van een uitsluiting tot gevolg zou hebben dat personen die daadwerkelijk vervolgd worden voor de (eventuele) onrechtmatigheden op basis waarvan tot uitsluiting werd beslist, hangende de strafprocedure hun activiteiten zouden kunnen hernemen.

Voor deze mogelijkheid tot verlenging wordt doelbewust een onderscheid gemaakt tussen twee fases in de strafprocedure in de ruime zin.

Indien de onrechtmatigheden die aanleiding hebben gegeven tot de uitsluitingsmaatregel, ab initio, tijdens de lopende uitsluitingstermijn of op het moment van het verlopen daarvan het voorwerp vormen van een strafrechtelijk vooronderzoek, zoals een opsporingsonderzoek, kan de termijn van de maatregel verlengd worden tot het moment dat de

vervolgende autoriteit oordeelt dat de strafvordering al dan niet ingesteld moet worden voor deze onregelmatigheden.

Als ab initio, tijdens de lopende uitsluitingstermijn of op het moment van het verlopen daarvan echter voor deze onrechtmatigheden de strafvordering werd of wordt ingesteld – door middel van een gerechtelijk onderzoek of een rechtstreekse aanhangigmaking bij het vonnisgerecht – kan de termijn van de maatregel verlengd worden tot het moment dat een beslissing over de strafvordering in kracht van gewijsde is getreden.

De reden waarom dit onderscheid wordt gemaakt is dat de beslissing van de vervolgende autoriteit om al dan niet de strafvordering in te stellen geen beslissing is die in kracht van gewijsde treedt. Bovendien mag er niet automatisch van uit gegaan worden dat een strafrechtelijk vooronderzoek, zoals een opsporingsonderzoek, zal uitmonden in de instelling van de strafvordering.

Artikel 45 – Hoorrecht bij weigering

De hoorplicht is één van de processuele beginselen van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur uit het administratief recht. De hoorplicht houdt in dat de betrokkene de mogelijkheid heeft om zijn standpunten kenbaar te maken, dat hem wordt gemeld welke feiten tot de maatregel nopen en dat hem een redelijke termijn wordt geboden om zijn standpunt voor te bereiden.

Aangezien in de procedure tot het bekomen van de vergunning het steeds de aanvrager is die het initiatief heeft genomen en de stukken aanlevert, heeft hij uiteraard al zijn standpunten afdoende kenbaar kunnen maken; hij kent de voorliggende criteria en heeft de tijd gehad zijn aanvraag voor te bereiden. Daarenboven, wanneer de betrokkene zelf het initiatief heeft genomen om zijn argumenten aan de overheid uiteen te zetten, moet hij in principe niet meer gehoord worden (R.v.St., Martens, nr. 67.691, 8 augustus 1997, R.W., 1998-99, 644 en R.v.St., CVBA Andersen Consulting, nr. 77.153, 24 november 1998).

Toch wordt hier geopteerd voor een bijkomend hoorrecht zodat de betrokken aanvrager achteraf voldoende kan geïnformeerd worden over de redenen die hebben aanleiding gegeven tot de weigering, om zodoende in voorkomend geval nuttige kennis over de criteria en de toepassingen in praktische gevallen te vergaren.

Dit voldoet in ieder geval aan het beginsel van behoorlijk bestuur, dat daarenboven bepaalt dat wanneer een regel bepaalt dat een persoon kan vragen om gehoord te worden, er geen schending van de hoorplicht is wanneer de belanghebbende niet gevraagd heeft om gehoord te worden (R.v.St., NV Coomans, nr 100.136, 24 oktober 2001).

Artikel 46 – Toezichtsbepaling

Zie gelijkaardige artikelen 15 en 16 in de wet van 5 augustus 1991.

Dit artikel is gebaseerd op de aanbevelingen van het Interuniversitair Centrum voor Wetgeving in haar rapport ‘Straf- en administratieve sancties in Vlaamse regelgeving: Aanbevelingen voor een sterker handhavingsbeleid’ van 7 december 2009. Het beoogt ambtenaren binnen de administratie toezicht te laten houden op de naleving van het decreet en hen de instrumenten (‘toezichtsrechten’) te geven om eventuele overtredingen vast te stellen en deze vaststellingen op een doelmatige manier te laten doorstromen naar de sanctionerende autoriteiten.

Dergelijke aanpak moet zowel de pakkans van overtreders als de ratio van hun daadwerkelijke sanctionering verhogen.

Paragraaf 3 – Vaststellingsbevoegdheid Vlaamse ambtenaren

Een belangrijk instrument in de realisatie van dit opzet is de ‘formalisering van de communicatie tussen de administratie en de sanctionerende autoriteiten – zij het strafrechtelijk of bestuurlijk – over vastgestelde overtredingen’. De administratie beschikt immers vaak over informatie die rechtstreeks tot sanctionering zou kunnen leiden. Te denken valt onder meer aan de inlichtingen die andere EU-exportautoriteiten op het gebied van de vuurwapenproblematiek volgens de bepalingen van richtlijn 91/477 overmaken of de inlichtingen van de provincies dienaangaande.

Meer algemeen moet deze aanpak aan de administratie ook toelaten om in ‘verdachte’ dossiers als entiteit met de nodige expertise ter zake zelf de nodige inlichtingen in te winnen, documenten te verkrijgen en vaststellingen te doen die dan onder de vorm van een proces-verbaal als basis tot sanctionering aan sanctionerende autoriteiten kunnen overgemaakt worden. Vaak veronderstellen deze vaststellingen immers een doorgedreven technische kennis van de materie, bijvoorbeeld in de evaluatie of bepaalde goederen voldoen aan de nodige specificaties om beschouwd te worden als goederen waarvan de in-, uit- of doorvoer of de overbrenging op basis van dit decreet aan een vergunning onderworpen is. Dergelijke evaluaties zijn cruciaal om te bepalen of al dan niet een inbreuk werd begaan op de bepalingen van het decreet of van de uitvoeringsbepalingen ervan.

In het licht van die complexe aard van de regelgeving is het dan ook tegelijkertijd wenselijk en redelijk om aan de vaststelling van de experts van de administratie een bijzondere wetelijke bewijswaarde toe te kennen.

Artikel 47, paragraaf 1 – Strafrechtelijke sancties

Deze paragraaf houdt een fundamentele wijziging in van artikel 8 van de wet van 5 augustus 1991.

Eerste lid – Weglaten verwijzing naar de federale douaneregelgeving

Omdat een gewestelijk decreet geen verantwoordelijkheden kan toewijzen aan federale overheidsinstanties, noch hun verplichtingen of rechten opheffen, wordt de verwijzing naar de federale douaneregelgeving voor de vervolgingsbevoegdheid over inbreuken op het Wapenhandeldecreet en haar uitvoeringsbesluiten inzake in-, uit- en doorvoer weggelaten. Het bepalen van de vervolgingsbevoegdheid over de inbreuken op hun decreten is volgens artikel 11 van de bijzondere wet van 8 oktober 1980 immers geen bevoegdheid die aan de gewesten toekomt.

Uiteraard blijven de verplichtingen en de rechten van de douane die uit de wet van 5 augustus 1991 voortvloeien behouden (zie ook de toelichting bij artikel 51).

Omdat de douane daarnaast een belangrijke partner is in het toezicht op in-, uit- en doorvoertransacties en in de vaststelling van onrechtmatige transacties, en dienaangaande over een grote expertise en bronkennis beschikt, moet met de douane verder overlegd worden hoe en in welke mate zij een rol kan spelen in het afdwingingsproces. Deze discussie zal vervolgens haar vertaling moeten kennen in een samenwerkingsakkoord.

Tweede tot vierde lid – Getrapte straffen

Wat de straffen betreft, gaat de voorziene tekst in op een aanbeveling van het Vlaams Vredesinstituut uit haar nota ‘Toetsingskader voor een Vlaams decreet inzake de buitenlandse handel in militaire goederen’ om een getrappt systeem van sanctionering te voorzien. De zwaarste inbreuken op het decreet – transacties met betrekking tot verboden goederen

waarvan het gebruik, de productie, de ontwikkeling of de overdracht verboden zijn op basis van internationale verplichtingen en verbintenissen van het Vlaamse Gewest en België of uit- en doorvoer naar embargoland – worden als misdadig omschreven. Transacties met betrekking tot verboden goederen waarvan het gebruik, de productie, de ontwikkeling of de overdracht enkel verboden zijn op basis van Belgische en Vlaamse regelgeving, onvergunde transacties, inbreuken op vergunningsvoorwaarden en andere inbreuken als wanbedrijf met een verschillende strafmaat.

Vijfde lid – Activiteitenverbod

Daarnaast wordt een bijkomende straf voorzien die als doel heeft de sanctionering te richten op de specifieke activiteit die de persoon in kwestie op een onrechtmatige manier heeft uitgeoefend. Met het invoeren van een activiteitenverbod als straf wordt getracht een inherente link met de overtreding te creëren en daarmee het afschrikkings- en vergeldingseffect van de sanctionering te verhogen. De vermelding van rechtspersonen is in lijn met artikel 7bis, derde lid, 2°, van het Strafwetboek.

Artikel 48, paragraaf 1 – Administratieve sancties

Het invoeren van de mogelijkheid tot administratieve sancties is volgens de administratie noodzakelijk om de ongewenste straffeloosheid van bepaalde types van overtredingen van het decreet tegen te gaan. Het gaat dan onder meer om de ruime niet-naleving van intracommunautaire vergunningsverplichtingen.

Deze toestand van straffeloosheid is in de huidige situatie deels te wijten aan het niet-optreden van de douane in intracommunautaire zaken, maar deels ook aan de lage prioriteit die zowel de afdwinging van het intracommunautair verkeer in globaal als deze van ‘militaire’ vergunningsverplichtingen geniet. Deze aanpak wenst te anticiperen op het debat over prioriteit dat eventueel binnen het college van procureurs-generaal zal gevoerd worden wanneer de betreffende vervolgingsbevoegdheid aan de parketten zal toekomen.

Er wordt geopteerd voor een algemene vorm van ‘zachte depenalisering’, waarbij een bestuurlijke sanctie mogelijk wordt wanneer de vervolgingsautoriteiten niet optreden of niet wensen op te treden. Zoals uiteengezet in de toelichting bij artikel 46 beschikt de administratie in de beschreven gevallen vaak zelf over informatie die sanctionering toelaat en daartoe door een bestuurlijke sanctioneringsautoriteit kunnen worden aangewend.

Welke entiteit deze sanctioneringsbevoegdheid zal uitoefenen kan geregeld worden in een besluit van de Vlaamse Regering.

Wat betreft de sanctie zelf bestaat de optie om al dan niet cumulatief een bestuurlijke boete of een (beperkt) bestuurlijk activiteitenverbod op te leggen. Zoals al aangegeven met betrekking tot artikel 47 is de laatstgenoemde sanctie aantrekkelijk vanwege haar inherente link met de overtreding.

Artikel 49 – Rapportering door aanvragers

Paragraaf 2 – Gebruik vergunningen toegekend op basis van richtlijn 2009/43

Deze bepaling implementeert onder meer artikel 8, derde en vierde lid, van de richtlijn 2009/43. Wat betreft de rapportering over het gebruik van de in artikel 14 van dit decreet bedoelde algemene vergunningen zullen de nadere regels daarvan op basis van overleg met de sector vastgesteld worden. De betrokken bedrijven moeten immers a posteriori en periodiek hun effectieve overbrengingen op basis van de algemene vergunningen rapporteren.

Paragraaf 3 – Gebruik andere vergunningen

Deze bepaling regelt de rapportering over de toegekende vergunningen andere dan deze die werden toegekend op basis van richtlijn 2009/43.

De punten 1°, 4° en 5° werden in deze paragraaf niet overgenomen omdat de betreffende gegevens al op het moment van de toekenning van de vergunning gekend zijn.

Artikel 50 – Rapportering aan het Vlaams Parlement

Dit artikel is gebaseerd op de bepalingen van artikel 17 van de wet van 5 augustus 1991, maar werd aangepast aan de nieuwe vergunningsverplichtingen en vergunningssoorten. Bovendien verankert dit artikel de praktijk van de zesmaandelijks en jaarlijkse rapportering van de specifieke gegevens van de toegekende en geweigerde vergunningen en verankert het de rapportering over de vrijstellingen van vergunning die met toepassing van artikel 17 van het decreet toegekend werden.

Als gevolg van de omzetting van de richtlijn 2009/43 in dit decreet, zal het verslag van de Vlaamse Regering aan het Vlaams Parlement opgedeeld worden in twee delen; één voor de overbrengingen binnen de EU en een deel over de transacties met derde landen. Onder meer de introductie van algemene vergunningen heeft immers een invloed op de rapporteringswijze. Zoals vermeld in de toelichting bij artikel 49 is deze rapportering namelijk een periodieke a-posteriorirapportering van effectieve overbrengingen.

Paragraaf 2 – Rapportering over het gebruik van algemene vergunningen

Deze paragraaf behandelt de specifieke situatie van rapportering over het gebruik van de algemene vergunningen die op basis van artikel 14, §2, moeten voorzien worden.

Zoals hoger vermeld zullen de gegevens over de overbrengingen die met het gebruik van deze vergunningen worden verricht pas a posteriori en periodiek aan de administratie bekend zijn en zullen de ambtenaren van de administratie deze gegevens a posteriori manueel moeten verwerken. Dit is in tegenstelling tot de gegevens van individuele, globale en gecombineerde vergunningen, die op het moment van de toekenning van de vergunning bekend zijn en die rechtstreeks uit de gegevensdatabank van de administratie worden gehaald. Om die reden wordt over het gebruik van de algemene vergunningen enkel in een jaarlijkse rapportering voorzien.

Ook de gegevens die over het gebruik van de algemene vergunningen aan het Vlaams Parlement zullen worden gerapporteerd verschillen van deze die over individuele, globale en gecombineerde vergunningen zullen gerapporteerd worden (zie hieronder). Van een algemene vergunning maakt immers niet één persoon, maar een onbepaald aantal personen gebruik. Dus, in tegenstelling tot individuele, globale en gecombineerde vergunningen waarvan de gegevens per vergunning kunnen worden gerapporteerd, ongeacht het aantal zendingen waarin de specifieke aanvrager de in de vergunning toegestane hoeveelheid goederen in-, uit-, doorvoert of overbrengt, zullen bij de algemene vergunningen de betrokken personen over elke zending in het kader van een bepaalde algemene vergunning apart aan de administratie rapporteren. Voor de duidelijkheid zullen de gegevens over alle afzonderlijke zendingen in de rapportering aan het Vlaams Parlement dan ook gebundeld worden per categorie van de defensiegerelateerde producten. Aangezien de vijf algemene vergunningen verbonden zijn aan specifieke categorieën van bestemmingen en er per algemene vergunning gerapporteerd zal worden, is een verdere uitsplitsing over categorieën van bestemmingen niet meer nodig.

Paragraaf 3 – Rapportering over toegekende vergunningen, weigeringen en vrijstellingen

Zoals hoger aangegeven, verankert deze paragraaf de huidige rapporteringspraktijk van de specifieke gegevens van de toegekende en geweigerde vergunningen en voegt hieraan de rapportering van de specifieke gegevens van vrijstellingen toe.

Artikel 51 – Opheffingsbepaling wet van 5 augustus 1991

Deze bepaling heft die bepalingen van de wet van 5 augustus 1991 op waarin verplichtingen en procedures geregeld worden die op basis van de bijzondere wet van 12 augustus 2003 onder de bevoegdheid van de gewesten vallen en die het voorwerp uitmaken van een regeling in het Wapenhandeldecreet. Onder meer omwille van duidelijkheid werd ervoor geopteerd om deze bepalingen niet louter te wijzigen binnen het kader van de wet van 5 augustus 1991, maar om ze in deze wet op te heffen en ze te vervangen door een geheel nieuw, Vlaams regelgevend kader (een uitgebreide uiteenzetting hierover zit vervat in de reguleringsimpactsanalyse bij het ontwerp van decreet).

De exhaustieve opsomming van de betreffende bepalingen is in lijn met de omzendbrief betreffende de wetgevingstechniek en de noodzaak ervan werd benadrukt door de dienst Wetsmatiging van de Vlaamse overheid.

De exhaustieve opsomming maakt ook duidelijk dat de verplichtingen en rechten die uit de wet van 5 augustus 1991 voortvloeien voor federale overheidsinstanties – onder meer de douane – van kracht blijven. Een gewestelijk decreet kan immers geen verantwoordelijkheden toewijzen aan federale overheidsinstanties, noch deze opheffen of wijzigen. Anderzijds blijven ook de verplichtingen en rechten voor rechtsonderhorigen die behoren tot de federale bevoegdheden onverkort bestaan.

Punt 1 – Verwijzing naar douanewetgeving in artikel 8, eerste lid

Zoals in de in de toelichting bij artikel 47 al werd aangegeven komt het volgens artikel 11 van de bijzondere wet van 8 oktober 1980 niet aan de gewesten toe om de vervolgingsbevoegdheid over inbreuken op hun decreten te bepalen. Om die reden komt het dan ook niet aan de gewesten toe om de vervolgingsbevoegdheid over inbreuken inzake in-, uit- en doorvoer zoals bepaald in artikel 8, eerste lid, van de wet van 5 augustus 1991 in deze bepaling over te nemen.

Punt 2 – Beperking tot uit- en doorvoer

Omdat de gewestelijke bevoegdheid op dit vlak beperkt is tot uit- en doorvoer en overbrenging, als dusdanig gereguleerd in artikel 10 van dit decreet, wordt de opheffing van deze artikelen daartoe beperkt.

Artikel 52 – Geldingskracht verleende voorafgaande vergunningen

In dit artikel wordt een overgangsmaatregel geformuleerd die de verplichtingen in de bepalingen van het ontwerp van decreet in lijn brengt met de verwachtingen die in het verleden door de federale wetgever in de wet van 5 augustus 1991 werden gecreëerd.

Artikel 54 – Inwerkingtredingsbepaling

Deze datum van inwerkingtreding is de datum waarop volgens artikel 18 van richtlijn 2009/43 de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die de richtlijn hebben omgezet effectief moeten toegepast worden. In deze wordt dus louter de richtlijn 2009/43 gevolgd, teneinde voldoende tijd te laten voor onder meer de voorbereiding, bespreking en aanname van de verschillende algemene vergunningen en voor het opzetten van de certificeringsprocedure als vermeld in artikel 14, §3.

Deze datum van inwerkingtreding wordt bovendien veralgemeend, enerzijds om de toepassing van verscheiden wetgevingsinstrumenten te vermijden en anderzijds om een gedegen voorbereiding van de inwerkingtreding van het decreet toe te laten. Dit is niet enkel nodig om de verdere voorbereiding, bespreking en aannahme van de uitvoeringsbesluiten van het decreet af te ronden, maar ook om het operationeel kader van verschillende nieuwe of vernieuwde concepten op te zetten. Het gaat dan onder meer over de hertekening van de elektronische databank en de aanvraagformulieren van de administratie, de voorbereiding van de rapportering door aanvragers, van de procedure voor de aanvraag van voorafgaande machtigingen en van het sanctioneringsmechanisme als vermeld in artikel 48. Bovendien moeten over verschillende aspecten van het decreet samenwerkingsakkoorden afgesloten worden, onder meer met de FOD Justitie en de FOD Financiën (douane).

III. PROCEDUREVERLOOP

1. Wetgevingstechnisch en taaladvies

Tijdens de opmaak van het ontwerp van decreet werd dit advies reeds informeel gevraagd aan de betrokken diensten op 31 augustus 2010. Het advies werd verkregen op 2 september 2010. Het advies werd nogmaals aangevraagd op 4 maart 2011 en verkregen op 10 maart 2011.

2. Advies van de Inspectie van Financiën

Het advies van de Inspecteur van Financiën werd aangevraagd op 4 maart 2011 en verkregen op 15 maart 2011. Het begrotingsakkoord werd aangevraagd op 16 maart 2011 en verkregen op 7 april 2011.

3. Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV)

Het advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) werd aangevraagd op 8 april 2011 en verkregen op 30 mei 2011.

4. Advies van de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen

Het advies van de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen werd aangevraagd op 8 april 2011 en verkregen op 18 mei 2011.

5. Advies van de Raad van State

Het advies van de Raad van State werd aangevraagd op 27 juli 2011 en verkregen op 6 oktober 2011.

6. Inwerkingtreding van het decreet

De inwerkingtreding van het decreet is volgens artikel 54 voorzien op 30 juni 2012.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

VOORONTWERP VAN DECREET
van 8 april 2011

Voorontwerp van decreet betreffende de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging van vuurwapens, munitie, defensiegerelateerde producten, aanverwante technologie en ander speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaamse Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Titel 1. Algemeen kader en definities

Artikel 1. Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Art. 2. In dit decreet wordt verstaan onder:

- 1° aanvrager: een natuurlijke persoon of rechtspersoon die, al dan niet vertegenwoordigd door een derde, een aanvraag van in-, uit- of doorvoer, overbrenging, voorafgaande machtiging of certificaat van gecertificeerd persoon indient;
- 2° bestemming: de natuurlijke persoon of rechtspersoon in het land van bestemming naar wie de goederen vanuit België worden overgebracht of uit- of doorgevoerd;
- 3° defensiegerelateerde producten: de producten die opgenomen zijn in de Gemeenschappelijke EU-lijst van militaire goederen, zoals die laatst is gepubliceerd in het Publicatieblad van de Europese Unie;
- 4° doorvoer: het vervoer van goederen die uitsluitend het Belgische grondgebied worden binnengebracht om via dat gebied te worden vervoerd naar een ander land, met uitzondering van overbrengingen tussen twee lidstaten van de Europese Unie, en waarbij de goederen op een van de volgende manieren worden getransporteerd:
 - a) ze worden overgeladen van het ene transportmiddel op een ander transportmiddel;
 - b) ze worden van een transportmiddel gelost en worden nadien opnieuw op hetzelfde transportmiddel geladen;

- 5° eindgebruiker: de op het moment van de beslissing over de vergunningsaanvraag laatst bekende natuurlijke persoon of rechtspersoon waaraan het gebruik van de over te brengen of uit of door te voeren goederen zal toevallen;
- 6° gecertificeerd persoon: een persoon die van een daartoe bevoegde autoriteit in een lidstaat van de Europese Unie een certificaat heeft ontvangen dat verklaart dat die persoon betrouwbaar is en onder meer in staat is om uitvoerbeperkingen na te komen van defensiegerelateerde producten die hij of zij in het kader van een vergunning vanuit een andere lidstaat overbrengt;
- 7° invoer: de verrichting die als zodanig beschouwd wordt voor de toepassing van de douanewetgeving;
- 8° land van bestemming: het land waarnaar de goederen vanuit België worden overgebracht, of uit- of doorgevoerd;
- 9° land van eindgebruik: het land waar het op het moment van de beslissing over de vergunningsaanvraag laatst bekende gebruik van de over te brengen, of uit of door te voeren goederen zich zal situeren;
- 10° munitie: het hele stuk of zijn componenten, met inbegrip van patroonhouder, slaghoedje, voortstuwingskruit, kogels en projectielen, die worden gebruikt in een vuurwapen;
- 11° overbrenging: het overbrengen van een of meer vuurwapens, onderdelen, toebehoren of munitie van het grondgebied van één lidstaat van de Europese Unie naar het grondgebied van een andere lidstaat in de zin van richtlijn 91/477/EEG van de Raad van 18 juni 1991 inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens en richtlijn 93/15/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende de harmonisatie van de bepalingen inzake het in de handel brengen van en de controle op explosieven voor civiel gebruik en het overdragen van een of meer defensiegerelateerde producten van het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie naar het grondgebied van een andere lidstaat in de zin van richtlijn 2009/43/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 mei 2009 betreffende de vereenvoudiging van de voorwaarden voor de overdracht van defensiegerelateerde producten binnen de Gemeenschap;
- 12° uitvoer: de verrichting die als zodanig beschouwd wordt voor de toepassing van de douanewetgeving;
- 13° vuurwapen: een draagbaar wapen dat van een loop voorzien is en waarmee door explosieve voortstuwing een lading, een kogel of een projectiel wordt uitgestoten, en dat daartoe is ontworpen of daartoe kan worden omgebouwd.

Art. 3. §1. De Vlaamse Regering stelt een lijst vast van civiele vuurwapens en voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel waarvan de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging verboden zijn.

De lijst, vermeld in het eerste lid, bevat minstens de goederen waarvan het voorhanden hebben verboden is op basis van de Wapenwet van 8 juni 2006, of waarvan het gebruik, de productie, de ontwikkeling of de overdracht verboden zijn op basis van internationale verplichtingen en verbintenissen van het Vlaamse Gewest en België.

§2. De overbrenging en de in-, uit- en doorvoer van civiele vuurwapens, onderdelen, toebehoren en munitie is onderworpen aan een vergunning als vermeld in titel 2.

§3. De overbrenging, en de in-, uit- en doorvoer van defensiegerelateerde producten en ander speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel is onderworpen aan een vergunning als vermeld in titel 3.

§4. De overbrenging, vermeld in paragraaf 2 en 3, vanuit en naar Nederland en Luxemburg is vrijgesteld van vergunning.

De in- en uitvoer en de overbrenging van goederen als vermeld in paragraaf 2 en 3, die bestemd voor of afkomstig is uit Nederland of Luxemburg, wordt toegestaan op voorlegging van een vergunning die daartoe werd toegekend door de bevoegde Nederlandse of Luxemburgse autoriteiten.

Art. 4. De Vlaamse Regering kent vergunningen, machtigingen en certificaten als vermeld in dit decreet, toe als de aanvrager in het Vlaamse Gewest gevestigd is.

Als de aanvrager niet in België gevestigd is, kent de Vlaamse Regering een vergunning toe als de in-, uit- of doorvoer of de overbrenging op zijn grondgebied plaatsvindt.

Art. 5. De persoon die een vergunning, machtiging of certificaat wil verkrijgen, moet daartoe een aanvraag indienen bij de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen.

Die dienst kan bij de behandeling van een aanvraag de voorlegging van alle relevante documenten eisen die hij nodig acht om nuttige informatie te verkrijgen over de beoogde in-, uit- of doorvoer of de overbrenging.

Titel 2. In-, uit- en doorvoer en overbrenging van civiele vuurwapens, onderdelen, toebehoren en munitie

Hoofdstuk 1. Algemene beginselen en voorwaarden

Art. 6. Deze titel voorziet in de omzetting van richtlijn 91/477/EEG van de Raad van 18 juni 1991 inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens en richtlijn 93/15/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende de harmonisatie van de bepalingen inzake het in de handel brengen van en de controle op explosieven voor civiel gebruik om voor de bevoegdheden van het Vlaamse Gewest.

Afdeling 1. Vergunningsverplichtingen

Art. 7. Een vergunning is vereist voor de tijdelijke en definitieve in-, uit- en doorvoer en de overbrenging van alle categorieën en types van civiele vuurwapens, en voor de onderdelen, toebehoren en munitie ervan.

De Vlaamse Regering kan een lijst vaststellen van civiele vuurwapens, onderdelen, toebehoren en munitie die in-, uit- en doorgevoerd en overgebracht kunnen worden zonder vergunning.

De Vlaamse Regering stelt de procedure voor de aanvraag en toekenning van die vergunningen en de modaliteiten ervan vast.

Afdeling 2. Algemene voorwaarden en criteria voor de toekenning en het gebruik

Onderafdeling 1. Legaal bezit

Art. 8. §1. De in-, uit- en doorvoer en de overbrenging van civiele vuurwapens, onderdelen, toebehoren en munitie, wordt alleen toegestaan als de aanvrager op basis van de Wapenwet van 8 juni 2006 en de uitvoeringsbesluiten ervan, gerechtigd is om het vuurwapen, onderdeel, toebehoren of de munitie voorhanden te hebben of te verwerven.

§2. Met uitzondering van de gevallen, vastgesteld door de Vlaamse Regering, wordt de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging van vuurwapens, onderdelen, toebehoren en munitie alleen toegestaan als alle essentiële kenmerken ervan bekend zijn.

Onder essentiële kenmerken, vermeld in het eerste lid, worden de aard, de categorie, het merk, het model, het kaliber en het serienummer verstaan.

Onderafdeling 2. Criteria bij de invoer en overbrenging naar het Vlaamse Gewest

Art. 9. Elke vergunningsaanvraag voor de invoer of overbrenging wordt geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de goederen in kwestie:

- 1° een andere bestemming krijgen dan aangegeven in de aanvraag of onder ongewenste voorwaarden wederuitgevoerd of overgebracht zullen worden;
- 2° een bedreiging vormen voor de openbare orde of veiligheid.

Onderafdeling 3. Toekennings- en gebruiksvoorwaarden, verbonden aan specifieke vergunningen

Art. 10. §1. De afgifte van vergunningen als vermeld in artikel 11 en 15, kan afhankelijk gesteld worden van bepaalde voorwaarden en beperkingen inzake de toekenning en het gebruik ervan. Die voorwaarden worden uiterlijk op het moment van afgifte van de vergunning aan de aanvrager bekendgemaakt.

Beperkingen op het eindgebruik van de goederen of op wederuitvoer of uitvoer na overbrenging ervan worden door de aanvrager onmiddellijk aan de bestemming gemeld.

§2. De Vlaamse Regering stelt de modaliteiten van het opleggen van de voorwaarden en beperkingen, vermeld in paragraaf 1, vast.

Hoofdstuk 2. Overbrenging van civiele vuurwapens, onderdelen, toebehoren en munitie binnen de Europese Unie

Afdeling 1. Soorten vergunningen

Art. 11. Voor de overbrenging van civiele vuurwapens, onderdelen, toebehoren en munitie in een of meer zendingen moet telkens een individuele vergunning aangevraagd worden.

Art. 12. In afwijking van artikel 11 kunnen personen die in het bezit zijn van de Europese Vuurwapenpas, vermeld in het koninklijk besluit van 8 augustus 1994 betreffende de Europese Vuurwapenpassen, het vuurwapen of de vuurwapens die daarin vermeld staan zonder vergunning voor de duur van hun jaag- of schietsportactiviteiten overbrengen vanuit en naar lidstaten van de Europese Unie, op voorwaarde dat ze op basis van een uitnodiging of een ander bewijs kunnen aantonen dat ze de vuurwapens daadwerkelijk overbrengen om deel te nemen aan jaag- of schietsportactiviteiten.

Art. 13. In afwijking van artikel 11 kunnen personen die in het bezit zijn van het getuigschrift van erkenning als wapenhandelaar, een vergunning verkrijgen die hen voor een periode van drie jaar toelaat om volgens de Wapenwet van 8 juni 2006 vergunningsplichtige vuurwapens en vrij verkrijgbare vuurwapens die door de Vlaamse Regering niet vrijgesteld zijn van de vergunning tot overbrenging, en onderdelen, toebehoren en munitie ervan op basis van een eenvoudige kennisgeving over te brengen naar een wapenhandelaar die in een lidstaat van de Europese Unie gevestigd is.

De Vlaamse Regering stelt de modaliteiten van deze kennisgeving vast.

Afdeling 2. Specifieke voorwaarden en criteria voor de toekenning en het gebruik

Art. 14. Bij iedere vergunningsaanvraag tot overbrenging naar een andere lidstaat van de Europese Unie wordt een document gevoegd waaruit de toestemming van die lidstaat blijkt.

Hoofdstuk 3. In-, uit- en doorvoer van civiele vuurwapens onderdelen, toebehoren en munitie vanuit en naar landen buiten de Europese Unie

Afdeling 1. Soorten vergunningen

Art. 15. Voor de in-, uit- en doorvoer van civiele vuurwapens, onderdelen, toebehoren en munitie in een of meer zendingen moet telkens een individuele vergunning aangevraagd worden.

Art. 16. In afwijking van artikel 15 kunnen personen in het bezit van de Europese Vuurwapenpas, vermeld in het koninklijk besluit van 8 augustus 1994 betreffende de Europese Vuurwapenpassen, voor de geldigheidsduur van hun Vuurwapenpas het vuurwapen of de vuurwapens die daarin vermeld staan, op basis van een eenvoudige kennisgeving voor de duur van hun jaag- of schietsportactiviteiten tijdelijk uitvoeren en wederinvoeren naar en vanuit landen buiten de Europese Unie, op voorwaarde dat ze op basis van een uitnodiging of een ander bewijs kunnen aantonen ze de vuurwapens daadwerkelijk uitvoeren om deel te nemen aan jaag- of schietsportactiviteiten.

De Vlaamse Regering stelt de modaliteiten van deze kennisgeving vast.

Afdeling 2. Specifieke voorwaarden en criteria voor de toekenning en het gebruik

Onderafdeling 1. Bewijs van eindgebruik bij uit- en doorvoer

Art. 17. §1. Bij iedere aanvraag van uit- of doorvoer en tot op het moment van de beslissing daarover deelt de aanvrager alle informatie mee over de eindgebruiker en het eindgebruik van de goederen in kwestie.

§2. Met behoud van de toepassing van de relevante verplichtingen en verbintenissen van het Vlaamse Gewest en België, voegt de aanvrager bij zijn aanvraag een document dat de eindgebruiker en het eindgebruik vermeldt, namelijk een internationaal invoercertificaat of een kopie van de invoervergunning van het land van bestemming of een verklaring van de eindgebruiker.

§3. De dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen, kan bij elke uit- of doorvoer extra garanties voor het eindgebruik eisen, zoals een verificatie van de eindgebruiker of relevante verbintenissen van de bestemming of de eindgebruiker.

In ieder geval moet de eindgebruiker er zich toe verbinden om bij een eventuele wederuitvoer de toestemming van de Vlaamse Regering te vragen als:

- 1° het eindgebruik of de eindgebruiker aanleiding tot bezorgdheid zou kunnen geven op het vlak van een ongewenste wijziging van doel of bestemming;
- 2° de uit- of doorvoer gevoelige goederen betreft;
- 3° het exportcontrolebeleid en de effectiviteit van het exportcontrolesysteem van het land van bestemming of het land van eindgebruik aanleiding tot bezorgdheid zou kunnen geven.

§4. Bij iedere aanvraag van doorvoer wordt een document gevoegd waaruit blijkt dat de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst van de goederen de uitvoer hebben toegestaan, als het voorwerp van de aanvraag in het land van herkomst onderworpen was aan een uitvoervergunning.

Het document, vermeld in het eerste lid, hoeft niet te worden aangeleverd als de doorvoer plaatsvindt in het kader van de uitoefening van de taken van de Europese Unie, de NAVO, de VN, de IAEA, of een andere intergouvernementele organisatie waarvan Vlaanderen of België lid is, of als de doorvoer gekoppeld is aan humanitaire hulp bij een ramp of deel uitmaakt van een schenking in een noodgeval.

Onderafdeling 2. Criteria bij uit- en doorvoer

Art. 18. §1. Iedere aanvraag van uit- of doorvoer wordt getoetst aan de volgende criteria, gebaseerd op artikel 2 van het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944/GBVB van de Raad van 8 december 2008 tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor de controle op de uitvoer van militaire goederen en technologie. Die criteria omvatten:

- 1° de naleving van de internationale verplichtingen en verbintenissen van België, in het bijzonder de door de VN-Veiligheidsraad of de Europese Unie aangenomen sancties, overeenkomsten terzake van non-proliferatie en andere onderwerpen, alsook andere internationale verplichtingen;
- 2° de eerbiediging van de mensenrechten in het land van eindgebruik en de naleving van het internationaal humanitair recht door dat land;
- 3° de interne situatie van het land van eindgebruik ten gevolge van spanningen of gewapende conflicten;
- 4° de handhaving van vrede, veiligheid en stabiliteit in de ontvangende regio;

- 5° de nationale veiligheid van de lidstaten van de Europese Unie, van de gebieden waarvan een van de lidstaten de buitenlandse betrekkingen behartigt, alsook van bevriende landen of bondgenoten;
- 6° het gedrag van het land dat de goederen of technologie in kwestie koopt tegenover de internationale gemeenschap, namelijk de houding van dat land tegenover terrorisme, de aard van zijn bondgenootschappen en de eerbiediging van het internationaal recht;
- 7° het gevaar dat de goederen of technologie in kwestie in het land van bestemming of in het land van eindgebruik een andere bestemming krijgen of onder ongewenste voorwaarden opnieuw worden uitgevoerd;
- 8° de compatibiliteit van de levering van de goederen in kwestie of technologie met de technische en economische capaciteit van het land van eindgebruik, rekening houdend met de wenselijkheid dat de staten aan hun legitieme behoeften op het vlak van veiligheid en defensie voldoen met zo gering mogelijke aanwending van menselijk en economisch potentieel voor bewapening.

§2. Gebaseerd op de toets aan het criterium, vermeld in de paragraaf 1, punt 1°, wordt de vergunning geweigerd als de toekenning ervan strijdig is met onder andere:

- 1° de internationale verplichtingen van België en de verbintenis om wapenembargo's van de Verenigde Naties, de Europese Unie en de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa te doen naleven;
- 2° de internationale verplichtingen van België uit hoofde van het verdrag inzake de niet-verspreiding van kernwapens, het verdrag inzake biologische en toxiwapens en het verdrag inzake chemische wapens;
- 3° de verbintenis van België om geen enkel type antipersoneelmijn uit te voeren;
- 4° de verbintenissen van België binnen het raamwerk van de Australische Groep, het Missile Technology Control Regime, het Comité-Zangger, de Groep van Nucleaire Exportlanden, het Wassenaar Arrangement en de Haagse Gedragscode tegen de verspreiding van ballistische raketten;

§3. Gebaseerd op de toets aan het criterium, vermeld in paragraaf 1, punt 2°, wordt de houding van het land van eindgebruik geëvalueerd ten opzichte van de belangrijke, in internationale mensenrechteninstrumenten vastgelegde beginselen en ten opzichte van belangrijke, in het internationaal humanitair recht vastgelegde beginselen.

De vergunning wordt geweigerd als de aanvraag goederen betreft die voor binnenlandse onderdrukking kunnen worden gebruikt en de ter zake bevoegde instanties van de Verenigde Naties, de Raad van Europa, de Europese Unie of een andere intergouvernementele organisatie waarvan het Vlaams gewest of België lid is ten aanzien van de eindgebruiker ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht hebben vastgesteld of van mensenrechten die potentieel met gebruik van defensiegerelateerde producten of ander speciaal voor militair gebruik dienstig materieel geschonden kunnen worden.

Ongeacht de eindgebruiker wordt de vergunning geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de goederen of technologie in kwestie gebruikt zullen worden bij het begaan van ernstige schendingen van de mensenrechten of van het internationaal humanitair recht.

§4. Gebaseerd op de toets aan het criterium, vermeld in de paragraaf 1, punt 3°, wordt de vergunning geweigerd als de aanvraag goederen betreft die in een gewapend conflict ingezet kunnen worden en de eindgebruiker betrokken partij is bij een intern gewapend conflict in het land van eindgebruik, behoudens de relevante verplichtingen en verbintenissen van het Vlaamse Gewest en België ten opzichte van de Europese Unie, de NAVO en hun lidstaten, en ten opzichte van de Verenigde Naties, en andere intergouvernementele organisaties waarvan het Vlaamse Gewest of België lid is, en behoudens de noodzaak om te voldoen aan legitieme behoeften van nationale veiligheid van de lidstaten van de Europese Unie, van de gebieden waarvan een van de lidstaten de buitenlandse betrekkingen behartigt, alsook van bevriende landen of bondgenoten, zonder afbreuk te doen aan het tweede criterium, inzake de naleving van de mensenrechten en het internationaal humanitair recht.

Ongeacht de eindgebruiker wordt de vergunning geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de goederen of technologie in kwestie een intern gewapend conflict of binnenlandse spanningen zullen uitlokken dan wel bestaande gewapende conflicten of spanningen zullen verlengen of verergeren.

Bij aanvragen voor landen waar binnenlandse spanningen aanwezig zijn, wordt tevens de grootste zorgvuldigheid aan de dag gelegd.

§5. Gebaseerd op de toets aan het criterium, vermeld in paragraaf 1, punt 4°, wordt de vergunning geweigerd als de aanvraag goederen betreft die in een gewapend conflict ingezet kunnen worden en de eindgebruiker betrokken partij is bij een regionaal gewapend conflict, behoudens de relevante verplichtingen en verbintenissen van het Vlaamse Gewest en België ten opzichte van de Europese Unie, de NAVO en hun lidstaten, en ten opzichte van de Verenigde Naties, en andere intergouvernementele organisaties waarvan het Vlaamse Gewest of België lid is, artikel 51 van het Handvest van de Verenigde Naties en de noodzaak om te voldoen aan legitieme behoeften van nationale veiligheid van de lidstaten van de Europese Unie, van de gebieden waarvan een van de lidstaten de buitenlandse betrekkingen behartigt, alsook van bevriende landen of bondgenoten, zonder afbreuk te doen aan het criterium, vermeld in paragraaf 1, punt 2°, inzake de naleving van de mensenrechten en het internationaal humanitair recht.

Ongeacht de eindgebruiker wordt de vergunning geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de goederen of technologie in kwestie een gewapend conflict of spanningen in de regio zullen uitlokken dan wel bestaande gewapende conflicten of spanningen zullen verlengen of verergeren.

Bij aanvragen voor landen in een regio waar spanningen aanwezig zijn, wordt tevens de grootste zorgvuldigheid aan de dag gelegd.

§6. Gebaseerd op de toets aan het criterium, vermeld in paragraaf 1, punt 7°, wordt de vergunning in ieder geval geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de goederen of technologie in kwestie zullen terechtkomen bij personen ten opzichte waarvan door de ter zake bevoegde instanties van de Verenigde Naties, de Raad van Europa, de Europese Unie of een andere intergouvernementele organisatie waarvan het Vlaams gewest of België lid is ernstige schendingen van de mensenrechten of van het internationaal humanitair recht zijn vastgesteld of die

betrokken partij zijn in een intern of regionaal gewapend conflict, als vermeld in de criteria, vermeld in paragraaf 1, punt 2°, 3° en 4°.

Art. 19. Naast de gevallen vermeld in artikel 18, kan elke aanvraag van uit- of doorvoer ook geweigerd worden, rekening houdend met de volgende criteria:

- 1° de externe belangen en internationale doelstellingen van het Vlaamse Gewest en België;
- 2° de rechten van het kind in het land van eindgebruik. Zo zal een aanvraag geweigerd worden als vaststaat dat kindsoldaten ingezet worden in het geregelde leger;
- 3° de houding van het land van eindgebruik ten opzichte van de doodstraf.

Titel 3. In-, uit- en doorvoer en overbrenging van defensiegerelateerde producten en ander speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel

Hoofdstuk 1. Algemene beginselen en voorwaarden

Art. 20. Deze titel voorziet in de omzetting van richtlijn 2009/43/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 mei 2009 betreffende de vereenvoudiging van de voorwaarden voor de overbrenging van defensiegerelateerde producten binnen de Gemeenschap om voor de bevoegdheden van het Vlaamse Gewest.

Deze titel doet geen afbreuk aan de bepalingen van titel 2, hoofdstuk 2. De vereisten, vermeld in artikel 8, gelden evenzeer voor militaire vuurwapens.

Afdeling 1. Vergunningsverplichtingen

Art. 21. §1. Een vergunning als vermeld in artikel 27 is vereist voor de overbrenging van defensiegerelateerde producten naar andere lidstaten van de Europese Unie.

§2. De Vlaamse Regering neemt een aparte lijst van defensiegerelateerde producten aan waarvan de overbrenging naar het Vlaamse Gewest een voorafgaande kennisgeving behoeft.

Op basis van die kennisgeving beslist de dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen, of het noodzakelijk is dat voor de overbrenging in kwestie een vergunning als vermeld in artikel 32 vereist wordt om een onderzoek op basis van de criteria, vermeld in artikel 25, toe te laten.

De kennisgeving, vermeld in het tweede lid, is niet van toepassing op gecertificeerde personen en op personen die beschikken over de machtiging, vermeld in artikel 24.

§3. De Vlaamse Regering stelt de procedure voor de aanvraag en toekenning van die vergunningen, en de modaliteiten van die vergunningen en van de kennisgeving vast.

Art. 22. §1. Een vergunning als vermeld in artikel 35, is vereist voor de tijdelijke en definitieve uit- en doorvoer van defensiegerelateerde producten naar landen buiten de Europese Unie.

De Vlaamse Regering kan een lijst van ander speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel aannemen waarvan de tijdelijke en definitieve uit- en doorvoer eveneens een vergunning als vermeld in artikel 35, behoeft.

§2. Met behoud van de toepassing van paragraaf 1, is een vergunning als vermeld in artikel 35 noodzakelijk voor de tijdelijke en definitieve uit- en doorvoer van alle goederen die alleen of in combinatie met elkaar of andere goederen, substanties of organismen ernstige schade kunnen toebrengen aan personen of goederen en die als middel tot geweldpleging ingezet kunnen worden in een gewapend conflict of een soortgelijke situatie van geweld.

§3. De Vlaamse Regering neemt een aparte lijst aan van speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel waarvan de tijdelijke en definitieve invoer vanuit landen buiten de Europese Unie een vergunning als vermeld in artikel 35 behoeft.

§4. De Vlaamse Regering stelt de procedure voor de aanvraag en toekenning van die vergunningen en de modaliteiten ervan vast.

Art. 23. §1. Iedere persoon kan bij de dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen, een aanvraag indienen om een voorlopig advies te krijgen over de toelaatbaarheid van een bepaalde in-, uit- of doorvoer of overbrenging. Een dergelijk voorlopig advies houdt een verklaring in dat de details van de in-, uit- of doorvoer of overbrenging werden onderzocht en omvat een positief of negatief oordeel daarover.

Het advies, vermeld in het eerste lid, is louter informatief van aard, bindt het Vlaamse Gewest op geen enkele wijze en kan niet beschouwd worden als een toestemming om de in-, uit- of doorvoer of de overbrenging te voltrekken.

§2. Iedere persoon kan bij de dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen naar aanleiding van een bepaalde uit- of doorvoer een schriftelijke bevestiging vragen dat zijn of haar goederen niet onder de toepassing van artikel 22, §2 vallen.

§3. De Vlaamse Regering stelt de procedure voor het verkrijgen van dit advies en deze schriftelijke bevestiging en de modaliteiten ervan vast.

Afdeling 2. Algemene voorwaarden en criteria voor de toekenning en het gebruik

Onderafdeling 1. Voorafgaande machtiging bij uitvoer of overbrenging naar een andere lidstaat van de Europese Unie

Art. 24. §1. Iedere persoon die defensiegerelateerde producten of ander speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel in overeenstemming met de bepalingen van deze titel definitief wil uit- of doorvoeren naar een land buiten de Europese Unie of definitief wil overbrengen naar een andere lidstaat van de Europese Unie, moet houder zijn van een voorafgaande machtiging.

De Vlaamse Regering stelt de modaliteiten van die voorafgaande machtiging vast.

§2. De voorafgaande machtiging is onbeperkt geldig, maar zal elke drie jaar, te rekenen vanaf het moment van de geldigverklaring van de machtiging, geëvalueerd worden.

§3. De voorafgaande machtiging is niet noodzakelijk als de persoon, vermeld in paragraaf 1:

1° in het bezit is van een getuigschrift van erkenning als wapenhandelaar;

2° een gecertificeerde persoon is;

3° de Europese Unie, de NAVO, de VN, de IAEA is, of een andere intergouvernementele organisatie waarvan het Vlaamse Gewest of België lid is;

4° een overheidsorgaan of een onderdeel van de strijdkrachten van een lidstaat van de Europese Unie of de NAVO is.

Onderafdeling 2. Criteria bij de invoer en overbrenging naar het Vlaams Gewest

Art. 25. Elke aanvraag van invoer of overbrenging als vermeld in artikel 21, §2, en 22, §3, wordt geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de goederen in kwestie:

1° een andere bestemming krijgen dan werd aangegeven in de aanvraag of onder ongewenste voorwaarden wederuitgevoerd of overgebracht worden;

2° een bedreiging vormen voor de openbare orde of veiligheid.

Onderafdeling 3. Toekennings- en gebruiksvoorwaarden, verbonden aan specifieke vergunningen

Art. 26. §1. De afgifte van vergunningen als vermeld in artikel 27 en 35, kan afhankelijk gesteld worden van bepaalde voorwaarden en beperkingen betreffende de toekenning en het gebruik ervan. Die voorwaarden worden uiterlijk op het moment van afgifte van de vergunning aan de aanvrager bekendgemaakt.

Beperkingen op het eindgebruik van de goederen of op wederuitvoer of uitvoer na overbrenging ervan worden door de aanvrager onmiddellijk aan de bestemming gemeld.

§2. De Vlaamse Regering stelt de modaliteiten van het opleggen van de voorwaarden en beperkingen, vermeld in paragraaf 1, vast.

Hoofdstuk 2. Overbrenging van defensiegerelateerde producten binnen de Europese Unie

Afdeling 1. Soorten vergunningen

Art. 27. Voor de overbrenging van defensiegerelateerde producten naar een andere lidstaat van de Europese Unie zijn er drie soorten vergunningen: de algemene vergunning, de globale vergunning en de individuele vergunning.

Art. 28. §1. Een persoon die voldoet aan de voorwaarden die gesteld zijn in een algemene vergunning, kan in de gevallen, vermeld in paragraaf 2, op basis van die algemene vergunning defensiegerelateerde producten overbrengen naar andere lidstaten van de Europese Unie.

§2. Er wordt in een algemene vergunning voorzien in de volgende gevallen:

- 1° de bestemming maakt deel uit van de strijdkrachten van een lidstaat van de Europese Unie of is een aanbestedende dienst op het gebied van defensie die voor het exclusieve gebruik door de strijdkrachten van de lidstaat aankopen verricht;
- 2° de bestemming is een gecertificeerde persoon;
- 3° de defensiegerelateerde producten worden tijdelijk overgebracht met het oog op demonstratie, evaluatie of expositie;
- 4° de defensiegerelateerde producten worden tijdelijk overgebracht naar de oorspronkelijke leverancier met het oog op onderhoud of herstelling, of worden opnieuw overgebracht naar de oorspronkelijke bestemming na onderhoud of herstelling in het Vlaamse Gewest;
- 5° de overbrenging is noodzakelijk in het kader van een intergouvernementeel samenwerkingsprogramma tussen lidstaten van de Europese Unie voor de ontwikkeling, de productie en het gebruik van een of meer defensiegerelateerde producten.

§3. Bij de toekenning van het certificaat van gecertificeerde persoon aan aanvragers gevestigd in het Vlaamse Gewest beoordeelt de Vlaamse Regering de betrouwbaarheid van de aanvragers aan de hand van de volgende elementen:

- 1° de bewezen ervaring van de aanvrager in defensie activiteiten;
- 2° de relevante industriële activiteit in defensiegerelateerde producten van de aanvrager binnen de Europese Unie;
- 3° de benoeming van een directielid van de aanvrager die persoonlijk verantwoordelijk is voor overbrengingen en uitvoer;
- 4° een door dat directielid ondertekende schriftelijke verklaring waarin wordt aangegeven dat de aanvrager:
 - a) alle noodzakelijke maatregelen zal nemen om te voldoen aan alle specifieke voorwaarden van het eindgebruik en de uitvoer van elk afgenomen specifiek onderdeel of product;
 - b) de bevoegde autoriteiten bij verzoeken en onderzoeken met de benodigde zorgvuldigheid gedetailleerde informatie zal geven over de eindgebruikers of het eindgebruik van alle producten die de onderneming in het kader van een algemene vergunning van een andere lidstaat heeft uitgevoerd of overgebracht;
- 5° een door dat directielid ondertekende beschrijving van het interne programma tot naleving van de overbrengings- en uitvoercontroleprocedure of het uitvoerbeheerssysteem van de aanvrager.

De Vlaamse Regering stelt de procedure voor de aanvraag en toekenning van dit certificaat vast en bepaalt de verdere modaliteiten van het certificaat en de vermelde elementen.

§4. De algemene vergunningen specificeren de defensiegerelateerde producten of productcategorieën waarvoor ze worden toegekend.

§5. Algemene vergunningen worden gepubliceerd op de website van de Vlaamse overheid.

§6. Voor een persoon kan gebruikmaken van een algemene vergunning, moet hij of zij zich registreren bij de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen.

§7. Als er een duidelijk risico bestaat dat een gecertificeerde persoon in een andere lidstaat van de Europese Unie de bestemming is in het kader van een algemene vergunning en dat die persoon niet zal voldoen aan de voorwaarden die verbonden zijn aan de algemene vergunning of als de openbare orde of de openbare veiligheid van die lidstaat in het gedrang komt, wordt de andere lidstaat daarvan op de hoogte gebracht en wordt er verzocht om de situatie te verifiëren.

Art. 29. §1. In gevallen die niet vermeld zijn in artikel 28, §2, kan een persoon een globale vergunning aanvragen voor de overbrenging van bepaalde defensiegerelateerde producten of productcategorieën naar bepaalde bestemmingen in een of meer lidstaten van de Europese Unie.

In de gevallen vermeld in artikel 28, §2, kunnen personen die niet voldoen aan de voorwaarden die gesteld zijn in de bijhorende algemene vergunning eveneens een globale vergunning aanvragen.

§2. Op de vergunning wordt gespecificeerd voor welke defensiegerelateerde producten of productcategorieën en voor welke bestemmingen of voor welke categorie van bestemmingen de globale vergunning wordt toegekend.

§3. Het gebruik van de globale vergunning is niet toegestaan als er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de aanvrager niet over de evenredige en passende middelen en procedures beschikt om te kunnen voldoen aan de verplichtingen die op het vlak van overbrengingscontrole en rapportering als vermeld in artikel 26 en 49, verbonden zijn of kunnen zijn aan het gebruik van een globale vergunning.

Art. 30. Een persoon kan een individuele vergunning aanvragen voor één specifieke overbrenging van een welbepaalde hoeveelheid gespecificeerde defensiegerelateerde producten die zal worden overgebracht in een of meer zendingen naar één bestemming in een andere lidstaat van de Europese Unie. Hij of zij moet dat in elk geval doen in de volgende gevallen:

- 1° de aanvraag is beperkt tot één overbrenging;
- 2° het is noodzakelijk voor de bescherming van de wettelijke veiligheidsbelangen van het Vlaamse Gewest en België, of om redenen van openbare orde;
- 3° het is noodzakelijk om te voldoen aan internationale verplichtingen en verbintenissen van het Vlaamse Gewest en België;
- 4° het gebruik van de globale vergunning is niet toegestaan op basis van artikel 29, §3.

Art. 31. In de volgende gevallen kan een bepaalde overbrenging van defensiegerelateerde producten naar een andere lidstaat van de Europese Unie vrijgesteld worden van vergunning:

- 1° de aanvrager is een overheidsorgaan of een onderdeel van de strijdkrachten van een lidstaat van de Europese Unie;
- 2° de aanvrager is de Europese Unie, de NAVO, de IA EA, de VN of een andere intergouvernementele organisatie waarvan het Vlaamse Gewest of België lid is;

3° de overbrenging is gekoppeld aan humanitaire hulp bij een ramp of maakt deel uit van een schenking in een noodgeval.

Art. 32. Voor de overbrenging van defensiegerelateerde producten in een of meer zendingen naar het Vlaamse Gewest waarvoor de dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen, op basis van artikel 21, §2, een vergunning vereist, moet een individuele vergunning aangevraagd worden.

Afdeling 2. Specifieke voorwaarden en criteria voor de toekenning en het gebruik

Onderafdeling 1. Bewijs van eindgebruik bij overbrenging naar andere lidstaten van de Europese Unie

Art. 33. §1. Bij iedere aanvraag tot individuele overbrenging en tot op het moment van de beslissing daarover deelt de aanvrager alle informatie mee over de eindgebruiker en het eindgebruik van de goederen in kwestie.

§2. Met behoud van de toepassing van de relevante verplichtingen en verbintenissen van het Vlaamse Gewest en België, voegt de aanvrager bij zijn aanvraag een document dat de eindgebruiker en het eindgebruik vermeldt.

§3. De dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen, kan bij elke overbrenging extra garanties voor het eindgebruik eisen, zoals een verificatie van de eindgebruiker of relevante verbintenissen van de bestemming of de eindgebruiker.

In ieder geval moet de eindgebruiker er zich toe verbinden om bij een eventuele uitvoer de toestemming van de Vlaamse Regering te vragen als:

- 1° het eindgebruik of de eindgebruiker aanleiding tot bezorgdheid zou kunnen geven op het vlak van een ongewenste wijziging van doel of bestemming;
- 2° de overbrenging gevoelige goederen betreft.

Onderafdeling 2. Criteria bij overbrenging naar andere lidstaten van de Europese Unie

Art. 34. Als het op het moment van de beslissing over een aanvraag van een globale of individuele vergunning, vermeld in artikel 29 en 30, vaststaat dat het eindgebruik van de goederen zich afspeelt buiten de Europese Unie, wordt de aanvraag getoetst aan de criteria, vermeld in artikel 40 en 42, en kan de globale of individuele vergunning op die basis geweigerd worden of onderworpen aan uitvoerbeperkingen als vermeld in artikel 26.

Hoofdstuk 3. In-, uit- en doorvoer van defensiegerelateerde producten en ander speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel vanuit en naar landen buiten de Europese Unie

Afdeling 1. Soorten vergunningen

Art. 35. Voor de in-, uit- en doorvoer van defensiegerelateerde producten en ander speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel zijn er twee soorten vergunningen: de individuele vergunning en de gecombineerde vergunning.

Art. 36. Een persoon kan een individuele vergunning aanvragen voor één specifiek geval van in-, uit- of doorvoer van een welbepaalde hoeveelheid gespecificeerde defensiegerelateerde producten of ander speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel, in een of meer zendingen, naar één bestemming.

Art. 37. Een persoon kan een gecombineerde vergunning aanvragen voor de in- of uitvoer van bepaalde defensiegerelateerde producten of van ander speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel van of naar een of meer welbepaalde afzenders of bestemmingen in eenzelfde land.

Bij uitvoer moet voor alle bestemmingen aan de voorwaarden, vermeld in artikel 38, voldaan worden.

Op de vergunning wordt gespecificeerd voor welke defensiegerelateerde producten of ander speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel en voor welke afzenders of bestemmingen de gecombineerde vergunning wordt toegestaan.

Afdeling 2. Specifieke voorwaarden en criteria voor de toekenning en het gebruik

Onderafdeling 1. Bewijs van eindgebruik bij uit- en doorvoer

Art. 38. §1. Bij iedere aanvraag van uit- of doorvoer en tot op het moment van de beslissing daarover deelt de aanvrager alle informatie mee over de eindgebruiker en het eindgebruik van de goederen in kwestie.

§2. Met behoud van de toepassing van de relevante verplichtingen en verbintenissen van het Vlaamse Gewest en België, voegt de aanvrager bij zijn aanvraag een document dat de eindgebruiker en het eindgebruik vermeldt, namelijk een internationaal invoercertificaat of een kopie van de invoervergunning van het land van bestemming of een verklaring van de eindgebruiker.

§3. De dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen, kan bij elke uit- of doorvoer extra garanties voor het eindgebruik eisen, zoals een verificatie van de eindgebruiker of relevante verbintenissen van de bestemming of de eindgebruiker.

In ieder geval moet de eindgebruiker er zich toe verbinden om bij een eventuele wederuitvoer de toestemming van de Vlaamse Regering te vragen als:

- 1° het eindgebruik of de eindgebruiker aanleiding tot bezorgdheid zou kunnen geven op het vlak van een ongewenste wijziging van doel of bestemming;
- 2° de uit- of doorvoer gevoelige goederen betreft;
- 3° het exportcontrolebeleid en de effectiviteit van het exportcontrolesysteem van het land van bestemming of het land van eindgebruik aanleiding tot bezorgdheid zou kunnen geven.

§4. Bij iedere aanvraag tot doorvoer wordt een document gevoegd waaruit blijkt dat de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst van de goederen de uitvoer hebben toegestaan, als het voorwerp van de aanvraag in het land van herkomst onderworpen was aan een uitvoervergunning.

Het document, vermeld in het eerste lid, hoeft niet te worden aangeleverd als de doorvoer plaatsvindt in het kader van de uitoefening van de taken van de Europese Unie, de NAVO, de VN, de IAEA, of een andere intergouvernementele organisatie waarvan Vlaanderen of België lid is, of als de doorvoer gekoppeld is aan humanitaire hulp bij een ramp of deel uitmaakt van een schenking in een noodgeval.

Art. 39. Personen die een uitvoervergunning aanvragen voor defensiegerelateerde producten die in het kader van een vergunning als vermeld in artikel 35 vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie zijn overgebracht, en waaraan uitvoerbeperkingen zijn verbonden, voegen bij hun aanvraag de documenten die aantonen dat ze aan de voorwaarden van die beperkingen hebben voldaan, eventueel met inbegrip van het feit dat ze van de lidstaat van herkomst de vereiste toestemming voor uitvoer hebben verkregen.

Onderafdeling 2. Criteria bij uit- en doorvoer

Art. 40. Iedere aanvraag van uit- of doorvoer wordt getoetst aan de criteria, vermeld in artikel 18.

Art. 41. Het Vlaamse Gewest meldt aan de andere lidstaten van de Europese Unie de uit- en doorvoervergunningen die geweigerd werden op grond van de criteria, vermeld in artikel 18 en lichten daarbij toe waarom de vergunning is geweigerd. Vooral een vergunning wordt toegekend die de afgelopen drie jaar door een of meer andere lidstaten voor een in wezen identieke transactie geweigerd is, wordt die lidstaat of worden die lidstaten geraadpleegd. Als na die raadpleging besloten wordt om toch een vergunning toe te kennen, wordt de lidstaat of worden de lidstaten van de oorspronkelijke weigering daarvan op de hoogte gebracht en wordt een gedetailleerde motivering gegeven. De weigeringen en raadplegingen blijven vertrouwelijk, conform de bepalingen in het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944/GBVB van de Raad van 8 december 2008 tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor de controle op de uitvoer van militaire goederen en technologie.

Art. 42. Naast de gevallen vermeld in artikel 18, kan elke aanvraag van uit- of doorvoer ook geweigerd worden, rekening houdend met de criteria, vermeld in artikel 19.

Titel 4. Schorsing, intrekking en beperking van vergunningen, machtigingen en certificaten

Art. 43. Op basis van een procedure, vastgesteld door de Vlaamse Regering, kunnen vergunningen, machtigingen of certificaten die op basis van dit decreet zijn toegekend, geschorst of ingetrokken worden, of beperkt in gebruik als:

- 1° de voorwaarden voor het toekennen ervan niet langer vervuld zijn of de voorwaarden, vermeld in artikel 10 en 26, niet in acht genomen zijn;
- 2° sinds de toekenning van een uit- of doorvoervergunning gewijzigde omstandigheden hebben plaatsgevonden of plaatsvinden die een belangrijk effect kunnen hebben op de toets, vermeld in artikel 18, 19, 40 en 42;
- 3° veiligheidsbelangen of redenen van openbare orde of openbare veiligheid dat vereisen.

In geen geval zal een dergelijke maatregel worden opgelegd zonder dat de betrokken persoon gehoord is, eventueel bijgestaan door een raadsman van zijn keuze, of zonder dat hij of zij naar behoren opgeroepen is om gehoord te worden.

Als uitzonderlijke omstandigheden dringende maatregelen vereisen, kan de geldigheid van lopende vergunningen voorlopig, voor een periode van maximaal zestig dagen, geschorst worden via onderrichtingen aan de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen.

Titel 5. Tijdelijke uitsluiting van aanvragers

Art. 44. §1. Op basis van een procedure, vastgesteld door de Vlaamse Regering, kan aan een persoon elke vergunning of machtiging, of elk certificaat voor een periode van een maand tot zes maanden ontzegd worden als er aanwijzingen zijn dat die persoon met betrekking tot civiele vuurwapens, onderdelen, toebehoren, munitie, defensiegerelateerde producten of ander speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel een van de volgende handelingen stelt of heeft gesteld:

1° hij of zij brengt goederen zonder de daarvoor no odzakelijke vergunning over, hij of zij voert ze in-, uit- of door, of hij of zij probeert ze over te brengen of in, uit of door te voeren;

2° hij of zij brengt goederen waarvan de overbrenging, en de in-, uit- en doorvoer verboden is over, hij of zij voert ze in, uit of door, of hij of zij probeert ze over te brengen of in, uit of door te voeren;

3° hij of zij heeft zich geleend tot of hij of zij heeft meegewerkt aan een ombuiging van het handelsverkeer in dergelijke goederen in overtreding van de maatregelen, getroffen met toepassing van artikel 10 of 26;

4° hij of zij heeft onjuiste of onvolledige inlichtingen verstrekt om een vergunning te verkrijgen;

5° hij of zij onthoudt zich van het verstrekken van inlichtingen en documenten, of verstrekt die inlichtingen en die documenten in een onjuiste of onvolledige vorm;

6° hij of zij heeft zich schuldig gemaakt aan misdrijven die niet rechtstreeks verband houden met de toepassing van dit decreet, maar er wel een belangrijke invloed op kunnen uitoefenen, zoals inbreuken op de wapenwetgeving, geweldsmisdrijven of valsheid in geschrifte.

§2. In geen geval zal een dergelijke maatregel worden opgelegd zonder dat de betrokken persoon werd gehoord, eventueel bijgestaan door een raadsman van zijn keuze, of zonder dat hij of zij naar behoren is opgeroepen om gehoord te worden.

De beslissing om een tijdelijke uitsluiting uit te spreken moet bovendien afdoende gemotiveerd worden, en de betrokken persoon moet ervan op de hoogte gebracht worden.

§3. In geval van een opsporingsonderzoek naar de onrechtmatigheden, vermeld in paragraaf 1, kan die uitsluitingsmaatregel verlengd worden tot het moment dat het openbaar ministerie oordeelt dat de strafvordering al dan niet ingesteld moet worden.

Als de strafvordering wordt ingesteld voor de onrechtmatigheden, vermeld in paragraaf 1, kan die uitsluitingsmaatregel verlengd worden tot het moment dat een beslissing over de strafvordering in kracht van gewijsde is getreden.

§4. De uitsluitingsmaatregel, vermeld in paragraaf 1, kan beperkt worden tot bepaalde activiteiten van in-, uit-, of doorvoer of van overbrenging, en tot bepaalde categorieën van goederen, vermeld in dit decreet.

Titel 6. Hoorrecht bij weigering

Art. 45. Als een aanvraag van een vergunning, machtiging of certificaat wordt geweigerd, heeft de aanvrager het recht om gehoord te worden, eventueel bijgestaan door een raadsman van zijn keuze, om zijn zaak te bespreken.

De Vlaamse Regering stelt de modaliteiten van dat hoorrecht vast.

Titel 7. Toezichts- en strafbepalingen

Hoofdstuk 1. Toezicht op de naleving van het decreet en de uitvoeringsbepalingen ervan

Art. 46. §1. Samen met de officieren van gerechtelijke politie en de ambtenaren van de Administratie der Douane en Accijnzen van de FOD Financiën houden de ambtenaren die de Vlaamse Regering aanwijst, toezicht op de naleving van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan.

§2. Als dat redelijkerwijs nuttig kan zijn voor de vervulling van hun opdracht, kunnen die ambtenaren gebruikmaken van de volgende rechten:

- 1° op elk moment, met het nodige materiaal, elke plaats betreden. Bij woningen is de toegang echter afhankelijk van de voorafgaande en schriftelijke toestemming van de bewoner;
- 2° inzage vorderen in alle documenten, correspondentie en andere informatiedragers in welke vorm ook, en zich daarvan een kopie laten verstrekken of zelf een kopie maken;
- 3° zaken onderzoeken of laten onderzoeken, beproeven of laten beproeven, monsters ervan nemen of laten nemen, en ze meten of laten meten en daartoe verpakkingen openen of laten openen. Als het onderzoek niet ter plaatse uitgevoerd kan worden, mogen ze de zaken voor korte tijd meenemen tegen een door hen af te geven schriftelijk bewijs;
- 4° relevante inlichtingen inwinnen.

Bij de uitoefening van hun rechten mogen die ambtenaren vaststellingen doen met behulp van audiovisuele middelen, mogen ze zich laten bijstaan door personen die ze daartoe hebben aangewezen op grond van hun deskundigheid en kunnen ze de bijstand van de politie vorderen.

Bij de uitoefening van hun rechten dragen die ambtenaren een legitimatiebewijs bij zich, dat ze onmiddellijk tonen als dat gevraagd wordt.

§3. De ambtenaren in kwestie stellen de inbreuken op de bepalingen van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan vast in een proces-verbaal van overtreding.

Het proces-verbaal heeft bewijswaarde tot bewijs van het tegendeel voor zover een kopie ervan binnen tien dagen na datum van verbalisering aangetekend is opgestuurd naar de persoon of personen ten laste van wie het is opgesteld.

Een kopie van het proces-verbaal wordt ook bezorgd aan de ambtenaren, vermeld in artikel 48.

§4. De inbreuken en de pogingen daartoe op paragraaf twee worden bestraft in overeenstemming met artikel 47 en 48.

Hoofdstuk 2. Strafrechtelijke sancties

Art. 47. §1. Met behoud van de toepassing van de bevoegdheden van de Administratie der Douane en Accijnzen van de FOD Financiën worden inbreuken en pogingen tot inbreuk op de bepalingen van dit decreet en van de uitvoeringsbepalingen ervan bestraft zoals hieronder bepaald is.

De in-, uit- en doorvoer en de overbrenging van goederen waarvan de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging verboden zijn, en de uit- en doorvoer en de overbrenging in weerwil van een embargo of andere beperkende maatregel van de Verenigde Naties, de Europese Unie of de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa wordt bestraft met opsluiting van vijf tot tien jaar en een geldboete van 750 tot en met 750.000 euro.

De in-, uit- en doorvoer en de overbrenging zonder geldige vergunning van goederen waarvan de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging op basis van dit decreet aan een vergunning onderworpen is, wordt bestraft met een gevangenisstraf die ten hoogste vijf jaar bedraagt en een geldboete van 250 tot en met 250.000 euro.

Andere inbreuken op de bepalingen van dit decreet en van de uitvoeringsbepalingen ervan worden bestraft met een geldboete van 250 tot en met 250.000 euro.

Naast de straffen, vermeld in het tweede tot en met het vierde lid, kan de rechter een verbod uitspreken om gedurende maximaal tien jaar zelfs voor rekening van een ander, activiteiten van in-, uit- of doorvoer of de overbrenging als vermeld in dit decreet, of een van die activiteiten te verrichten, voor alle of bepaalde categorieën van goederen, vermeld in dit decreet.

Bij herhaling worden die straffen verdubbeld.

§2. Onder poging tot inbreuk als vermeld in paragraaf 1, eerste lid, worden onder meer de volgende handelingen verstaan:

- 1° het verzenden, vervoeren of voorhanden hebben van goederen waarvan de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging op basis van dit decreet verboden zijn of waarvoor een vergunning noodzakelijk is, met het kennelijk doel ze in-, uit-, of door te voeren of ze over te brengen op een manier die strijdig is met bepalingen van dit decreet en de uitvoeringsbepalingen ervan;
- 2° het verstrekken van onjuiste of onvolledige inlichtingen bij een vergunningsaanvraag met het kennelijk doel goederen in-, uit-, of door te voeren of

over te brengen op een manier die strijdig is met de bepalingen van dit decreet en de uitvoeringsbepalingen ervan;

3° het ombuigen van het handelsverkeer op een manier die strijdig is met bepalingen van dit decreet en de uitvoeringsbepalingen ervan.

In de gevallen, vermeld in het eerste lid, punt 1° tot en met 3°, wordt de poging gelijkgesteld met het misdrijf zelf.

§3. De bepalingen van het Eerste Boek van het Strafwetboek, zonder uitzondering van hoofdstuk VII en artikel 85, zijn van toepassing op de inbreuken, vermeld in paragraaf 1 en 2.

Hoofdstuk 3. Administratieve sancties

Art. 48. §1. In de gevallen waarin een daartoe bevoegde instantie een overtreding van de bepalingen van dit decreet of van de uitvoeringsbepalingen ervan heeft vastgesteld en er, in voorkomend geval na een opsporingsonderzoek, binnen twee maanden na die vaststelling geen strafvordering is ingesteld, kan de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen, beslissen om bij wijze van administratieve sanctie:

1° een geldboete op te leggen die ten minste 50 euro en ten hoogste het dubbel van de waarde van de goederen in kwestie bedraagt;

2° een verbod uit te spreken om gedurende ten hoogste één jaar, zelfs voor rekening van een ander, activiteiten van in-, uit- en doorvoer en van overbrenging als vermeld in dit decreet of een van die activiteiten te verrichten, van alle of bepaalde categorieën van goederen.

Bij het bepalen van de sanctie wordt gewaakt over een proportionele verhouding tussen de feiten die aan het verbod ten grondslag liggen, en het verbod dat op grond van die feiten wordt opgelegd.

§2. De Vlaamse Regering stelt de procedure voor het opleggen van die sanctie en de modaliteiten van de uitvoering ervan vast. In geen geval zal een dergelijke sanctie worden opgelegd zonder dat de betrokken persoon gehoord is of zonder dat hij of zij daartoe naar behoren opgeroepen is.

Titel 8. Rapportering

Art. 49. Personen die gebruikmaken van de vergunningen, vermeld in dit decreet, rapporteren daarover aan de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen.

De Vlaamse Regering stelt de modaliteiten van de rapportering vast.

Art. 50. §1. De Vlaamse Regering brengt ieder jaar verslag uit aan het Vlaamse Parlement over de toepassing van dit decreet. Dat verslag bevat onder meer de volgende elementen:

1° de gegevens over de Vlaamse in-, uit- en doorvoer en overbrengingen;

2° de gegevens over de toegekende vrijstellingen;

3° de gegevens over de Vlaamse transit;

- 4° de gegevens over de in-, uit- en doorvoer en overbrengingen op Europees en wereldniveau;
- 5° de eventuele wijzigingen van de reglementering en de procedures in het Vlaamse Gewest;
- 6° de internationale en Europese initiatieven en embargo's.

Onder 'transit', vermeld in het eerste lid, punt 3°, wordt verstaan het vervoer van goederen die vanuit een land buiten de Europese Unie het Belgische grondgebied worden binnengebracht om via dat gebied te worden vervoerd naar een ander land buiten de Europese Unie, met uitzondering van:

- 1° de gevallen vermeld in artikel 2, 4°;
- 2° het vervoer over de weg;
- 3° het vervoer door de territoriale wateren of het luchtruim zonder aanlanding;

§2. Naast het jaarlijks verslag brengt de Vlaamse Regering zesmaandelijks verslag uit aan het Vlaamse Parlement over de toegekende vrijstellingen en over de toegekende en geweigerde vergunningen, met per land het totaalbedrag en het aantal vergunningen met telkens de vermelding van de categorie van de bestemming, de eventuele eindgebruiker en de categorie van het materieel.

§3. Met behoud van de toepassing van paragraaf 1 en 2, wordt erover gewaakt dat er geen informatie zal worden meegedeeld waardoor aan de betrokken personen schade wordt berokkend.

Titel 9. Slotbepalingen

Art. 51. De wet van 5 augustus 1991 betreffende de in-, uit- en doorvoer van en de bestrijding van illegale handel in wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel en daaraan verbonden technologie, gewijzigd bij de wetten van 25 maart 2003 en 26 maart 2003, wordt opgeheven.

Art. 52. De voorafgaande vergunningen die voor de inwerkingtreding van dit decreet afgeleverd werden door de minister van Justitie, vermeld in artikel 10, eerste lid, van de wet van 5 augustus 1991 betreffende de in-, uit- en doorvoer van en de bestrijding van de illegale handel in wapens, munitie en speciaal voor ordehandhaving dienstig materieel en daaraan verbonden technologie, blijven gelden als voorafgaande machtigingen als vermeld in artikel 24.

Art. 53. Dit decreet wordt aangehaald als: Wapenhandeldecreet.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

ADVIES
VAN DE STRATEGISCHE ADVIESRAAD INTERNATIONAAL VLAANDEREN

Flemish Foreign Affairs Council

HET VLAAMS WAPENHANDELDECREET

Advies 2011/11

18 mei 2011

Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen, Boudewijnlaan 30 bus 81, 1000 Brussel
Tel.: + 32 2 553 01 81, E-mail: sariv@iv.vlaanderen.be, <http://www.sariv.be>

1. INLEIDING

Mits voldaan wordt aan de voorwaarden, geformuleerd in het bij document VR 2011 0804 DOC.0287BIS gevoegde akkoord van 7 april 2011 van de Vlaamse minister van Begroting, besliste de Vlaamse Regering tijdens haar vergadering van 8 april 2011 haar principiële goedkeuring te hechten aan het voorontwerp van decreet betreffende de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging van vuurwapens, munitie, defensiegerelateerde producten, aanverwante technologie en ander speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel (hierna: “wapenhandeldecreet”). Zij vroeg de Vlaamse minister, bevoegd voor de in-, uit- en doorvoer van wapens, om hierover het advies in te winnen van de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (hierna: “de Raad”) en de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV).

De Raad wenst de Dienst Controle Strategische Goederen te danken voor de toelichting die zij over dit dossier gaf op zijn plenaire vergaderingen van 20 december 2010 en 31 maart 2011. Na voorbereiding in zijn ad hoc werkgroep wapenhandel op 26 april 2011 en bespreking op zijn plenaire vergadering van 12 mei 2011, keurde de Raad dit advies goed.

De Raad is van oordeel dat het wapenhandeldecreet een evenwicht moet creëren tussen internationale veiligheidsoverwegingen enerzijds, en respect voor de mensenrechten alsook economische belangen anderzijds. Het regeerakkoord van de Vlaamse Regering 2009-2014 gaf reeds aan dat *“het Vlaamse wettelijke kader wordt gestoeld op de Europese gedragscode. Conform deze gedragscode is het Vlaamse beleid inzake uitvoer van wapens gebaseerd op een aantal criteria, waarbij naast economische, politieke, juridische en technische maatstaven ook bijzondere aandacht gaat naar ethische criteria zoals respect voor de mensenrechten en conflictbeheersing. Die dubbele toets in het vergunningsbeleid, een economische en ethische toets, verankeren we in een decreet over wapenhandel dat een uitgebreidere publieke en parlementaire controle mogelijk maakt.”*¹ De Raad zal het wapenhandeldecreet dan ook toetsen aan dit evenwicht.

In het eerste deel van dit advies schetst de Raad de achtergrond bij de totstandkoming van het wapenhandeldecreet. Vervolgens bespreekt hij de inhoud, waarna hij nog enkele taalsuggesties doet. Ten slotte komt hij tot zijn conclusies.

2. ACHTERGROND

2.1. Belgisch kader

In augustus 2003² werd beslist om de bevoegdheid voor de in-, uit- en doorvoer van militaire goederen en producten voor tweëerlei gebruik, de zogenaamde ‘dual-use’ goederen, te regionaliseren, met uitzondering van de federale bevoegdheid inzake de in- en uitvoer met betrekking tot het leger en de politie. Hoewel de Vlaamse decreetgever de exclusieve bevoegdheid heeft om bij decreet de hem toegewezen bevoegdheid te reglementeren, is dit tot op heden niet

¹ VLAAMSE REGERING, *Een daadkrachtig Vlaanderen in beslissende tijden. Voor een vernieuwende, duurzame en warme samenleving*, Regeerakkoord 2009-2014, Brussel, 2009, 85.

² Bijzondere wet van 12 augustus 2003 tot wijziging van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, artikel 6, §1, VI, eerste lid, 4°, B.S. 20 augustus 2003.

gebeurd. Desalniettemin zijn er verscheidene voorstellen geweest vanuit het Vlaams Parlement.³ Doordat geen enkel Belgisch gewest tot op heden eigen wetgeving heeft uitgevaardigd, is de federale wetgeving nog van kracht.

De Raad vindt het positief dat de Vlaamse Regering het initiatief heeft genomen om als eerste een volledig wettelijk kader te ontwikkelen. Dit komt ook tegemoet aan de aanbeveling van de Raad van State om een eigen gewestelijk decreet uit te werken.⁴ De Raad wijst er wel op dat het wapenhandeldecreet en toekomstige regelingen van het Waals gewest en Brussels hoofdstedelijk gewest aanleiding kunnen geven tot een verschillende juridische aanpak in deze drie gewesten, hetgeen bijkomende administratieve lasten voor de betrokken bedrijven kan genereren. Door een andere aanpak of uiteenlopende visies kan bovendien verwarring ontstaan bij de buitenlandse partners van de Vlaamse bedrijven. De Raad pleit ervoor dat overleg plaats vindt tussen de gewesten.

De Raad merkt tevens op dat de bevoegdheid inzake tussenhandel⁵ niet expliciet mee overgedragen werd bij de regionalisering in 2003. Naar aanleiding van de EU-verordening nr. 428/2009 tot instelling van een communautaire regeling voor controle op de uitvoer, de overbrenging, de tussenhandel en de doorvoer van producten voor tweeeërlei gebruik⁶, werd in onderling overleg tussen de gewestelijke en federaal bevoegde overheden beslist om de controle op *activiteiten* van tussenhandel in producten voor tweeeërlei gebruik ("*dual use*") aan de gewestelijke instanties toe te vertrouwen. Voor de controle op *activiteiten* van tussenhandel in militair materieel is er nog geen onderlinge afspraak. Titel III van de federale wet van 5 augustus 1991 betreffende de in-, uit- en doorvoer van wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel (hierna: "de federale wet van 1991")⁷ regelt de controle op de *personen* betrokken bij

³ Voorstel van decreet (B. CARON e.a.) houdende de overdracht, in-, uit- en doorvoer, transit en tussenhandel van vuurwapens voor civiel gebruik, defensiegerelateerde producten en ander voor militair gebruik of ordehandhaving dienstig materieel en daaraan verbonden technologie, *Parl.St.* Vlaams Parlement 2010-2011, nr. 944/1; Voorstel van decreet (J. ROEGIERS e.a.) houdende wijziging van de wet van 5 augustus 1991 betreffende de in-, uit- en doorvoer van en de bestrijding van illegale handel in wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel en daaraan verbonden technologie wat de verslaggeving aan het Vlaams Parlement betreft, *Parl.St.* Vlaams Parlement 2007-2008, nr. 1591/1; Voorstel van decreet (R. VAN GOETHEM e.a.) houdende de in-, uit- en doorvoer en de bestrijding van illegale handel in wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel en daaraan verbonden technologie, *Parl.St.* Vlaams Parlement 2007-2008, nr. 1555/1; Voorstel van decreet (E. GLORIEUX e.a.) houdende de in-, uit- en doorvoer van wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel en daaraan verbonden technologie, *Parl.St.* Vlaams Parlement 2005-2006, nr. 834/1.

⁴ Zie bv. Advies nr. 36.630/1 van de Raad van State van 16 maart 2004 bij het voorstel van decreet houdende wijziging van de wet van 5 augustus 1991 betreffende de in-, uit- en doorvoer van en de bestrijding van illegale handel in wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materiaal en daaraan verbonden technologie, *Parl.St.* Vlaams Parlement 2003-2004, nr. 1979/2, 6.

⁵ Tussenhandel omvat de activiteiten van personen en entiteiten die onderhandelen over transacties of transacties tot stand brengen die betrekking kunnen hebben op de overdracht van goederen die voorkomen op de gemeenschappelijke EU-lijst van militaire goederen, van een derde land naar een ander derde land; of die dergelijke goederen, welke zij in hun bezit hebben, kopen, verkopen of overdragen, van een derde land naar een ander derde land. Definitie volgens de RAAD VAN DE EUROPESE UNIE, *Gids voor de gebruiker bij Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944/GBVB van de Raad tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor de controle op de uitvoer van militaire goederen en technologie*, Brussel, 29 april 2009, 23.

⁶ RAAD VAN DE EUROPESE UNIE, Verordening (EG) Nr. 428/2009 van 5 mei 2009 tot instelling van een communautaire regeling voor controle op de uitvoer, de overbrenging, de tussenhandel en de doorvoer van producten voor tweeeërlei gebruik, *Pb. L 134*, 29 mei 2009, 1.

⁷ Wet van 5 augustus 1991 betreffende de in-, uit- en doorvoer van wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel, *B.S.* 10 september 1991.

tussenhandel.⁸ Aangezien tussenhandel een dermate belangrijke problematiek is, vraagt de Raad om de bevoegdheidsverdeling inzake tussenhandel snel uit te klaren en te streven naar homogene bevoegdheidspakketten.

2.2. Europees kader

Het Europees beleid inzake wapenhandel heeft al een hele evolutie doorgemaakt en omvat meerdere facetten van wapenhandel, o.a. *dual use*, tussenhandel, enz.⁹ De Raad beperkt zich in dit advies tot het signaleren van de belangrijkste Europese wetgeving m.b.t. het wapenhandeldecreet.

Het wapenhandeldecreet zorgt voor de omzetting van drie Europese richtlijnen: (i) richtlijn 91/477/EEG van de Raad van 18 juni 1991 inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens (hierna: “richtlijn 91/477/EEG”)¹⁰, (ii) richtlijn 93/15/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende de harmonisatie van de bepalingen inzake het in de handel brengen van en de controle op explosieven voor civiel gebruik (hierna: “richtlijn 93/15/EEG”)¹¹, en (iii) richtlijn 2009/43/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 mei 2009 betreffende de vereenvoudiging van de voorwaarden voor de overdracht van defensiegerelateerde producten binnen de Gemeenschap (hierna: “richtlijn 2009/43/EG”).¹² De omzettingsdatum van de twee eerste richtlijnen, gerelateerd aan de problematiek van vuurwapens, is reeds overschreden. De deadline voor de omzetting van richtlijn 2009/43/EG is 30 juni 2011 (en toepassing vanaf 30 juni 2012). De Raad hoopt dat deze termijn nog wordt gehaald.

De handel in militair materieel wordt binnen de EU via richtlijn 2009/43/EG geregeld. Handel buiten de EU blijft nationaal geregeld. Toch dienen de lidstaten hun wetgeving af te stemmen op het Gemeenschappelijk Standpunt nr. 2008/944/GBVB van de Raad van de Europese Unie van 8 december 2008 tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor de controle op de uitvoer van militaire goederen en technologie (hierna: “het Gemeenschappelijk Standpunt”) waarin gemeenschappelijke criteria voor wapenuitvoer zijn vastgelegd met het oog op de harmonisering van het wapenexportbeleid van de EU-lidstaten. Dit Gemeenschappelijk Standpunt vervangt de vroegere Europese Gedragscode inzake wapenuitvoer van 1998.¹³

De Raad is voorstander van de totstandkoming van een Europees level playing field. De groei van wereldwijde aanvoerketens zorgt ervoor dat bedrijven meer en meer afhankelijk zijn van de exportcontrolesystemen in andere landen. Een Europees level playing field kan gelijkaardige spelregels voor alle actoren creëren op voorwaarde dat de EU-lidstaten hun exportcontrolesystemen goed op elkaar afstemmen zodat er geen vergunningsstroom ontstaat vanuit de soepelste EU-lidstaten. Dit zou de concurrentiepositie van de Vlaamse bedrijven t.o.v. de bedrijven uit die andere

⁸ S. DEPAUW en K. VAN HEUVERSWYN, *Toetsingskader voor een Vlaams decreet inzake de buitenlandse handel in militaire goederen*, Brussel, Vlaams Vredesinstituut, 2010, 13.

⁹ S. DEPAUW, “Het Europees beleid inzake wapenhandel. De EU als voorvechter van vrede en veiligheid of als katalysator van economische groei?” in *Internationale Spectator*, 63, (2009), 11, pp. 578-581.

¹⁰ RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, Richtlijn nr. 91/477/EEG van 18 juni 1991 inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens, *Pb. L* 256, 13 september 1991, 51.

¹¹ RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, Richtlijn nr. 93/15/EEG van 5 april 1993 betreffende de harmonisatie van de bepalingen inzake het in de handel brengen van en de controle op explosieven voor civiel gebruik, *Pb. L* 121, 15 mei 1993, 20.

¹² EUROPEES PARLEMENT EN RAAD VAN DE EUROPESE UNIE, Richtlijn nr. 2009/43/EG van 6 mei 2009 betreffende de vereenvoudiging van de voorwaarden voor de overdracht van defensiegerelateerde producten binnen de Gemeenschap, *Pb. EU L* 146, 10 juni 2009, 1.

¹³ RAAD VAN DE EUROPESE UNIE, Gemeenschappelijk standpunt nr. 2008/944/GBVB van 8 december 2008 tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor de controle op de uitvoer van militaire goederen en technologie, *Pb. L* 335, 13 december 2008, 99.

EU-lidstaten in gevaar brengen. De Raad zou graag zien dat in de toekomst het Europees level playing field wordt opgetild naar een nieuw niveau, nl. door de totstandkoming van een gemeenschappelijke extracommunautaire regeling, met inbegrip van voldoende controle op het eindgebruik alsook toetsing van de export aan mensenrechtencriteria en conflictpreventie, en de controle ervan door één Europees orgaan. Op die manier kan de huidige versplintering - doordat de handel buiten de EU nationaal geregeld blijft - worden tegengegaan. Hij vraagt de Vlaamse overheid om zich hier mede voor in te spannen.

2.3. Benelux en BLEU

Inzake wapenhandel bepaalt artikel 11.2 van het Verdrag van 3 februari 1958 tot instelling van de Benelux Economische Unie dat *“de vergunningen- en contingentenstelsels voor in-, uit- en doorvoer gelijk zijn”*.¹⁴ Vergunningen die in één van de Beneluxlanden zijn afgegeven, hebben dezelfde waarde als in een andere lidstaat. De handel tussen de Beneluxlanden is bovendien vrij.¹⁵ Het Verdrag tot herziening van het op 3 februari 1958 gesloten Verdrag tot instelling van de Benelux economische Unie wijzigt deze bepalingen niet.¹⁶

Binnen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie (hierna: “BLEU”) bepaalt de Overeenkomst van 23 mei 1935 tussen België en het Groothertogdom Luxemburg tot instelling van een gemeenschappelijk regime inzake reglementering van de in-, uit- en doorvoer dat alle reglementeringen die betrekking hebben op in-, uit- en doorvoervergunningen gemeenschappelijk zijn voor de leden van de BLEU. De Belgisch-Luxemburgse Administratieve Commissie (hierna: “BLAC”) adviseert over alle reglementeringen op het vlak van in-, uit- en doorvoervergunningen, en is formeel gemachtigd om deze vergunningen af te leveren. Deze bevoegdheid werd echter gedelegeerd naar o.m. de Vlaamse Dienst Controle Strategische Goederen.¹⁷

3. BESPREKING VAN DE INHOUD

Het wapenhandeldecreet is opgebouwd uit vier grote blokken. Het eerste blok geeft het algemeen kader weer met een lijst van definities, het materieel en territoriaal toepassingsgebied van het decreet en een aantal andere algemene bepalingen. Het tweede blok geeft de regeling weer betreffende de handel in civiele vuurwapens terwijl het derde blok de handel in militair materieel regelt. Ten slotte bevat het laatste blok het zogenaamde vergunningen- en klantenbeheer met o.m. titels over de schorsing, intrekking en beperking van vergunningen, de tijdelijke uitsluiting van aanvragers, het hoorrecht bij weigering, toezichts- en strafbepalingen, rapportering en enkele overgangs- en slotbepalingen. Aangezien zowel het tweede als derde blok gelijkaardige bepalingen omvatten omtrent eindgebruik en de criteria bij uit- en doorvoer, zal de Raad starten met deze twee thema's. Vervolgens zal de Raad elementen uit de vier blokken (algemeen kader en definities, handel in civiele vuurwapens, handel in militair materieel en vergunningen- en klantenbeheer) bespreken.

¹⁴ Verdrag van 3 februari 1958 tot instelling van de Benelux Economische Unie, artikel 11.2. Zie ook Advies nr. 36.631/1 van de Raad van State van 16 maart 2004 bij het voorstel van decreet betreffende de in-, uit- en doorvoer van en de bestrijding van illegale handel in wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel en daaraan verbonden technologie (in bijlage bij het Advies nr. 44.666/1), *Parl. St. Vlaams Parlement* 2007-2008, nr. 1555/2, 15.

¹⁵ S. DEPAUW en K. VAN HEUVERSWYN, o.c., 16-17.

¹⁶ Zie ook STRATEGISCHE ADVIESRAAD INTERNATIONAAL VLAANDEREN (SARIV), *Het Herzieningsverdrag Benelux Unie*, Advies 2009/18, 15 juni 2009.

¹⁷ VLAAMS VREDESINSTITUUT, *Het Vlaams wapenexportbeleid: een analyse van de juridische context*, Brussel, 2006, 58-63.

3.1. Eindgebruik

De problematiek van eindgebruik neemt zowel bij het onderdeel over de vuurwapens (artikel 17) als het onderdeel over militair materieel (artikel 33 en 38) een belangrijke plaats in binnen het wapenhandeldecreet.

De Raad treedt het standpunt uit de Memorie van Toelichting bij dat het duidelijk definiëren van de **begrippen** “land van bestemming” en “land van eindgebruik”, alsook van “bestemming” en “eindgebruiker” (zie *infra* 3.3.1.) bijdraagt tot een efficiënt controlebeleid ter zake.

Het wapenhandeldecreet voorziet in de eerste plaats in een **absolute informatieverplichting** voor de aanvrager over de eindgebruiker en het eindgebruik (artikel 17 §1, artikel 33 §1 en artikel 38 §1). Aangezien Vlaamse bedrijven vaak toeleveranciers zijn van onderdelen voor systeemintegrators of van onderdelen voor producenten van subsystemen die zich verder in de waardeketen bevinden, is het soms moeilijk om de eindgebruiker te kennen. De definitie van eindgebruiker en land van eindgebruik (artikel 2) speelt hierop in door de eindgebruiker te definiëren als “*de op het moment van de beslissing over de vergunningsaanvraag laatst bekende natuurlijke persoon of rechtspersoon waaraan het gebruik van de over te brengen of uit of door te voeren goederen zal toevallen.*” Op basis van de aangeleverde informatie analyseert de administratie of er nood is aan het eisen van bijkomende garanties voor het eindgebruik.

In twee of drie gevallen¹⁸ is een **wederuitvoerverbintenis** verplicht volgens het wapenhandeldecreet (artikel 17§3, lid 2; 33 §3, lid 2 en 38 §3, lid 2), nl. als (i) het eindgebruik of de eindgebruiker aanleiding tot bezorgdheid zou kunnen geven op het vlak van een ongewenste wijziging van doel of bestemming, (ii) de uit- of doorvoer van gevoelige goederen betreft, (iii) het exportcontrolebeleid en de effectiviteit van het exportcontrolesysteem van het land van bestemming of het land van eindgebruik aanleiding tot bezorgdheid zou kunnen geven. In elk van de twee of drie gevallen kan de Vlaamse Regering een wederuitvoerverbintenis opleggen aan de eindgebruiker die er zich toe moet verbinden om bij een eventuele wederuitvoer de toestemming van de Vlaamse Regering te vragen. De Raad vraagt om §3, lid 2 van artikel 17, 33 en 38 te herformuleren. De huidige tekst kan de foutieve indruk wekken dat het de eindgebruiker zelf is die de afweging moet maken op basis van de twee of drie hogergenoemde overwegingen om de toestemming van de Vlaamse Regering te vragen bij een eventuele wederuitvoer.

De Raad erkent dat deze wederuitvoerverbintenis tegemoet probeert te komen aan criterium 7 van het Gemeenschappelijk Standpunt, dat handelt over het gevaar van wederuitvoer, maar hij heeft vragen bij de juridische haalbaarheid en werkbaarheid van deze bepaling voor de administratie en de bedrijven. Tevens pleit hij ervoor om enkel een wederuitvoerverbintenis te vragen als het land van eindgebruik geen lid is van het Wassenaar Arrangement¹⁹.

¹⁸ Bij overbrenging naar andere lidstaten van de Europese Unie wordt aangenomen dat het exportcontrolebeleid en de effectiviteit van het exportcontrolesysteem van het land van bestemming of het land van eindgebruik geen aanleiding tot bezorgdheid geeft.

¹⁹ Voor een overzicht van de partijen bij deze overeenkomst, zie: <http://www.wassenaar.org/participants/index.html>.

3.2. Criteria bij uit- en doorvoer

3.2.1. Criteria van het Gemeenschappelijk Standpunt

Iedere aanvraag van uit- of doorvoer wordt getoetst aan de acht criteria van het Gemeenschappelijk Standpunt.

De Raad vindt het positief dat het wapenhandeldecreet artikel 2 van het Gemeenschappelijk Standpunt als basis neemt voor zijn criteria bij uit- en doorvoer (artikel 18). Op die manier draagt het bij tot het tot stand komen van een Europees level playing field. Het stemt de Raad tevreden dat de verplichte weigeringsgronden van criteria 1 t.e.m. 4 en 7 strikt geformuleerd zijn en derhalve de interpretatiemarge bij de toepassing ervan wordt ingeperkt. Wanneer de verplichte weigeringsgronden niet ingevuld zijn, wordt getoetst op basis van een risicoanalyse van de concrete elementen uit het dossier. De leesbaarheid van de toetsen aan criteria 2 t.e.m. 4 in het wapenhandeldecreet (artikel 18 §3, §4 en §5) kan zowel in het decreet als in de Memorie van Toelichting verbeterd worden door duidelijker de onderscheiden twee leden aan te geven, nl. de verplichte weigeringsgrond en een risicoanalyse.

Hij vraagt bovendien om de leesbaarheid van artikel 18 te verhogen door zowel de tekst van het decreet als de Memorie van Toelichting aan te passen. Artikel 18 §1 somt de acht criteria van het Gemeenschappelijk Standpunt op. De verdere tekst van het wapenhandeldecreet bespreekt echter niet al deze acht criteria, maar beperkt zich tot criteria 1 t.e.m. 4 en 7. De Memorie van Toelichting geeft aan dat het Gemeenschappelijk Standpunt is opgebouwd uit de criteria zelf en een aantal factoren aan de hand waarvan ze moeten beoordeeld worden. Het decreet vermeldt enkel de criteria (criteria 1 t.e.m. 4 en 7) en niet de factoren (criteria 5, 6 en 8) zelf om deze criteria te beoordelen. Doordat het Gemeenschappelijk Standpunt ook het begrip “criterium” gebruikt voor wat de Memorie van Toelichting tevens als “factor” omschrijft, ontstaat er onnodig verwarring.

Artikel 18 §2, lid 2, is een nagenoeg exacte overname van criterium 1 uit het Gemeenschappelijk Standpunt omtrent de naleving van de internationale verplichtingen en verbintenissen van België. De tekst van het wapenhandeldecreet lijst enkele van die verplichtingen en verbintenissen op een niet-exhaustieve wijze op en vermeldt bijvoorbeeld niet het Verdrag inzake clustermunities.²⁰ De Raad vraagt om bij het uitwerken van het uitvoeringsbesluit een totaaloverzicht te geven van deze internationale verplichtingen en verbintenissen.

3.2.2. Vlaamse bijkomende criteria

Artikel 19 voert een aantal ‘Vlaamse’ criteria bij uit- en doorvoer in, m.n. de externe belangen en internationale doelstellingen van het Vlaamse Gewest en België, de rechten van het kind in het land van eindgebruik, en de houding van het land van eindgebruik ten opzichte van de doodstraf. Dit sluit aan bij het voornemen van de minister uit zijn beleidsbrief Buitenlands Beleid, Internationaal Ondernemen en Ontwikkelingssamenwerking om in 2011 aan de Vlaamse Regering ook een document voor te leggen over de integratie van mensenrechten als transversaal thema in de Vlaamse internationale betrekkingen.²¹ Hoewel in de Memorie van Toelichting wordt aangegeven dat deze ‘Vlaamse’ criteria geen automatische weigeringsgronden zijn, lijkt het de Raad wenselijk om deze criteria en de toepassing ervan te verduidelijken.

²⁰ Zie ook SARIV, *Briefadvies betreffende het voorontwerp van decreet houdende instemming met het Verdrag inzake clustermunities opgemaakt in Dublin op 30 mei 2008*, Advies 2009/10, 26 maart 2009.

²¹ K. PEETERS, *Beleidsbrief 2011 Buitenlands Beleid, Internationaal Ondernemen en Ontwikkelingssamenwerking*, VR 2010 2210 MED.0489/03, Brussel, 2010, 14.

3.3. Algemeen kader en definities

3.3.1. Definities

Het komt de Raad voor dat inzake definiëring (artikel 2) het wapenhandeldecreet een grote stap voorwaarts zet ten opzichte van de federale wet van 1991. Deze wet verwees voor de definiëring van de begrippen invoer, uitvoer en doorvoer naar de douanewetgeving. Voor wapens, munitie en speciaal (voor militair gebruik of voor ordehandhaving) dienstig materieel en daaraan verbonden technologie, verwees men naar een lijst die door de Koning zou worden vastgesteld bij een in Ministerraad overlegd besluit.

In de eerste plaats verduidelijkt het wapenhandeldecreet verschillende begrippen, zoals aanvrager, bestemming, defensiegerelateerde producten, doorvoer, eindgebruiker, enz. De duidelijke definiëring van de begrippen “land van bestemming” en “land van eindgebruik”, alsook van “bestemming” en “eindgebruiker” beantwoordt aan een terechte nood en kan begripsverwarring omtrent eindgebruik vermijden. De Raad vindt het bovendien positief dat men zich voor de definities o.m. gebaseerd heeft op richtlijn 2009/43/EG, de Gids voor de gebruiker bij het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944/GBVB van 8 december 2008 tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor de controle op de uitvoer van militaire goederen en technologie²², en richtlijn 91/477/EEG. Bij de definitie van defensiegerelateerde producten verwijst men naar de producten die opgenomen zijn in de Gemeenschappelijke EU-lijst van militaire goederen, zoals die laatst is gepubliceerd in het Publicatieblad van de Europese Unie. Dit lijkt de Raad een goede manier om te zorgen voor de nodige flexibiliteit en aanpassing aan technologische vernieuwingen zonder telkens de Vlaamse wetgeving te moeten aanpassen. De afstemming van de definities in het wapenhandeldecreet op Europese definities draagt bovendien bij tot een Europees level playing field.

3.3.2. Materieel, personeel en territoriaal toepassingsgebied

De Raad stelt vast dat inzake materieel toepassingsgebied de Vlaamse Regering een lijst zal vaststellen van civiele vuurwapens en voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel waarvan de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging verboden zijn (artikel 3 §1). De opmerking van de Raad van State indachtig over het respecteren van de verhouding tussen de wetgevende en de uitvoerende macht²³, lijkt het de Raad aangewezen dat het Vlaams Parlement bij de bespreking van onderhavig dossier reeds beschikt over een voorlopige versie van deze lijst. De Dienst Controle Strategische Goederen bevestigde in zijn toelichting op de Raad dit voornemen.

Artikel 3 §4 van het wapenhandeldecreet komt tegemoet aan de hogergenoemde vereisten die voortvloeien uit het lidmaatschap van de Benelux-unie en BLEU (zie *supra*, 2.3.) door in de eerste plaats te stellen dat de overbrenging van civiele vuurwapens, onderdelen, toebehoren en munitie, defensiegerelateerde producten en ander speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel vanuit en naar Nederland en Luxemburg is vrijgesteld van vergunning. In de tweede plaats wordt de onderlinge aanvaarding geregeld van vergunningen voor de in-, uit- en doorvoer van dergelijke goederen die door de bevoegde Nederlandse of Luxemburgse autoriteiten worden toegekend. De Raad merkt hierbij op dat het advies van de BLAC over het

²² RAAD VAN DE EUROPESE UNIE, *Gids voor de gebruiker, o.c.*, 113 p.

²³ Zie o.m. Advies nr. 36.629/1 van de Raad van State, van 16 maart 2004 bij het voorstel van decreet betreffende de in-, uit- en doorvoer van wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel en daaraan verbonden technologie, *Parl.St.* Vlaams Parlement 2003-04, nr. 1824/2, 9-10.

wapenhandeldecreet moet worden ingewonnen.²⁴ De Raad pleit er bovendien voor dat Vlaanderen een actieve rol vervult in de afstemming met de andere Benelux-partners.

3.4. Handel in civiele vuurwapens

Zoals aangegeven in het wapenhandeldecreet, voorziet titel 2 in de omzetting van zowel richtlijn 91/477/EEG als van richtlijn 93/15/EEG. De bepalingen enten zich bovendien op de Wapenwet van 8 juni 2006 (hierna: “de Wapenwet”)²⁵ en de uitvoeringsbesluiten ervan.

Artikel 7 geeft aan dat de Vlaamse Regering een **lijst** kan vaststellen van **civiele vuurwapens, onderdelen, toebehoren en munitie** die in-, uit- en doorgevoerd en overgebracht kunnen worden zonder vergunning. De Raad vraagt om bij het opstellen hiervan oog te hebben voor de tenuitvoerlegging van richtlijn 91/477/EEG en het VN-Vuurwapenprotocol.²⁶ Speciale aandacht dient te gaan naar de vuurwapens met historische, folkloristische of decoratieve waarde. Alleszins is intern-Belgische afstemming over deze problematiek aangeraden om te vermijden dat bepaalde Belgische gewesten meer of minder streng zijn en er U-bochtconstructies worden opgezet.

De Raad stelt de vraag of het element “**toebehoren**” niet beter geschrapt wordt in de vergunningsplichtige artikelen. Op die manier zouden er op het vlak van de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging enkel verboden en vrije toebehoren zijn en geen vergunningsplichtige, naar analogie met de Wapenwet. Eventueel kan aan artikel 3 §1 ter verduidelijking het element “toebehoren” worden toegevoegd.

Artikel 8 §2 bepaalt dat, met uitzondering van de gevallen, de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging van vuurwapens, onderdelen, toebehoren en munitie alleen toegestaan is als alle essentiële kenmerken (aard, categorie, merk, model, kaliber en serienummer) bekend zijn. De Memorie van Toelichting kondigt inzake **essentiële kenmerken van vuurwapens** (artikel 8 §2) een versoepeling aan in het uitvoeringsbesluit, cf. de zinsnede “met uitzondering van de gevallen” uit artikel 8 §2, waarbij de gegevens op de vergunning beperkt kunnen worden tot deze essentiële gegevens en de bijkomende gegevens verder aangevuld mogen worden in de gebruikersfiche die na de effectieve invoer moet worden ingevuld. De Raad bevestigt dat deze versoepeling beantwoordt aan een terechte nood, bv. wanneer bij een bestelling in het buitenland de serienummers nog niet gekend zijn van de nog te produceren vuurwapens. Hij vraagt om in het uitvoeringsbesluit dit duidelijk te specificeren.

Artikel 12 bepaalt de **vergunningsuitzondering voor vuurwapenpashouders** voor de overbrenging van civiele vuurwapens, onderdelen, toebehoren en munitie. De personen die in het bezit zijn van de Europese Vuurwapenpas kunnen het vuurwapen of de vuurwapens die daarin vermeld staan zonder vergunning voor de duur van hun jaag- of schietsportactiviteiten overbrengen vanuit en naar lidstaten van de Europese Unie mits, op voorwaarde dat ze op basis van een uitnodiging of een ander bewijs kunnen aantonen dat ze de vuurwapens daadwerkelijk overbrengen om deel te nemen aan jaag- of schietsportactiviteiten. De Memorie van Toelichting geeft op pagina 6 bij de bespreking hiervan aan dat Noorwegen, IJsland en Zwitserland voor wat betreft artikel 12 met lidstaten van de Europese Unie worden gelijkgesteld. De Raad stelt de vraag of hierbij ook niet Liechtenstein moet worden vermeld.

²⁴ S. DEPAUW en K. VAN HEUVERSWYN, *o.c.*, 16.

²⁵ Wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens, *B.S.* 9 juni 2006.

²⁶ VN-Protocol tegen de illegale vervaardiging van en handel in vuurwapens, hun onderdelen, componenten en munitie, tot aanvulling van het Verdrag van de Verenigde Naties tegen grensoverschrijdende georganiseerde misdaad, New York, 31 mei 2001.

M.b.t. hoofdstuk 3 van het wapenhandeldecreet wijst de Raad op de onderhandelingen over een **EU-verordening** van het Europees Parlement en de Raad tot **uitvoering van artikel 10 van het VN-protocol inzake vuurwapens** en tot vaststelling van maatregelen betreffende uitvoervergunningen voor vuurwapens, hun onderdelen, componenten en munitie en betreffende de invoer en doorvoer ervan.²⁷ Indien dergelijke verordening er daadwerkelijk komt, zal hoofdstuk 3 over de in-, uit- en doorvoer van civiele vuurwapens, onderdelen, toebehoren en munitie vanuit en naar landen buiten de Europese Unie grondig moeten herzien worden.

3.5. Handel in militair materieel

De **catch-all clause** in het Koninklijk Besluit van 8 maart 1993 laat toe een vergunningsplicht in te roepen voor *“andere uitrustingen en ander materieel, bestemd voor het ondersteunen van militaire acties.”*²⁸ Deze bepaling is opgenomen in de lijst van te controleren producten. De Raad treedt de redenering uit de Memorie van Toelichting bij dat de catch-all clause dermate belangrijk is dat ze in de tekst van het wapenhandeldecreet zelf moet opgenomen worden. Een catch-all bepaling moet het mogelijk maken om in te spelen op de laatste technologische ontwikkelingen en eventuele leemtes in de lijst van vergunningsplichtige producten op te vangen. Volgens het wapenhandeldecreet is een vergunning noodzakelijk voor *“de tijdelijke en definitieve uit- en doorvoer van alle goederen die alleen of in combinatie met elkaar of andere goederen, substanties of organismen ernstige schade kunnen toebrengen aan personen of goederen en die als middel tot geweldpleging ingezet kunnen worden in een gewapend conflict of een soortgelijke situatie van geweld”* (artikel 22 §2).

Zoals de Memorie van Toelichting aangeeft, is de catch-all bepaling beperkt tot export buiten de EU aangezien richtlijn 2009/43/EG de overdrachten binnen de EU regelt en het toepassingsgebied van deze richtlijn beperkt is tot de goederen die voorkomen in de bijlage bij de richtlijn, nl. de Gemeenschappelijke EU-lijst van militaire goederen.

De Raad verwelkomt de schriftelijke bevestiging die ieder persoon voorafgaandelijk kan vragen bij de dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen om na te gaan of zijn of haar goederen niet onder de toepassing van de catch-all clause vallen (artikel 23 §2). De Raad vraagt dat de administratie een openbare evolutieve lijst opstelt met de algemene categorieën van goederen die volgens de nieuwe bepaling onder de catch-all clause vallen als richtinggevend instrument.

De Raad merkt op dat de **voorafgaande machtiging** bij uitvoer of overbrenging volgens het wapenhandeldecreet (artikel 24 §2) onbeperkt geldig is, maar elke drie jaar zal geëvalueerd worden. Artikel 52 bepaalt echter dat de voorafgaande vergunningen die voor de inwerkingtreding van dit decreet reeds afgeleverd werden blijven gelden als voorafgaande machtigingen als vermeld in artikel 24 §2. Vanuit het oogpunt van administratieve lasten, is dit een goede zaak. Bedrijven die in het verleden al een voorafgaande vergunning hebben verkregen, moeten geen voorafgaande machtiging aanvragen. De Raad werpt echter de vraag op wie wanneer deze reeds verworven voorafgaande vergunningen zal controleren en of daar ook een drie jaarlijkse evaluatie op zal worden toegepast.

²⁷ EUROPESE COMMISSIE, *Vorstel voor een Verordening van het Europees Parlement en de Raad tot uitvoering van artikel 10 van het VN-protocol inzake vuurwapens en tot vaststelling van maatregelen betreffende uitvoervergunningen voor vuurwapens, hun onderdelen, componenten en munitie en betreffende de invoer en doorvoer ervan*, COM(2010)273, Brussel, 31 mei 2010.

²⁸ Koninklijk besluit van 8 maart 1993 tot regeling van de in-, uit- en doorvoer van wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel en de daaraan verbonden technologie, zoals laatst gewijzigd op 2 april 2003, art. N – bijlage, 2de categorie, afdeling 1, A.19.

In lijn met richtlijn 2009/43/EG zijn er drie types van vergunningen voor de overbrenging van defensiegerelateerde producten binnen de Europese Unie: de algemene vergunning, de globale vergunning en de individuele vergunning.²⁹ Artikel 6 van richtlijn 2009/43/EG bepaalt dat de **globale vergunning** voor drie jaar verleend wordt en door de lidstaten kan worden verlengd. De Raad stelt vast dat het wapenhandeldecreet (artikel 29) deze termijn niet overneemt. De Raad stelt voor om deze termijn op te nemen in het wapenhandeldecreet of bijhorend uitvoeringsbesluit.

3.6. Vergunningen- en klantenbeheer: toezichts- en strafbepalingen en rapportering

3.6.1. Toezichts- en strafbepalingen

In de eerste plaats beklemtoont de Raad dat volgens het legaliteitsbeginsel de wet die een gedraging strafbaar stelt, duidelijk geformuleerd en voorzienbaar moet zijn. De burger/onderneming moet m.a.w. zijn gedrag kunnen afstemmen op de wet, omdat hij weet dat er anders een strafsanctie volgt. Dit principe moet in het hele decreet gerespecteerd worden.

In de tweede plaats knoopt de Raad aan bij het advies van de Raad van State 36.631/1 waarin hij stelt dat *“niet kan worden verwezen naar de ambtenaren van de administratie der Douane en Accijnzen, nu die ambtenaren ten gevolge van de regionalisering van de aangelegenheid van de in-, uit- en doorvoer van wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel en daaraan verbonden technologie, niet langer bevoegd zijn om toezicht te houden op de regelgeving met betrekking tot die aangelegenheid. Daarenboven kunnen geen andere federale ambtenaren, zoals deze van Algemene Economische Inspectie, bevoegd worden gemaakt om toezicht uit te oefenen op het decreet dat thans in de vorm van een voorstel voorligt. Behoudens de officieren van de gerechtelijke politie, die krachtens de bestaande federale regels inzake strafvordering, een algemene toezichtsbevoegdheid hebben, kunnen enkel ambtenaren afhankelijk van het Vlaams Gewest worden aangewezen om overtredingen van gewestdecreten of hun uitvoeringsbesluiten op te sporen.”*³⁰

De Raad werpt de vraag op of vanuit dit oogpunt de formulering van artikel 46 §1 correct is, nl. de ambtenaren die de Vlaamse Regering aanwijst, houden - samen met de officieren van gerechtelijke politie en de ambtenaren van de Administratie der Douane en Accijnzen van de FOD Financiën - toezicht op de naleving van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan.

Artikel 46 §3 leest dat een kopie van het proces-verbaal zal worden bezorgd aan de ambtenaren, vermeld in artikel 48. Artikel 48 spreekt echter enkel over de dienst die de Vlaamse Regering heeft

²⁹ Voor de overbrenging van defensiegerelateerde producten binnen de Europese Unie zijn er drie soorten vergunningen. Een *algemene vergunning* geeft aan alle geregistreerde bedrijven die aan de voorwaarden van de vergunning voldoen, het recht om de betreffende defensiegerelateerde producten over te brengen, in o.m. volgende gevallen: de bestemming maakt deel uit van de strijdkrachten van een EU-lidstaat; de defensiegerelateerde producten worden overgebracht met het oog op demonstratie, evaluatie of expositie; de defensiegerelateerde producten worden overgebracht met het oog op onderhoud en herstelling, en de bestemming is de oorspronkelijke leverancier van de over te dragen defensiegerelateerde producten; de overbrenging is noodzakelijk in het kader van een intergouvernementeel samenwerkingsprogramma tussen EU-lidstaten voor de ontwikkeling, de productie en het gebruik van een of meer defensiegerelateerde producten; de bestemming is een gecertificeerde persoon. Een *globale vergunning* wordt voorzien voor de overbrenging van bepaalde defensiegerelateerde producten of productcategorieën naar bepaalde bestemmingen in een of meer lidstaten van de Europese Unie. Een *individuele vergunning* wordt slechts voorzien wanneer het gaat om één specifieke overbrenging naar één specifieke bestemming of wanneer de aard van de transactie dit vereist, zoals voor de bescherming van wezenlijke veiligheidsbelangen.

³⁰ Advies nr. 63.631/1 Raad van State, o.c., 13-14.

aangewezen voor het toepassen van administratieve sancties. Deze passages moeten volgens de Raad beter op elkaar worden afgestemd. Mogelijks kunnen lessen getrokken worden uit de praktijk van de administratieve rechtbanken binnen het beleidsdomein van Leefmilieu, Natuur en Energie en Ruimtelijke Ordening.

Artikel 46 §4 is niet eenduidig geformuleerd: het kan gaan om inbreuken door de Vlaamse ambtenaren zelf bij het uitvoeren van hun opdracht, zoals geformuleerd in artikel 46 §4, of om inbreuken die de ambtenaren beletten om deze opdracht te vervullen.

In de derde plaats merkt de Raad op dat hoofdstuk 2 over strafrechtelijke sancties van het wapenhandeldecreet een grondige wijziging betekent t.o.v. artikel 8 van de federale wet van 1991. De strafbepalingen waren volgens deze wet gebaseerd op de Algemene wet inzake douane en accijnzen. Bovendien waren de ambtenaren van de Administratie der Douane en Accijnzen, de ambtenaren van de Economische Algemene Inspectie, alsook de daartoe door de minister aangestelde ambtenaren bevoegd om overtredingen op de wet op te sporen en vast te stellen. In het wapenhandeldecreet wordt de verwijzing naar de federale douaneregelgeving weggelaten, zodat het gemeenrechtelijk strafrecht van toepassing wordt en de vervolging van inbreuken op het decreet toebehoort aan de parketten.

De Raad is van oordeel dat alleszins duidelijke taakafspraken moeten gemaakt worden met de Administratie der Douane en Accijnzen en de dienst Strafrechtelijk Beleid van de FOD justitie. De Memorie van Toelichting kondigt aan dat met de douane verder overlegd wordt hoe en in welke mate zij een rol kan spelen in het afdwingingsproces. Deze discussie zou haar vertaling moeten kennen in een samenwerkingsakkoord, een mogelijkheid die eveneens door de Raad van State werdesignaleerd.³¹

In de vierde plaats is de Raad verheugd vast te stellen dat het wapenhandeldecreet werkt met een getrappt systeem van strafrechtelijke sancties. Hij vraagt om dit systeem verder te verfijnen zodat de zwaarte van de strafsancie in verhouding is met de ernst van de inbreuk.³² Hij vraagt tevens om in artikel 47 te verduidelijken welke straffen verdubbeld worden bij herhaling. Het is immers niet duidelijk of deze bepaling slaat op alle sancties uit artikel 47 §1.

Ten slotte vraagt de Raad om, met het oog op het legaliteitsbeginsel, het begrip “ombuigen van het handelsverkeer” (artikel 47, §2, 3°) te omschrijven in de Memorie van Toelichting.

3.6.2. Rapportering en transparantie

De Raad beklemtoont het belang van een goede rapportering met het oog op transparantie. Doordat er gebruik zal gemaakt worden van algemene vergunningen voor de overdracht van militair materieel naar andere lidstaten, kunnen gegevens over deze transacties slechts post-factum in kaart worden gebracht. Deze nieuwigheid noopt tot een responsabilisering van en overleg met de bedrijven zelf. De Raad is van oordeel dat het een noodzaak is dat op basis van overleg met de sector de modaliteiten inzake rapportering zullen worden vastgesteld in het uitvoeringsbesluit. Het is alsnog onduidelijk of het wapenhandeldecreet zal leiden tot een administratieve lastenverlaging. (zie *infra*, 4.2.)

Artikel 50 §1 bepaalt dat de Vlaamse Regering ieder jaar verslag uitbrengt aan het Vlaams Parlement over de toepassing van het wapenhandeldecreet. Dat verslag bevat o.m. de gegevens over de

³¹ *Ibid.*

³² Het misdrijf van een particulier, bijvoorbeeld een vlindermes overbrengen vanuit een andere EU-lidstaat, moet afgewogen worden tegen het misdrijf van een persoon die een wapenembargo schendt.

Vlaamse transit. De Raad betreurt dat om wetgevingstechnische redenen de definitie van transit niet is opgenomen bij de andere definities onder artikel 2. Hij vraagt duidelijke afspraken te maken met de federale overheid om de bepalingen inzake de rapportering over transit te realiseren.

De Raad verwelkomt artikel 50 §3 dat - met behoud van de rapportageverplichtingen, vermeld in artikel 50 §1 en 2 - er geen informatie zal worden megedeeld waardoor aan de betrokken personen schade wordt berokkend en wijst op het bestaan van “non-disclosure agreements” binnen de industrie.

4. HET BELANG VOOR VLAANDEREN

4.1. Strategisch belang

Een goed uitgebouwde controle op wapenhandel is een preventief instrument in het internationaal veiligheidsbeleid. Het wapenhandeldecreet draagt daartoe bij. De controle op wapenhandel biedt tevens de kans om strategische relaties te onderbouwen. Dit is echter in mindere mate van toepassing op Vlaanderen, gezien het beperkte Belgische defensiebudget.³³ In vergelijking met bv. andere Europese landen heeft de Vlaamse wapenhandel een eerder beperkte schaal.³⁴ Vlaanderen is voornamelijk afhankelijk van internationaal bepaalde sanctieregimes. Het wapenhandeldecreet regelt echter niet de tenuitvoerlegging van zulke sanctieregimes. Op dit moment verloopt dit nog via de federale wetgeving. Bovendien richten de sanctieregimes zich niet alleen op militaire goederen, maar ook op goederen voor tweeërlei gebruik die niet door het wapenhandeldecreet worden gevat.

4.2. Economisch belang

De defensiegerelateerde industrie is een economische sector die werkgelegenheid creëert en innovatie stimuleert. Gezien de beperkte eigen Belgische defensiemarkt (zie *supra*, 1.) zijn Vlaamse bedrijven in de defensie-industrie steeds meer aangewezen op export om economisch rendabel te zijn. Vooral om hoogtechnologische producten te financieren, is een zo groot mogelijke afzetmarkt nodig om de kosten voor onderzoek en ontwikkeling te kunnen dragen.³⁵ Het is precies ook die grotere interne markt die de Europese Unie tracht te bereiken met richtlijn 2009/43/EG. De Vlaamse omzetting van deze richtlijn door het wapenhandeldecreet draagt op die manier bij tot de creatie van een Europees level playing field. De richtlijn stelt echter geen gemeenschappelijk exportregime voorop. Door zich te enten op de criteria van het Gemeenschappelijk Standpunt draagt het wapenhandeldecreet ook bij tot een gedeeltelijke harmonisering van de extracommunautaire export. Toch blijven op dat vlak nog grote verschillen tussen de lidstaten bestaan.

In 2010 werden 443 invoervergunningen voor militair materieel uitgereikt door de Vlaamse overheid. Deze invoervergunningen hebben een gezamenlijke waarde van 18,9 miljoen euro. Dit is een beduidend lagere waarde dan de voorgaande jaren. De invoer van militaire voertuigen en voertuigonderdelen stond in 2010 in voor 55 % van de waarde van de vergunde wapeninvoer in Vlaanderen. Deze voertuigen en onderdelen zijn bestemd voor de Vlaamse defensie-industrie. Ongeveer 90% van het aantal aanvragen voor wapeninvoer had betrekking op vuurwapens en toebehoren. Hiermee staan deze producten in voor 37 % van de waarde van de vergunde wapeninvoer in 2010. Het zijn vooral handelaars en particulieren die deze wapens invoeren.

³³ Zie The SIPRI Military Expenditure Database. [<http://milexdata.sipri.org>]

³⁴ Zie SIPRI Arms Transfers Database, Importer/exporter TIV tables. [<http://www.sipri.org/databases/armstransfers>]

³⁵ S. DEPAUW, *l.c.*, p. 579.

Vlaamse bedrijven leveren vooral hoogtechnologische onderdelen die in andere landen in grotere wapensystemen worden verwerkt. In 2010 werden 330 wapenexportlicenties uitgereikt door de Vlaamse overheid. Deze vergunningen hadden een gezamenlijke waarde van 320,5 miljoen euro. Dit betekent een stijging van 13,5 % ten opzichte van 2009, en een verdubbeling van de Vlaamse wapenexport in vijf jaar. Volgens het Vlaams Vredesinstituut is deze stijging vooral te wijten aan de prestaties van de relatief kleine groep van Vlaamse bedrijven die actief zijn op de defensiemarkt, en hun deelname aan militaire projecten. De drie belangrijkste defensiegerelateerde exportproducten van Vlaanderen zijn visualisatieschermen, militaire elektronica en (onderdelen van) militaire voertuigen. De Vlaamse wapenexport is bestemd voor bestemmingslanden wereldwijd, maar voornamelijk voor de defensiegerelateerde industrie in Europa (60 %) en de Verenigde Staten (28 %). Azië staat als regio van bestemming in voor 12 % van de vergunde wapenexport vanuit Vlaanderen. In 2010 werden 18 doorvoervergunningen, met een gezamenlijke waarde van 75,8 miljoen euro, uitgereikt door de Vlaamse overheid.³⁶ De Raad merkt op dat de waarde van de reële uitvoer kan verschillen van de hier gerapporteerde cijfers, aangezien bepaalde vergunningen mogelijk niet (volledig) gebruikt worden.

Deze cijfers wijzen op het economisch belang van de Vlaamse defensiegerelateerde industrie. Het wapenhandeldecreet draagt bij tot de rechtszekerheid voor de Vlaamse ondernemingen. In die zin ondersteunt het de ontplooiing van hun economische activiteiten. Een voorbeeld hiervan is de invoering van de mogelijkheid om een voorlopig advies (preadvies) aan te vragen over de toelaatbaarheid van een bepaalde in-, uit- of doorvoer of overbrenging (artikel 23 §1). Iedere persoon kan bovendien bij de dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen naar aanleiding van een bepaalde uit- of doorvoer een schriftelijke bevestiging vragen dat zijn of haar goederen niet onder de toepassing van de catch-all clause vallen (artikel 23 §2). Tevens beoogt het wapenhandeldecreet een administratieve vereenvoudiging voor bedrijven (o.m. door de invoering van de drie soorten vergunningen voor een overbrenging van defensiegerelateerde producten binnen de EU (artikel 27 t.e.m. 30) en door de invoering van een gecombineerde vergunning voor de in- of uitvoer van bepaalde defensiegerelateerde producten of van ander speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel (artikel 37)). De Reguleringssimpactanalyse bij onderhavig dossier geeft aan dat de kosten voor aanvragers potentieel verminderd worden, maar dat veel zal afhangen van de concrete toepassing. De Vlaamse Regering moet er volgens de Raad aldus over waken dat bij het bepalen van de modaliteiten in het uitvoeringsbesluit de verschillende vereisten ook haalbaar zijn voor kleinere ondernemingen. Dit geldt zowel voor het systeem van vergunningen, waarbij kmo's niet in aanmerking komen voor een algemene vergunning aangezien zij eerder occasioneel uitvoeren, als voor de rapporteringsvereisten. Mogelijks kunnen vergelijkingen met andere landen interessante informatie aanleveren over "best practices". Met het oog op een goede informatieverstrekking voor de Vlaamse bedrijven, vraagt de Raad een klantvriendelijke gids samen te stellen over het wapenhandeldecreet en de modaliteiten uit het uitvoeringsbesluit.

4.3. Ethisch belang

De Raad vindt het positief dat de Vlaamse Regering haar voornemen uit haar Regeerakkoord nakomt om bijzondere aandacht te hebben voor ethische criteria zoals respect voor de mensenrechten en conflictbeheersing (zie *supra*, 3.2.).³⁷ De regelgeving over wapenhandel is een belangrijk beleidsinstrument dat dan ook onderdeel moet vormen van een ruimer beleid op dit vlak.

³⁶ N. DUQUET, *Vlaamse buitenlandse wapenhandel 2010*, Brussel, Vlaams Vredesinstituut, 2011, 1-2.

³⁷ VLAAMSE REGERING, o.c., 88.

5. TAALSUGGESTIES

De Raad stelt vast dat er nog enkele taalfoutjes staan in de Memorie van Toelichting en het wapenhandeldecreet. Zonder exhaustief te zijn, wijst hij op enkele voorbeelden.

De formulering van artikel 20 en 41 moet opnieuw bekeken worden aangezien enkele woorden ontbreken of fout zijn geschreven. De verwijzing naar paragraaf 1 ontbreekt bij artikel 18 §6. In de eerste zin van artikel 28 §3 moet het woord “is” geschrapt worden.

In de Memorie van Toelichting op pagina 11 ontbreken er woorden in de zin: *“Aangezien het gaat om een algemeen verbod, geldt dit los van de eventuele concrete bijdrage die de uit of door te voeren tot de vastgestelde schendingen.”* Op pagina 12 ontbreekt het woord “dat” in de zin *“het moet duidelijk zijn deze focus niet betekent dat een potentiële link...”*. Ook de volgende zin is niet correct geformuleerd: *“bedoeld wordt is dat de focus ligt op rechten die in abstracto met gebruik van ...”*. Er staat een foutieve verwijzing naar artikel 5, vierde lid, van richtlijn 2009/43/EG op pagina 16 van de Memorie van Toelichting. Op pagina 17 ontbreekt een woord in de zin: *“dat wil zeggen dat voor de gevallen waarin een algemene vergunning kan gebruikt worden geen mogelijkheid vrijstelling voorzien wordt”*.

6. CONCLUSIE

Hoewel Vlaanderen sinds 2003 bevoegd is voor de in-, uit- en doorvoer van militaire goederen was er tot hiertoe geen eigen Vlaams decreet. Het wapenhandeldecreet beantwoordt aan een dringende nood tot het reguleren van de eigen Vlaamse bevoegdheid ter zake. Het komt bovendien tegemoet aan de aanbeveling van de Raad van State over het uitwerken van een gewestelijk decreet i.p.v. het aanpassen van de federale wetgeving.

Het wapenhandeldecreet zorgt bovendien voor de omzetting van drie EU-richtlijnen, waarvan de omzettingsdatum voor twee richtlijnen al overschreden is. De Raad hoopt dat de deadline voor de omzetting van richtlijn 2009/43/EG, nl. 30 juni 2011, nog wordt gehaald en beklemtoont het belang van een tijdige tenuitvoerlegging van Europese wetgeving.

Wat de inhoud van het wapenhandeldecreet betreft, kan de Raad in grote mate instemmen met het voorliggend ontwerp. Hij benadrukt de rol die een goede regulering van wapenhandel speelt in een coherent beleid inzake mensenrechten en conflictpreventie.

Hij vraagt tevens dat de Vlaamse Regering aandacht heeft voor de impact van sommige bepalingen uit het decreet op de concurrentiepositie van Vlaamse bedrijven ten opzichte van bedrijven uit andere EU-lidstaten.

De Raad signaleert in dit advies enkele belangrijke bezorgdheden. Hij werpt o.m. vragen op bij de juridische haalbaarheid en werkbaarheid van de wederuitvoerverbintenis voor de administratie en de bedrijven. Hij vraagt om enkel een wederuitvoerverbintenis te eisen wanneer het land van eindgebruik geen lid is van het Wassenaar Arrangement. De Raad vraagt om de Vlaamse bijkomende criteria bij uit- en doorvoer beter toe te lichten in de Memorie van Toelichting. Hij is van oordeel dat het aangewezen is dat het Vlaams Parlement bij de bespreking van onderhavig dossier beschikt over de (voorlopige) lijst van civiele vuurwapens en voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel waarvan de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging verboden zijn.

Inzake civiele vuurwapens wijst de Raad er o.m. op dat bij vaststelling van de lijst van civiele vuurwapens, onderdelen, toebehoren en munitie die in-, uit- en doorgevoerd en overgebracht kunnen worden zonder vergunning speciale aandacht dient te gaan naar de vuurwapens met historische, folkloristische of decoratieve waarde. Bovendien stelt hij de vraag of het element "toebehoren" niet beter geschrapt wordt in de artikelen die betrekking hebben op de vergunningsplicht.

De catch-all bepaling is een middel om te kunnen ingrijpen wanneer het verhandelen van (nog) niet vergunningsplichtige goederen veiligheidsrisico's kan stellen. De Raad vraagt dat de administratie een openbare evolutieve lijst opstelt met de algemene categorieën van goederen die volgens de nieuwe bepaling onder de catch-all clause vallen als richtinggevend instrument.

Wat betreft de rapportering over de Vlaamse transit, vraagt de Raad duidelijke afspraken te maken met de federale overheid om de bepalingen inzake de rapportering over transit te realiseren.

Namens de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen,

Hoogachtend,

Prof. Dr. Jan Wouters
Voorzitter SARiV

Freddy Evens
Secretaris SARiV

Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen

Opdracht

De Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (SARiV) is een onafhankelijk adviesorgaan van de Vlaamse Regering. Hij adviseert de Vlaamse Regering bij de totstandkoming van haar buitenlands beleid, haar beleid inzake internationaal ondernemen, toerisme en internationale samenwerking. Hij doet dit hetzij op vraag van de Vlaamse Regering, hetzij uit eigen beweging.

Samenstelling

Leden	Plaatsvervangers
1° Voorzitter: Prof. dr. Jan Wouters (gewoon hoogleraar internationaal en Europees recht, K.U.Leuven)	
2° Dirk Roctus (docent internationale politiek, Lessius Hogeschool)	
3° Hans De Belder (oud-diplomaat)	
4° Jean Bossuyt (hoofd strategie European Centre for Development Policy Management Maastricht)	
5° Leo Sleuwaegen (gewoon hoogleraar bedrijfseconomie en strategie, K.U.Leuven en Vlerick Leuven Gent Management School)	
6° Kim Van der Borgh (docent internationaal handelsrecht en handelspolitiek, VUB)	
7° Karl Verlinden (gedelegeerd bestuurder Qualiphar)	
8° Luc Vandenbroucke (Senior Executive Vice President, Barco)	
9° Hilde Plas (stafmedewerker VVSG)	
10° Johan De Meester (zaakvoerder Viking Reizen)	
11° Els Dirix (ABVV)	Mehdi Koocheki (ABVV)
12° Jessie Van Couwenberghe (ACV)	Veronique Rousseau (ACV)
13° Geert Eggermont (UNIZO)	Veronique Willems (UNIZO)
14° Anneliese Daelemans (Voka-Vlaams Economisch Verbond)	Jan Van Doren (Voka-VEV)
15° Wiske Jult (11.11.11.)	Koen Detavernier (11.11.11.)
16° Ann De Jonghe (Wereldsolidariteit)	Gijs Justaert (Wereldsolidariteit)
17° Milan Rutten (FOS, BTC-bestuur)	Saskia De Block (FOS)
18° Isabel Vertriest (Oxfam Wereldwinkels)	Lode Delbare (Trias)
19° Luc Glorieux (Afgevaardigd bestuurder B.A.A.V.)	Karolien Leyman (vzw Toeristische Attracties)
20° Jan Van Steen (directeur Omnia)	Nico Moyaert (CIB Vlaanderen vzw)

Secretariaat:

Freddy Evens (secretaris)
 Eva Haeverans (beleidsmedewerker)
 Roos Van de Cruys (beleidsmedewerker)
 Charlotte Verroens (administratief deskundige)

ADVIES VAN DE SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD VAN VLAANDEREN

Advies

Voorontwerp decreet civiele vuurwapens en defensiegerelateerd materieel

Brussel, 24 mei 2011

Adviesvraag: Voorontwerp van decreet betreffende de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging van vuurwapens, munitie, defensiegerelateerde producten, aanverwante technologie en ander speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel

Adviesvrager: Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering en Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid

Ontvangst adviesvraag: 18 april 2011

Adviestermijn: 30 werkdagen

Goedkeuring dagelijks bestuur SERV: 23 mei 2011

Bekrachtiging raad: 30 mei 2011

De heer Kris Peeters
Minister-President
Vlaamse Regering

Martelaarsplein 19

B-1000 BRUSSEL

contactpersoon

Michel Dethée
mdethee@serv.be

ons kenmerk

SERV_BR_20110524_wapenhandel_

Brussel

24 mei 2011

Voorontwerp decreet wapenhandel

Mijnheer de Minister-president,

Op 18 april 2011 heeft de SERV uw vraag om advies over het voorontwerp van decreet met betrekking tot de wapenhandel ontvangen.

De SERV apprecieert dat een kaderregeling wordt uitgewerkt die het belangrijk evenwicht tussen ethische overwegingen en de sociaal-economische belangen van Vlaanderen respecteert.

Voor de SERV is het belangrijk dat de regeling in Vlaanderen wordt afgestemd op de internationale akkoorden zodanig dat een level playing field ontstaat voor de Vlaamse industrie ten aanzien van ondernemingen in andere landen.

De SERV vraagt dat hiertoe de ontwerpregeling op een aantal punten zou worden bijgestuurd (verplichtingen wederuitvoer, eindgebruik en regelingen van intra- en extra communautaire leveringen).

Hoogachtend

Pieter Kerremans
administrateur-generaal

Caroline Copers
voorzitter

Krachtlijnen van het advies

De SERV apprecieert dat een kaderregeling wordt uitgewerkt die het **essentieel evenwicht** tussen ethische overwegingen enerzijds en de sociaal-economische belangen van Vlaanderen anderzijds respecteert.

De SERV pleit voor het maximaal **afstemmen** van het Vlaamse beleid op de **internationale akkoorden** zodanig dat een level playing field ontstaat voor de Vlaamse industrie ten aanzien van ondernemingen in andere landen.

De SERV vraagt dat een aantal **essentiële beschikkingen** van de regeling worden geëxpliciteerd **in het decreet zelf** en dus niet bij besluit van de Vlaamse regering worden geregeld.

De SERV vraagt dat de ontwerpregeling op een aantal punten zou worden bijgestuurd:

- **Wederuitvoer**

Vanuit de bekommernis dat de Vlaamse industrie op gelijke basis zou kunnen opereren vraagt de SERV dat de voorgestelde bepalingen zouden worden opgeheven in geval van transacties waarbij het land van eindgebruik een EU-lidstaat is of aangesloten is bij het Wassenaar Arrangement¹.

- **Eindbestemming en eindgebruik**

Aangezien Vlaamse ondernemingen meestal toeleveranciers zijn van onderdelen voor systeemintegratoren zijn ze niet steeds op de hoogte van het eindgebruik.

Informatieverplichtingen rond eindgebruik en eindbestemming moeten daarom realistisch en redelijk zijn, moeten rekening houden met de complexiteit van de waardeketen, en mogen niet leiden tot administratief onwerkbaar procedures.

- **Intra-communautaire leveringen**

De Gemeenschappelijke EU-lijst van militaire goederen vormt de basis voor de vergunningsregeling. Om redenen van rechtszekerheid vraagt de SERV dat de mogelijkheid tot uitbreiding van deze basis op een sluitende wijze in het decreet zelf wordt omschreven.

- **Extra-communautaire leveringen**

Waar toegepast, dient de catch-all clause omwille van de rechtszekerheid op een voldoende duidelijke en voorzienbare wijze geformuleerd te worden.

¹ Cf. www.wassenaar.org/participants voor een overzicht van de landen die lid zijn van het Wassenaar-Arrangement.

Advies

1. Situering

Het voorontwerp van decreet creëert een regelgevend kader van toepassing op de handel in civiele vuurwapens, munitie, materieel en aanverwante technologie (hierna afgekort als wapenhandel). Het voorontwerp van decreet zet hiertoe onder meer een aantal Europese richtlijnen op het vlak van de wapenhandel (91/477/EEG, 93/15/EEG en 2009/43/EG) om in Vlaamse regelgeving.

De voorgestelde regeling omvat twee grote delen: In een eerste deel wordt de regeling betreffende de handel in civiele vuurwapens uiteengezet. In een tweede deel wordt ingegaan op de handel in defensiegerelateerd materieel.

Hierna vermeld advies gaat voornamelijk in op de regeling met betrekking tot de handel in defensiegerelateerd materieel.

2. Algemeen

2.1. Evenwicht in de uitgangspunten

Voor de SERV is het essentieel dat bij een regeling van de wapenhandel, ethische overwegingen enerzijds en de sociaal-economische belangen van Vlaanderen anderzijds in balans liggen. Globaal kan de SERV zich vinden in de uitgangspunten van de voorgestelde regeling, waarbij naast economische, politieke en juridische maatstaven ook ethische criteria zoals respect voor de mensenrechten en conflictbeheersing in aanmerking worden genomen. Wat deze laatste betreft is de verstengde implementatie van de criteria voorzien in het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944/GBVB relevant².

De SERV apprecieert dan ook dat in Vlaanderen op deze dubbele basis een kaderregeling wordt uitgewerkt.

² Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944/GBVB van de Raad tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor de controle op de uitvoer van militaire goederen en technologie (artikel 2).

Bepaalde van in artikel 2 van het Gemeenschappelijk Standpunt vermelde criteria worden in de voorgestelde regeling gehanteerd als weigeringsgronden voor uit- of doorvoer: ondermeer de naleving van internationale verplichtingen, de eerbiediging van de mensenrechten, de handhaving van vrede en veiligheid, de interne situatie in het land van eindgebruik ten gevolge van spanningen en gewapende conflicten

2.2. Internationale afstemming

De SERV pleit voor het maximaal afstemmen van het Vlaamse beleid op de internationale akkoorden (EU-regelgeving, Wassenaar-akkoorden).

De omzetting van Europese richtlijnen op dit vlak – inzonderheid de EU-Richtlijn 2009/43 betreffende de vereenvoudiging van de voorwaarden voor de overdracht van defensiegerelateerde producten binnen de Europese Gemeenschap - moet toelaten dat een level playing field ontstaat voor de Vlaamse industrie ten aanzien van ondernemingen in andere EU-lidstaten. Ondernemingen gevestigd in Vlaanderen mogen op dit vlak niet worden benadeeld ten aanzien van concurrenten in andere EU-lidstaten door een reglementering die afwijkt van het Europese kader.

Om een level playing field te verzekeren vraagt de SERV hierna (cf. 3) dat een aantal beschikkingen van de voorgestelde regeling vooralsnog zouden worden bijgestuurd.

2.3. Een werkbare regeling

De SERV stelt vast dat de decreetgever de uitvoering van de voorgestelde regelgeving in zeer belangrijke mate toevertrouwt aan de Vlaamse regering. De SERV vraagt dat een aantal essentiële beschikkingen van de regeling worden geëxpliciteerd in het decreet zelf (cf. 3.5) en dus niet bij besluit van de Vlaamse regering worden geregeld.

Los van de regeling van belangrijke bepalingen in het decreet, vraagt de SERV dat bij de verdere operationalisering van de voorgestelde kaderregeling, de Vlaamse regering systematisch oog heeft voor een werkbare, sluitende regelgeving met voldoende stabiliteit en rechtszekerheid. De brede interpretatieruimte die de kaderregeling biedt, dient volgens deze beginselen door de Vlaamse regering te worden ingevuld. Administratief eenvoudige procedures met duidelijke criteria en afhandeling binnen redelijke termijnen zijn in deze context essentieel.

De SERV dringt erop aan verder betrokken te worden bij de operationalisering.

3. Specifieke bemerkingen

3.1. Wederuitvoer

De voorgestelde regeling voorziet in de mogelijkheid om (weder)uitvoerbeperkingen op te leggen, ook ten aanzien eindgebruikers in EU-landen (art 33). In bepaalde gevallen wordt de eindgebruiker de verplichting opgelegd om bij (weder)uitvoer toestemming te vragen aan de Vlaamse regering (art 33,§3, art 38,§3).

Vanuit de bekommernis dat de Vlaamse industrie op gelijke basis zou kunnen opereren vraagt de SERV dat de voorgestelde bepalingen zouden worden opgeheven in geval van transacties waarbij het land van eindgebruik een EU-lidstaat is of aangesloten is bij het Wassenaar Arrangement.

Voor de SERV blijft het belangrijk dat de Vlaamse overheid in casu de wapenhandel een zicht blijft houden op de waardeketen, waarbij ondernemingen in Vlaanderen een schakel vormen, en daardoor ook op het uiteindelijk gebruik en de uiteindelijke bestemming van defensiegerelateerd materieel en ander speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel.

3.2. Eindbestemming en eindgebruik

Vlaamse ondernemingen zijn meestal toeleveranciers van onderdelen voor systeemintegratoren of van onderdelen voor producenten van subsystemen die zich verder in de waardeketen bevinden. Daarom kennen deze ondernemingen niet altijd het exacte eindgebruik.

In de context van leveringen aan EU-lidstaten en aan landen aangesloten bij het Wassenaar Arrangement moet de politieke eindverantwoordelijkheid gelegd worden bij de overheden van de systeemintegratoren, niet bij overheden van toeleveranciers van technologie en onderdelen. Voor deze landen kan ervan worden uitgegaan dat er adequate controleprocedures gelden.

Informatieverplichtingen rond eindgebruik en eindbestemming moeten daarom realistisch en redelijk zijn, moeten rekening houden met de complexiteit van de waardeketen, en mogen niet leiden tot administratief onwerkbaar procedures.

De SERV vraagt dat de voorziene informatieverplichtingen en mogelijks extra verplichtingen (vgl. artikel 33 en 38) voor ondernemingen inzake eindgebruik, in dit licht worden toegepast.

3.3. Intra-communautaire leveringen

Voor de overbrenging van defensiegerelateerde producten naar landen van de Europese Unie regelt de hiervoor vermelde richtlijn 2009/43 de overdrachten. Het toepassingsgebied van deze richtlijn is beperkt tot de goederen die voorkomen op de Gemeenschappelijke EU-lijst van militaire goederen. De in de voorgestelde regeling bedoelde vergunning (art. 21, §1) is dan ook beperkt tot de goederen opgenomen in vermelde EU-lijst.

Artikel 21§2 van de voorgestelde regeling machtigt de Vlaamse regering een aparte lijst van defensiegerelateerde producten op te stellen waarvoor de overbrenging naar Vlaanderen een voorafgaande kennisgeving vereist (niet van toepassing voor gecertificeerde personen en personen in bezit van een machtiging). Op basis van de kennisgeving beslist de administratie al dan niet een vergunningsplicht op te leggen.

De SERV vraagt een aanpassing van de beschikkingen vermeld in art 21§2.

Immers, gezien het geldende Europees kader is een mogelijks ongelimiteerde uitbreiding door de Vlaamse regering niet aangewezen. Daarnaast kan de regeling voor bedrijven die niet gecertificeerd zijn en geen voorafgaande machtiging hebben - bijvoorbeeld omdat het voor hen uitzonderlijk is dat zij een overbrenging vragen - mogelijks problemen stellen in de bedrijfscontinuïteit. Tot slot laat het voorstel van decreet te veel beoordelingsruimte om op basis van een kennisgeving al dan niet een vergunningsplicht op te leggen.

De SERV vraagt dan ook dat de lijst bedoeld in art. 21, §2, in het decreet zelf wordt omschreven.

Voor deze goederen dient steeds een vergunningsplicht te gelden.

Artikel 28,§4 voorziet dat de algemene vergunningen de defensiegerelateerde producten of productcategorieën specificeren waarvoor ze worden toegekend. De SERV vraagt dat de draagwijdte van art 28,§4 zou worden verduidelijkt aan de hand van beoogde concrete toepassing, aangezien het een uitzondering vormt op het principe van de vrije overbrenging binnen de EU op basis van een algemene vergunning in de gevallen vermeld in art 28,§2.

3.4. Extra-communautaire leveringen

Voor de uit- en doorvoer van defensiegerelateerde producten naar landen buiten de Europese Unie wordt een bredere basis van vergunningsplichtige goederen gehanteerd. Immers, bovenop een mogelijke afzonderlijke lijst van vergunningsplichtig materieel die de Vlaamse regering kan opstellen, wordt de catch-all bepaling gehanteerd. De catch-all bepaling (art 22, §2) is erop gericht om *“alle goederen die alleen of in combinatie met elkaar of andere goederen, substanties of organismen ernstige schade kunnen toebrengen aan personen of goederen en die als middel tot geweldpleging ingezet kunnen worden in een gewapend conflict of een soortgelijke situatie van geweld”* te kunnen vatten onder een vergunningsplicht.

De SERV vraagt dat de catch-all clause, in de gevallen waar toegepast, omwille van de rechtszekerheid alleszins op een voldoende duidelijke en voorzienbare wijze wordt geformuleerd. De SERV verwelkomt de schriftelijke bevestiging die ieder persoon voorafgaandelijk kan vragen bij de dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen om na te gaan of zijn of haar goederen niet onder de toepassing van de catch-all clause vallen (artikel 23 §2). De SERV vraagt dat de administratie een openbare evolutione lijst opstelt met de algemene categorieën van goederen die volgens de nieuwe bepaling onder de catch-all clause vallen als richtinggevend instrument.

De SERV stelt vast dat door de bepaling in art. 19, 3°, elke aanvraag van uit- en doorvoer van civiele vuurwapens en aanverwante alsook van defensiegerelateerde producten kan worden geweigerd op basis van de houding van het land van eindgebruik ten opzichte van de doodstraf. De SERV onderschrijft vanuit ethische basis het beginsel, maar vraagt erover te waken dat dit de handel met landen aangesloten bij het Wasseenaar Arrangement, en meer in het bijzonder met de Verenigde Staten, niet hypothekeert.

De SERV vraagt om in het kader van een versnelde procedure na te gaan of de vrijstelling van vergunning (art. 31) kan worden uitgebreid indien de aanvrager een overheidsorgaan of een onderdeel van de strijdkrachten is van een NAVO-land.

Artikel 34 voorziet dat in geval van een *globale* of *individuele* vergunning de aanvraag getoetst wordt aan criteria vermeld in het voorontwerp van decreet wanneer vaststaat dat het eindgebruik buiten de EU zal gebeuren. De SERV vraagt deze bepaling nader te motiveren mede gelet op een mogelijke discriminatie ten aanzien van (ook kleinere) bedrijven die niet over een *algemene* vergunning beschikken omdat zij slechts occasioneel een vergunning behoeven en geen certificatie hebben. De goederen ten grondslag aan de vergunningsvraag kunnen in de onderscheiden vergunningsstelsels perfect identiek zijn.

3.5. Delegatiebeperkingen

Zoals hierboven reeds gesteld is de SERV van oordeel dat een aantal essentiële beschikkingen in het decreet zelf moeten worden geëxpliciteerd en dus niet worden gedelegeerd aan de Vlaamse regering om bij besluit te regelen.

Concreet vraagt de SERV dat in onderstaande gevallen het voorontwerp van decreet zou worden geëxpliciteerd:

- *Artikel 26* maakt het mogelijk om onbeperkt voorwaarden en beperkingen aan de afgifte en gebruik van vergunningen op te leggen. Volgens de SERV verleent de decreetgever hierdoor een te ruime beoordelingsvrijheid aan de Vlaamse regering. De SERV vraagt dat de delegatie in het decreet wordt beperkt.
- De SERV vraagt dat in *artikel 50* strikter wordt omschreven welke precieze gegevens in welk detail publiek worden gemaakt. Volgens de SERV is art. 50, §3 onvoldoende stringent geformuleerd. In het decreet zelf dienen de nodige garanties te worden voorzien door een a priori en goed overwogen afbakening van de informatie die zal worden bekendgemaakt.
- Onverkort hiervoor gestelde (cf. 3.2) moet de mogelijkheid tot het vragen van “extra garanties” voor het eindgebruik (*art. 33, §3, art 38, §3*) in het decreet beperkend worden omschreven als: “verificatie van de eindgebruiker of relevante verbintenissen van de bestemming of de eindgebruiker”.
- Zoals hiervoor reeds vermeld (cf. 3.3) dient de lijst bedoeld in art. 21, §2, in het decreet zelf omschreven. Voor deze goederen dient steeds een vergunningsplicht te gelden.

ADVIES VAN HET VLAAMS VREDESINSTITUUT

**vlaams
vredesinstituut**

3 juni 2011

**Advies bij het voorontwerp voor een Vlaams
wapenhandeldecreet**

1 Inleiding

1.1 Adviesvraag aan het Vlaams Vredesinstituut

Op 4 mei 2011 ontving het Vlaams Vredesinstituut vanwege de voorzitter van het Vlaams Parlement een vraag van de minister-president van de Vlaamse Regering om advies te formuleren bij het voorontwerp van decreet betreffende de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging van vuurwapens, munitie, defensiegerelateerde producten, aanverwante technologie en ander speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel.

Voorliggend advies is samen te lezen met het voorontwerp van decreet betreffende de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging van vuurwapens, munitie, defensiegerelateerde producten, aanverwante technologie en ander speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel zoals principieel goedgekeurd door de Vlaamse Regering op 8 april 2011.

1.2 Achtergrond voorontwerp van decreet

Sinds de overheveling van de bevoegdheid over de in-, uit- en doorvoer van handel in wapens en defensiegerelateerd materieel in 2003 heeft de Vlaamse Regering zich voorgenomen een eigen Vlaams wapenhandeldecreet uit te vaardigen. Verschillende voorstellen voor een Vlaams decreet ter zake en voor aanpassingen aan de bestaande federale wet van 5 augustus 1991¹ werden ingediend en besproken in het Vlaams Parlement, maar er werd niet over gestemd.² De aanneming van de Europese zogenaamde ICT-richtlijn³ die in mei 2009 goedgekeurd werd door de Raad en het Europees Parlement voerde de druk op om de federale wet van 5 augustus 1991 aan te passen of te vervangen door een eigen decreet. De richtlijn stelt immers een vernieuwd vergunningsregime in voor handel in defensiegerelateerd materieel binnen de EU. De oude Belgische wet is niet aangepast aan dit Europese vergunningsstelsel. De Belgische wetgeving diende ook aangepast te worden ter omzetting van de Europese richtlijnen met betrekking tot intracommunautaire handel in vuurwapens en explosieven.

Het vervangen van de federale wet van 5 augustus 1991 over in-, uit- en doorvoer van militair materieel biedt een aantal kansen om de wetgeving in overeenstemming te brengen met Europese wetgeving en standaarden, maar vergt – gegeven de complexe bevoegdheidsverdeling in België en de afspraken binnen de BLEU – ook nieuw overleg en afstemming tussen de gewesten, de federale overheid en Luxemburg om tot een eenvormig exportcontrolebeleid te komen en toe te zien op de uitvoering van het decreet en de afdwingbaarheid van strafbepalingen bij eventuele overtredingen.⁴

1.3 Structuur van het voorontwerp van decreet

Het voorontwerp van decreet maakt een onderscheid tussen twee regimes: één voor buitenlandse handel in civiele vuurwapens (titel 2) en één voor buitenlandse handel in defensiegerelateerde producten (titel 3).ⁱ Binnen elk van deze regimes wordt een onderscheid gemaakt tussen intracommunautaire handel (handel tussen EU-lidstaten) waar er geen sprake is van in-, uit- of doorvoer maar wel van 'overbrenging' en extracommunautaire handel (handel met landen buiten de EU). Beide titels vangen aan met algemene beginselen en voorwaarden die zowel voor intra- als extracommunautair verkeer gelden.

Titel 1 bevat een aantal algemene bepalingen (bv. definities) die zowel voor het civiele als voor het militaire controleregime van toepassing zijn. Ook een aantal van de volgende titels gelden zowel voor het civiele als het militaire controleregime. Deze hebben betrekking op maatregelen om toegekende vergunningen te schorsen, in te trekken of te beperken in gebruik (titel 4), de tijdelijke uitsluiting van aanvragers (titel 5), hoorrecht (titel 6), toezichts- en strafbepalingen (titel 7), rapportering (titel 8) en slotbepalingen (titel 9).

2 Krachtlijnen advies Vlaams Vredesinstituut

Het Vlaams Vredesinstituut meent dat vrede en veiligheid gebaat zijn bij een sluitende regulering van wapenhandel door een strikte wetgeving, een efficiënte implementatie en daadwerkelijke controle. Een consequent en correct controlebeleid op wapenhandel komt ook de rechtszekerheid van betrokken bedrijven ten goede.

Het voorontwerp van decreet is in zijn geheel beschouwd een evenwichtig decreet dat sterk gericht is op de implementatie van Europese richtlijnen (zowel voor het civiele als het militaire regime). Deze implementatie houdt voor beide regimes minstens voor intracommunautair verkeer een versoepeling in van het vergunningsregime, waardoor de administratieve lasten voor de uitvoerders en de overheid (op termijn) zullen afnemen. Niettemin wordt ook in de mogelijkheid voorzien om toezicht te houden op gevoelige transacties, o.m. via controle op eindgebruik en een catch-all clause. Het voorontwerp van decreet is bevattelijk gestructureerd en de voorwaarden voor handel in defensiegerelateerde producten en vuurwapens worden duidelijker geformuleerd dan in de federale wet van 5 augustus 1991. Zo worden de meeste definities helder omschreven, worden de voorwaarden zowel voor invoer, uitvoer en overbrenging weergegeven en zijn de strafbepalingen in de tekst opgenomen.

Dit belet niet dat het Vredesinstituut een aantal algemene en specifieke aandachtspunten aanbrengt, die verder in de tekst toegelicht worden. Hieronder worden eerst de algemene aandachtspunten naar voor gehaald. In sectie 3 worden alle specifieke aandachtspunten meer in detail besproken.

ⁱ Verder in de tekst zal bij wijze van afkorting ook worden verwezen naar het 'civiele controleregime' of het 'militaire controleregime'.

2.1 Algemene aandachtspunten:

- 1) Het valt op dat het voorontwerp van decreet veel uitvoeringsbepalingen overlaat aan de Vlaamse Regering of de bevoegde administratie.ⁱⁱ In sommige gevallen is het wenselijk om de discretionaire bevoegdheid van de uitvoerende macht in te perken omdat ze beschouwd kunnen worden als essentiële stappen in de vergunningsprocedure. Voor andere artikels is deze bevoegdheidsdelegatie onvermijdelijk. In deze gevallen is het belangrijk voor het Vlaams Parlement om toe te zien op de manier waarop uitvoering wordt gegeven aan het beleid. Het is dan ook aangewezen dat de Vlaamse Regering duidelijk verslag uitbrengt over uitvoeringsmaatregelen die genomen werden (bv. over lijsten van algemene vergunningen, lijsten van vergunningplichtige producten e.d.).

Daarnaast zijn verschillende artikels eerder algemeen geformuleerd, waardoor zowel ruime als strikte interpretaties mogelijk zijn en de impact van deze bepalingen pas duidelijk zal worden in de uitvoering van het beleid. Veel zal afhangen van een administratieve praktijk die zich zal ontwikkelen en die – afhankelijk van de bevoegde minister – een zekere interpretatie zal geven aan de bepalingen uit het decreet.

- 2) Het onderscheid in toepassingsgebied tussen het controleregime voor civiele vuurwapens en dat voor defensiegerelateerde producten is onduidelijk. Met het oog op rechtszekerheid is het aan te bevelen dat het wapenhandeldecreet dit onderscheid scherp stelt.
- 3) Eindgebruik: naast de verplichting van de aanvrager om alle informatie over de eindgebruiker en het eindgebruik van de goederen in kwestie mee te delen tot op het moment van de beslissing (art. 17 §1, art. 33 §1, art. 38 §1), is het aangewezen een meldingsplicht op te nemen voor de aanvrager zolang de vergunning geldig is. Op basis van deze meldingsplicht dient de aanvrager bijkomende informatie die hij te weten komt tijdens de looptijd van de vergunning over het gewijzigd eindgebruik van de goederen in kwestie, te melden aan de bevoegde diensten van de Vlaamse overheid.
- 4) Algemene vergunningen: de reikwijdte van algemene vergunningen wordt niet afgebakend. Het is aan te bevelen dat een decreet minstens in grote lijnen schetst op basis van welke criteria beslist zal worden welke (categorieën) van producten onder algemene vergunning geplaatst zullen worden (bv. niet-gevoelige componenten) en/of welke uitgesloten zullen worden (bv. afgewerkte wapensystemen, defensieproducten met afvuurmechanismen etc.).
- 5) Titel 8 handelt over rapportering (van de industrie naar de regering) en transparantie (van de regering naar het parlement) en is in zijn huidige vorm ontoereikend. Specifieke rapporteringsverplichtingen dienen in het decreet opgenomen te worden, naar analogie met de gedetailleerde voorschriften uit de ICT-richtlijn. Op het vlak van transparantie is

ⁱⁱ Bijlage 1 biedt een overzicht van uitvoeringsbepalingen die aan de Regering of de administratie overgelaten worden.

het aan te bevelen minstens de huidige praktijk te verankeren in het decreet. De artikels die betrekking hebben op transparantie zijn te algemeen geformuleerd, bieden nauwelijks meerwaarde t.o.v. de federale wet van 5 augustus 1991 en zijn niet afgestemd op de nieuwe vergunningsprocedure.

- 6) Tussenhandel en productie in derde landen zijn thema's uit de federale wet van 5 augustus 1991 die niet overgenomen werden in het voorontwerp van decreet. Aangezien de Raad van State in verschillende adviezen heeft gesteld dat zowel controle op tussenhandel als controle op productie in derde landen niet werden overgedragen naar de gewestelijke overheden in 2003, is hun afwezigheid in het voorontwerp van decreet evident. Niettemin is het nodig blijvend aandacht te vragen voor deze schakels in het controleregime, om te verhelpen dat de controle op activiteiten van tussenhandel door geen enkele overheid in België ter harte genomen wordt. Met het oog op een sluitende controle is hierover overleg tussen de gewesten en de federale overheid nodig.
- 7) Voor sommige artikels dient de formulering aangepast te worden. Zo is het in de bepalingen die betrekking hebben op ex-post controle op wederuitvoer, of de aanvraag van individuele vergunningen onduidelijk of het de eindgebruiker of de overheid is die de inschatting moet maken of het al dan niet om een gevoelige export gaat.

3 Artikelsgewijze bespreking

3.1 Titel 1: Algemeen kader en definities

Het algemeen kader en de definities lijsten een aantal bepalingen op die van toepassing zijn op het geheel van de bepalingen in het decreet (zowel voor het civiele regime als het militaire regime).

Artikel 2 bevat een lijst van definities. De omschrijving van de begrippen zijn een aanzienlijke verbetering ten aanzien van de definities uit de federale wet van 5 augustus 1991. Met betrekking tot de definitie 'eindgebruiker' en 'land van eindgebruik' en ook 'invoer' en 'uitvoer' worden de volgende adviezen naar voor geschoven:

- art. 2, 5^e: definitie eindgebruiker: "de op het moment van de beslissing over de vergunningsaanvraag laatst bekende natuurlijke persoon of rechtspersoon waaraan het gebruik van de over te brengen of uit te voeren goederen zal toevallen"

Dit is een te specifieke definitie. Een verwijzing naar eindgebruik/eindgebruiker dient te refereren naar de laatst bekende persoon of rechtspersoon waaraan het gebruik van de over te brengen of uit of door te voeren goederen zal toevallen. Ook wanneer deze nog zou wijzigen nadat de uit- of doorvoer plaatsvond. De controle op het eindgebruik heeft immers tot doel om het *effectief* eindgebruik in kaart te brengen om ex-ante de juiste afwegingen toe te laten tijdens de vergunningsprocedure, maar ook nadien gedurende

de looptijd van de vergunning. De toevoeging “tot op het moment van de beslissing” wordt waarschijnlijk toegevoegd om in rechtszekerheid aan bedrijven te voorzien en vast te leggen dat zij tot op dat moment het eindgebruik dienen mee te delen. Dit wordt (indien gewenst) beter gespecificeerd in het relevante artikel (art.17), niet in de definitie zelf aangezien de eindgebruiker als persoon niet gekoppeld is aan het moment van de beslissing van de vergunningsaanvraag.

Advies: Het Vlaams Vredesinstituut stelt voor om “op het moment van de beslissing over de vergunningsaanvraag” uit de definitie schrappen.

- Art. 2, 9° definitie land van eindgebruik: idem

“het land waar het op het moment van de beslissing over de vergunningsaanvraag laatst bekende gebruik van de over te brengen, of uit of door te voeren goederen zich zal situeren”.

Advies: Het Vlaams Vredesinstituut stelt voor om “op het moment van de beslissing over de vergunningsaanvraag” uit de definitie schrappen.

- Art. 2, 7°, 12° Voor de definiëring van de begrippen “invoer” en “uitvoer” wordt verwezen naar de douanewetgeving. Het is aan te raden om te verduidelijken naar welke wettekst precies verwezen wordt (de relevante bepalingen in het communautair douanewetboek).

Advies: Het Vlaams Vredesinstituut stelt voor om een verwijzing naar de relevante bepalingen uit de douanewetgeving toe te voegen.

Verder is het aan te bevelen om ook definities op te nemen van de volgende begrippen: ‘voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel’, ‘machtiging’, ‘certificaat’, ‘algemene vergunning’, ‘globale vergunning’, ‘individuele vergunning’ en ‘gecombineerde vergunning’.

Art. 4 stelt dat de Vlaamse Regering vergunningen toekent wanneer ‘de aanvrager’ in het Vlaams gewest gevestigd is. Gezien de discussie tussen de gewesten in België over de plaats van aanvraag wanneer de maatschappelijke zetel niet in hetzelfde gewest gelegen is als de productiezetel, is het wenselijk te verduidelijken of ‘de aanvrager’ duidt op de plaats waar de maatschappelijke zetel gevestigd is, of daarentegen de productiezetel.⁵ Uit het parlementaire verslag waarnaar verwezen wordt in de memorie van toelichting, wordt niet duidelijk welke keuze hier wordt gemaakt. In antwoord op een parlementaire vraag van 15 maart 2011 echter, stelt de bevoegde minister dat de gewesten het eens zijn dat het gewest waarin de maatschappelijke

zetel van een bedrijf gevestigd is, bevoegd is voor de uitreiking van vergunningen. Het is aangewezen dit in de memorie van toelichting op te nemen.

Advies: Het Vlaams Vredesinstituut stelt voor om in de memorie van toelichting aan te vullen welke entiteit precies met “de aanvrager” bedoeld wordt (de aanvrager als persoon, de maatschappelijke zetel voor bedrijven etc.).

3.2 Titel 2: In-, uit- en doorvoer en overbrenging van civiele vuurwapens, onderdelen, toebehoren en munitie

3.2.1 Hoofdstuk 1. Algemene beginselen en voorwaarden

Een eerste opmerking bij deze tweede titel is dat er geen artikel voorzien is dat het toepassingsgebied van deze titel bepaalt. Het is echter cruciaal dat een decreet duidelijk vaststelt op wie/wat ze van toepassing is.

Er zijn verschillende mogelijkheden om dit te doen:

- ofwel wordt een onderscheid gemaakt op basis van de kenmerken van het wapen. Het is denkbaar dat er een lijst wordt vastgesteld (zoals dit voor militair materieel het geval is) waarvoor het civiele regime van het decreet (titel 2) van toepassing is. Handelaars of particulieren die producten die op deze lijst staan over de grens zouden brengen, zouden de regels en procedures van de titel 2 van het decreet moeten volgen. Deze optie is echter niet aangewezen, aangezien de lijst van civiele vuurwapens niet duidelijk te onderscheiden valt van de EU lijst van militair materieel, er zouden een aantal overlappingsen blijven bestaan. Het zou daarom voor particuliere wapenbezitters en handelaars die een vuurwapen over de grens willen brengen dat zowel op de civiele als op de militair lijst staat, onduidelijk zijn of ze onder het civiele of onder het militaire regime vallen.
- Ofwel tracht men beide regimes te onderscheiden op basis van het gebruik. Titel 2 van het decreet is enerzijds gericht op het particuliere bezit van vuurwapens voor niet-commerciële doeleinden (bv. jagers, sportschutters, verzamelaars), en anderzijds op handelaars in vuurwapens waarvoor (via de implementatie van de EU-richtlijn 91/477/EEG en 93/15/EEG) een versoepeld regime wordt voorzien voor intra-communautaire handel.

Een mogelijkheid zou zijn om personen die op basis van de federale wapenwet van 2006 een wapen voorhanden mogen hebben, onder het regime civiele vuurwapens te plaatsen, los van het gegeven of het vuurwapen al dan niet ook deel uitmaakt van de militaire lijst (bv. wapenverzamelaars die militaire vuurwapens verzamelen). Handelaars

die vuurwapens verhandelen die niet op de militaire lijst staan, vallen ook onder het civiele regime.

Voor handelaars die vuurwapens verhandelen die wel op de militaire lijst staan, blijft het onduidelijk of ze onder het civiele of onder het militaire regime vallen. Hier ligt een oplossing minder voor de hand. Wanneer bijvoorbeeld een defensiebedrijf vuurwapens die deel uitmaken van de militaire lijst wil overdragen naar een EU lidstaat, is het momenteel niet duidelijk of hij dit kan doen onder het versoepelde regime voor wapenhandelaars (voor handel met andere wapenhandelaars binnen de EU), of hij daarentegen een overdrachtsvergunning dient aan te vragen onder het militaire regime. Omgekeerd zijn de regels voor overbrenging vanuit een andere lidstaat naar het Vlaams gewest in dergelijke gevallen zeer verschillend onder het civiele versus het militaire regime. Onder het militaire regime geldt in deze een soepeler regime, en zal er in veel gevallen geen vergunning van de Vlaamse overheid nodig zijn.

Bij aanvang van Titel 3 (art. 20) wordt – in overeenstemming met overweging 15 uit de ICT-richtlijn – gesteld dat Titel 3 (het militaire controleregime) geen afbreuk doet aan de bepalingen van Titel 2 (het civiele controleregime), en deze laatste in principe dus primeert. Deze bepaling biedt een aanzet voor een onderscheid tussen beide regimes in hun toepassingsgebied. Niettemin, aangezien het toepassingsgebied ook in de Europese richtlijn m.b.t. vuurwapens onduidelijk geformuleerd is, en consequenties van art. 20 mogelijk tot onevenwichtige verschillen in de controleregimes en inconsistenties leidt, is het aangewezen het toepassingsgebied van beide regimes uit te klaren (zie ook commentaar bij art. 20).

Als het onderscheid in toepassingsgebied tussen het civiele- en militaire regime niet duidelijk afgebakend wordt, ontstaat er een gebrek aan rechtszekerheid voor bedrijven en particulieren die vuurwapens verhandelen die evenzeer voorkomen op de lijst van militair materieel.

Advies: Het Vlaams Vredesinstituut beveelt aan om het toepassingsgebied duidelijk af te bakenen in het decreet en toe te lichten in de memorie van toelichting.

Art. 10. stelt dat de afgifte van vergunningen (zowel voor overbrenging als extracommunautair) afhankelijk gesteld kan worden van bepaalde voorwaarden en beperkingen betreffende het gebruik ervan. Beperkingen op eindgebruik worden door de aanvrager onmiddellijk aan de bestemming gemeld.

De toelichting bij art. 10 §1 stelt dat dit artikel is opgenomen naar analogie met art. 15 van de wet van 1991. Art. 15 beschrijft echter de verplichting voor alle in-, uit- en doorvoerders (inclusief alle betrokkenen) om op aanvraag van de bevoegde autoriteiten alle inlichtingen te verstrekken die verband houden met de in-, uit- of doorvoer. Hiervan is in art. 10 §1 geen sprake. Art. 10 §1 heeft betrekking op de voorwaarden en beperkingen (op wederuitvoer) die aan specifieke

vergunningen gekoppeld kunnen worden. De toelichting is daarom eerder verwarrend dan verhelderend.

Advies: Het Vlaams Vredesinstituut stelt voor om de toelichting bij art. 10 in de memorie van toelichting aan te passen.

3.2.2 Hoofdstuk 2. Overbrenging van civiele vuurwapens, onderdelen, toebehoren en munitie binnen de Europese Unie

Art. 13. Dit artikel geeft erkende wapenhandelaars de mogelijkheid om een vergunning te verkrijgen die hen voor een periode van 3 jaar toelaat mits kennisgeving vergunningplichtige en vrij verkrijgbare vuurwapens, munitie en toebehoren over te brengen *naar* een wapenhandelaar in de EU. Het is echter onduidelijk of dit regime evenzeer geldt voor overbrenging *vanuit* andere lidstaten (invoerbeweging).

Advies: Het Vlaams Vredesinstituut beveelt aan om de te volgen procedure voor overbrenging naar het Vlaams gewest (tussen erkende handelaars) in de tekst van het decreet of minstens in de memorie van toelichting te verduidelijken.

3.2.3 Hoofdstuk 3. In-, uit- en doorvoer van civiele vuurwapens, onderdelen, toebehoren vanuit en naar landen buiten de Europese Unie

Art. 17 § 1 (en evenzeer art. 33 §1 en art. 38 § 1) stellen een absolute verplichting voor de aanvrager *tot op het moment van de beslissing over de vergunningsaanvraag* alle informatie over de eindgebruiker en het eindgebruik van de goederen in kwestie mee te delen bij iedere aanvraag tot uit- of doorvoer van civiele vuurwapens naar landen buiten de Europese Unie (Art.17 §1), individuele overbrenging van defensiegerelateerde producten binnen de Europese Unie (Art.33 §1) en uit- of doorvoer van defensiegerelateerde producten en ander speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel naar landen buiten de Europese Unie (Art.38 §1). Deze artikels stellen de bevoegde overheidsdiensten in staat op basis van zo volledig mogelijke informatie een beslissing over de vergunningsaanvraag te nemen.

In specifieke gevallen kan de aanvrager, nadat de vergunning werd uitgereikt, nieuwe informatie verwerven over de eindgebruiker en het eindgebruik van de goederen in kwestie. Deze nieuwe beschikbare informatie kan nuttig zijn om een afgeleverde vergunning te schorsen of in te trekken (bv. indien blijkt dat de goederen een mogelijk ongewenst eindgebruik hebben of indien de betrouwbaarheid van de eindgebruiker twijfelachtig is). Door een meldingsplicht van relevante bijkomende informatie over het eindgebruik van de goederen in kwestie in te voeren voor de aanvrager zolang de vergunning geldig is, kunnen de bevoegde overheidsdiensten zo maximaal

mogelijk toezicht behouden op het eindgebruik van de goederen en mogelijk ongewenste transacties beletten. Door de meldingsplicht te beperken tot de geldigheidsduur van de vergunning blijft een tijdsbepaling betreffende de meldingsplicht behouden, wat de rechtszekerheid van de aanvrager verzekert.

Advies: Het Vlaams Vredesinstituut beveelt aan in art. 17 §1 de volgende zin toe te voegen: "Verder meldt de aanvrager, zolang de vergunning geldig is, alle relevante bijkomende informatie mee die hij verwerft over de eindgebruiker en het eindgebruik van de goederen in kwestie."

Art. 17 §2 handelt over de documenten die opgevraagd worden ter controle van het eindgebruik van het product voor uit- en doorvoer naar landen buiten de EU. § 2 wijst op de verplichting om bij de aanvraag documenten toe te voegen die het eindgebruik van de goederen staven. Het is echter onduidelijk wanneer een internationaal invoercertificaat, een kopie van de invoervergunning of een verklaring van de eindgebruiker nodig is. Volgens de tekst van het voorontwerp van decreet wordt de keuze overgelaten aan de aanvrager. Een duidelijk onderscheid tussen de documenten lijkt aangewezen.

Volgens de huidige procedures wordt het bij te voegen document afhankelijk gesteld van het land van bestemming. Het internationaal invoercertificaat wordt gebruikt voor een lijst van 'bevriende landen' en een verklaring van eindgebruik voor de overige landen. Dergelijke lijsten zouden in bijlage bij het decreet toegevoegd kunnen worden, in een uitvoeringsbesluit hun weerslag kunnen vinden, of bekend kunnen gemaakt worden in administratieve richtlijnen op documenten bij vergunningsaanvragen.

Ter verduidelijking van de tekst van het decreet en met het oog op een duidelijke vergunningsprocedure zou een toelichting over het onderscheid in gebruik van deze drie documenten minstens in de memorie van toelichting opgenomen moeten worden. Momenteel wordt daar enkel verwezen naar 'de relevante verplichtingen en verbintenissen van het Vlaams gewest en België' en naar een artikel uit het Samenwerkingsakkoord van 17 juli 2007 waarin staat 'nationale en internationale invoercertificaten genieten ten allen tijde de voorkeur'. Deze omschrijving is weinig verhelderend. Bovendien komt het gebruik van een kopie van de invoervergunning van het land van bestemming (mogelijk relevant voor vuurwapens) niet aan bod. Ook de memorie van toelichting geeft niet aan op welke basis het onderscheid in de gevraagde documenten zal worden gemaakt.

Advies: Het Vlaams Vredesinstituut beveelt aan in de tekst van het decreet of minstens in de memorie van toelichting te verduidelijken op welke basis een onderscheid gemaakt wordt tussen de verschillende documenten die het eindgebruik moeten staven (bv. op basis van het bestemmingsland, civiele versus militaire regime, etc.).

Art. 17 §3 biedt de mogelijkheid aan de bevoegde overheidsdienst om bijkomende garanties inzake eindgebruik op te vragen (bv. verificatie van de eindgebruiker). De tweede paragraaf van het artikel lijst de specifieke gevallen op waarin de Vlaamse overheid wederuitvoer (dit is de verdere uitvoer door de eindgebruiker van Vlaamse producten die dus plaatsvindt nadat de uitvoer vanuit Vlaanderen werd toegestaan) zal blijven controleren. In de memorie van toelichting wordt omstandig ingegaan op het verloop van de procedure en de draagwijdte van dit artikel. Er wordt ook duidelijk gemaakt dat ex-post controle op wederuitvoer enkel in de gevoelige gevallen die aan één van de criteria voldoen, plaats zal vinden. In alle andere gevallen is controle op latere wederuitvoer geen zaak van de Vlaamse overheid.

Hoewel dit artikel na lezing van de memorie van toelichting voldoende duidelijk is, is het aan te bevelen de tekst van het voorontwerp in de tweede paragraaf te wijzigen omdat het volgens de huidige formulering onduidelijk is wie de inschatting moet maken betreffende de gevoelige aard van de export.

Advies: Het Vlaams Vredesinstituut stelt een tekstaanpassing voor zodat duidelijk wordt dat het oordeel over de gevoeligheid van het dossier bij de Vlaamse overheid ligt, bijvoorbeeld: 'In ieder geval verplicht de dienst die de Vlaamse regering heeft aangewezen de eindgebruiker ertoe zich te verbinden om bij een eventuele wederuitvoer de toestemming van de Vlaamse regering te vragen wanneer de overheid van oordeel is dat':

1° het eindgebruik of de eindgebruiker aanleiding tot bezorgdheid zou kunnen geven op het vlak van een ongewenste wijziging van doel of bestemming;

2° de uit- of doorvoer gevoelige goederen betreft;

3° het exportcontrolebeleid en de effectiviteit van het exportcontrolesysteem van het land van bestemming of het land van eindgebruik aanleiding tot bezorgdheid zou kunnen geven.

Art. 18 legt de criteria vast die gebruikt zullen worden bij de uitvoer van vuurwapens (en ook van militair materieel) naar landen buiten de EU. De criteria zijn gebaseerd op de Europese criteria zoals geformuleerd in artikel 2 van het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944/GBVB tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor de controle op de uitvoer van militaire goederen en technologie. Zoals weergegeven in het gemeenschappelijk standpunt, worden deze Europese normen als een minimum aanzien. Het voorontwerp van decreet heeft voor drie van de acht criteria strikter geformuleerd waarbij het causaliteitsprincipe (een beoordeling van het risico dat welbepaalde uit- of doorgevoerde producten bv. zullen gebruikt worden voor binnenlandse onderdrukking) wordt verlaten.

Art. 19 bevat 3 bijkomende criteria:

- 1) de externe belangen en internationale doelstellingen van het Vlaams Gewest en België

- 2) de rechten van het kind in het land van eindgebruik. Zo zal een aanvraag geweigerd worden als vaststaat dat kindsoldaten ingezet worden in het geregelde leger.
- 3) De houding van het land van eindgebruik ten opzichte van de doodstraf.

Deze criteria zijn geen automatische weigeringsgronden, maar worden meegenomen in de beoordeling van dossiers. De memorie van toelichting is verder zeer beknopt in de bespreking van dit artikel. Met name voor de interpretatie van het derde criterium is het aangewezen dat de memorie van toelichting dieper ingaat op de manier waarop dit artikel geïnterpreteerd moet worden.

Advies: Het Vlaams Vredesinstituut stelt voor om de interpretatie en de toepassing van de criteria uit art. 19 (met name art. 19, 3°) uitvoeriger te verduidelijken in de memorie van toelichting.

3.3 **Titel 3: In-, uit- en doorvoer en overbrenging van defensiegerelateerde producten en ander speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel**

3.3.1 **Hoofdstuk 1. Algemene beginselen en voorwaarden**

Art. 20 De tweede paragraaf van dit artikel stelt dat titel 3 van het voorontwerp (in-, uit- en doorvoer en overbrenging van defensiegerelateerde producten en ander speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel) geen afbreuk doet aan de bepalingen van titel 2, hoofdstuk 2. Deze bepaling zou een mogelijke overlap tussen de twee regimes (civiel- en militair) kunnen verhelpen. Gezien de onduidelijkheden in het toepassingsgebied van titel 2 (zie bespreking titel 2) is meer toelichting over de implicatie van deze bepaling wenselijk (valt een bedrijf dat vuurwapens (opgelijst op de militaire lijst) produceert en binnen de EU handelt onder titel 2? (zie supra)).

Advies: Het Vlaams Vredesinstituut stelt voor om deze bepaling en de implicaties hiervan omstandig te verduidelijken in de memorie van toelichting, gegeven het belang van dit artikel voor de afbakening van het toepassingsgebied tussen titel 2 ('civiele vuurwapens') en titel 3 ('defensiegerelateerde producten en ander voor militair gebruik of voor ordehandhaving materieel').

Art. 21 stelt een verplichting in tot kennisgeving bij overbrenging *naar* het Vlaams gewest van welbepaalde defensiegerelateerde producten. Deze kennisgeving is niet van toepassing op gecertificeerde personen en op personen die beschikken over een machtiging (art. 24). De memorie van toelichting verduidelijkt het nut van dit artikel. De tekst van het ontwerp van decreet zou duidelijker kunnen vermelden op wie deze plicht tot kennisgeving berust (waarschijnlijk de invoerder).

Advies: Het Vlaams Vredesinstituut stelt voor om in dit artikel duidelijk aan te geven op wie deze plicht tot kennisgeving berust.

Art. 22 §1 biedt de mogelijkheid voor de Vlaamse Regering om – bijkomend aan de EU lijst van defensiegerelateerde producten – een lijst vast te stellen van ‘ander speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel’ waarvan de uit- en doorvoer naar landen buiten de EU eveneens een vergunning behoeft. Voor handel binnen de EU bestaat deze mogelijkheid niet.

- Vanuit de industrie wordt dit artikel bekritiseerd. De kritiek wordt ingegeven door het streven naar gelijke concurrentieposities. De strikte handhaving van de Europese lijst (ook voor handel met landen buiten de EU) zou de handelsvoorwaarden voor alle bedrijven in de EU op vlak van vergunningplicht gelijkgeschakelen.
- Anderzijds verloopt de interpretatie van de EU-lijst (gebaseerd op de lijst van het Wassenaar Arrangement) niet altijd gelijk. Bovendien hebben ook andere EU-lidstaten (zoals het Verenigd Koninkrijk en Frankrijk) aanvullingen op de EU-lijst geformuleerd.
- Een aanvullende lijst van vergunningplichtig materieel maakt het mogelijk om de catch-all bepaling restrictief toe te passen. In het huidige systeem wordt de catch-all bepaling gebruikt om bepaalde producten systematisch onder vergunningplicht te plaatsen. De mogelijkheid voor de Vlaamse Regering om een welbepaald product op deze lijst te zetten maakt een ‘zuivere’ interpretatie van de catch-all bepaling mogelijk. Bovendien is dit een transparante beleidsbeslissing, een verbetering op het huidige systeem waar een gevoel van willekeur bestaat.
- Welke producten op de lijst geplaatst zouden worden, wordt overgelaten aan de Vlaamse Regering. Er zou ook geopteerd kunnen worden om deze lijst op te nemen als bijlage bij het decreet. Dit artikel is immers bepalend voor de vergunningplicht van een aanzienlijk deel van de huidige export vanuit Vlaanderen. Gezien de technische afwegingen die gepaard gaan met de opmaak van dergelijke lijsten stelt zich echter de vraag of het zinvol is om de beslissing over deze lijst van producten over te laten aan de decreetgever. Aangezien de manier waarop dit artikel in de praktijk zal worden gebracht cruciaal is voor het verloop van het vergunningsbeleid en voor het gebruik van de catch-all bepaling, dient de transparantie naar het Vlaams Parlement in deze verzekerd te worden.

Advies: Het Vlaams Vredesinstituut beveelt aan de Vlaamse Regering aan om dit artikel zorgvuldig toe te passen voor producten die men systematisch onder vergunningplicht wil plaatsen. Op die manier is een 'zuivere' toepassing van de catch-all bepaling (art. 22 § 2) mogelijk, dit wil zeggen ad hoc, wanneer dit nodig is vanuit specifieke veiligheidsoverwegingen. De transparantie over de uitvoering van dit artikel dient verzekerd te worden door een expliciete opname van de uitvoering die aan het artikel wordt gegeven in de verslaggeving aan het Vlaams Parlement.

Art. 22 § 2 formuleert een catch-all bepaling. Deze is enkel van toepassing voor handel met landen buiten de EU.

Niet-opgelijste producten worden onder vergunningplicht geplaatst wanneer ze – alleen of in combinatie met elkaar – ernstige schade kunnen toebrengen aan personen of goederen en die als middel tot geweldpleging kunnen ingezet kunnen worden in een gewapend conflict of een soortgelijke situatie van geweld.

De meerwaarde van deze clause is dat ze toelaat een vergunningplicht in te stellen wanneer een transactie veiligheidsrisico's inhoudt (wat de essentie is van elke catch-all clause). Zowel de vrees voor een te brede toepassing, als voor een te restrictieve toepassing zou idealiter opgevangen worden door artikel 22 § 1 dat toelaat producten die systematisch gecontroleerd moeten worden toe te voegen aan de lijst, of omgekeerd producten die onterecht gecontroleerd worden te schrappen van deze lijst.

Advies: Het Vlaams Vredesinstituut beveelt aan de Vlaamse Regering aan om dit artikel zorgvuldig voor individuele dossiers toe te passen wanneer dit nodig is vanuit specifieke veiligheidsoverwegingen. Het systematisch onder vergunningplicht plaatsen van bepaalde producten zou opgevangen moeten worden door art. 22 § 1 (aanvullende lijst van vergunningplichtige producten). De transparantie over de uitvoering van dit artikel dient verzekerd te worden door een expliciete opname van het artikel (en de uitvoering ervan) in de verslaggeving aan het Vlaams Parlement.

Art. 22 § 3 legt de principes vast voor controle op invoer vanuit landen buiten de EU. Het voorontwerp stelt dat de Vlaamse Regering een aparte lijst van speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel vaststelt, waarvan de tijdelijke en definitieve invoer naar het Vlaams gewest vergunningplichtig is.

Dit artikel wijkt af van de federale wet van 1991 waarin (in het bijhorende ministerieel besluit) de lijst van militair materieel werd vastgesteld waarvoor zowel een in-, uit- als doorvoervergunning vereist is. Er wordt geen enkele motivering geven waarom er voor invoer een andere lijst nodig is, niet in het artikel noch in de memorie van toelichting. De beperking van de lijst van vergunningplichtige producten voor invoer, stelt mogelijk ernstige risico's voor de interne

veiligheid. Het artikel heeft vergaande consequenties voor het controlebeleid op invoer. Indien het artikel behouden blijft, dient de motivatie ervan opgenomen te worden in de memorie van toelichting. Met het oog op transparantie en parlementaire controle is het ook aangewezen deze lijst expliciet op te nemen in de verslaggeving van de Vlaamse Regering aan het Vlaamse Parlement

Advies: Het Vlaams Vredesinstituut beveelt aan om de lijsten van vergunningplichtige defensiegerelateerde producten gelijk te houden voor in-, uit- en doorvoer, en bijgevolg art. 22 § 3 te schrappen.

Wanneer het nodig wordt geacht dit artikel te behouden, dient dit omstandig gemotiveerd te worden in de memorie van toelichting. Bovendien is het wenselijk in dat geval expliciet naar de uitvoering van dit artikel te verwijzen in de verslaggeving aan het Vlaams Parlement om de parlementaire controle optimaal mogelijk te maken.

3.3.2 Hoofdstuk 2. Overbrenging van defensiegerelateerde producten binnen de Europese Unie

Art. 28 introduceert het gebruik van algemene vergunningen voor intracommunautaire handel.

§1 maakt onvoldoende duidelijk dat algemene vergunningen uitgeschreven worden voor welbepaalde (categorieën van) producten. Het relevante artikel uit de ICT-richtlijn is in deze verhelderend: "De lidstaten publiceren algemene overdrachtsvergunningen die rechtstreeks toestemming verlenen aan op hun grondgebied gevestigde leveranciers die aan de met de overdrachtsvergunning verbonden voorwaarden voldoen, voor het verrichten van overdrachten *van in de overdrachtsvergunning te specificeren defensiegerelateerde producten* (klemtoon toegevoegd) aan een of meer categorieën van in een andere lidstaat gevestigde afnemers." (art 5, ICT-richtlijn).

Zonder deze afbakening in § 1 lijkt het alsof § 2 van toepassing is op alle defensiegerelateerde producten. Indien dit inderdaad zo bedoeld wordt, houdt deze maximale toepassing risico's in. Dit zou betekenen dat afzenders alle – zonder uitzondering van de meest gevoelige – defensiegerelateerde producten (zoals vuurwapens, gevechtsvliegtuigen, explosieven etc.) zonder vergunning noch kennisgeving zouden kunnen overbrengen naar bv. gecertificeerde bedrijven in elke lidstaat van de EU. Dit zou bovendien tegenstrijdig zijn met het civiele controleregime dat striktere voorwaarden stelt aan het overbrengen van vuurwapens naar andere EU-lidstaten.

De ICT-richtlijn geeft aan dat algemene vergunningen kunnen toegekend worden voor producten die niet als 'gevoelige producten' worden beschouwd. Hoewel de richtlijn de inschatting van de

gevoeligheid van producten aan de lidstaten overlaat, insinueert ze op verschillende plaatsen dat algemene vergunningen aangewezen zijn voor niet-gevoelige componenten.

Slechts in § 4 wordt gesteld dat de algemene vergunningen specificeren voor welke producten ze worden toegekend. Mogelijk werd een algemene toepassing van algemene vergunning die het huidige art. 28 § 1 insinueert niet bedoeld. In dit geval zou het de duidelijkheid ten goede komen deze bepaling op te nemen in § 1 van art. 28.

In de tekst van het voorontwerp, noch in de memorie van toelichting wordt aangegeven op basis van welke criteria zal bepaald worden of een product al dan niet onder algemene vergunning wordt geplaatst. Bovendien is het onduidelijk wie volgens §4 bepaalt welke producten onder algemene vergunning geplaatst worden. Gezien de vergaande gevolgen voor de vergunningsprocedure en het controleregime is het aangewezen algemene vergunningen in een ministerieel besluit vast te leggen. In de tekst van het voorontwerp wordt louter vermeld dat de algemene vergunningen gepubliceerd zullen worden op de website van de Vlaamse overheid.

§ 3 bespreekt de toekenning van certificaten die garant moeten staan voor de betrouwbaarheid en de capaciteit van personen/bedrijven om aan de vereiste voorwaarden m.b.t. wapenhandel tegemoet te komen. Het artikel implementeert art. 9 van de ICT-richtlijn. De EU heeft gemeenschappelijke criteria opgesteld voor het verkrijgen van een certificaat zodat er tussen de lidstaten wederzijds vertrouwen kan worden opgebouwd inzake de betrouwbaarheid van gecertificeerde bedrijven, die (als ontvanger) gebruik zullen kunnen maken van algemene vergunningen.

Het is aangewezen de certificering in een apart artikel op te nemen. Certificering is niet direct gelinkt aan algemene vergunningen, al is deze certificering wel één van de voorwaarden om producten onder algemene vergunning te ontvangen (dus niet om producten onder algemene vergunning te kunnen overbrengen *naar* een andere lidstaat). Hoewel er in de richtlijn veel aandacht wordt besteed aan certificering, is het nut ervan volgens de tekst van het voorontwerp van decreet (inclusief memorie van toelichting) onduidelijk.

Advies: Het Vlaams Vredesinstituut beveelt aan

- in de tekst van § 1 het woord 'welbepaalde' en 'zoals gespecificeerd in de vergunning' in te voegen voor defensiegerelateerde producten.

"Een persoon die voldoet aan de voorwaarden die gesteld zijn in een algemene vergunning, kan in de gevallen, vermeld in paragraaf 2, op basis van die algemene vergunning welbepaalde defensiegerelateerde producten zoals gespecificeerd in de vergunning overbrengen naar andere lidstaten van de Europese Unie".

- in het decreet minstens in grote lijnen op te nemen welke (categorieën van) producten in aanmerking komen voor een algemene vergunning, kwestie van de discretionaire bevoegdheid van de uitvoerende macht enigszins af te bakenen.
- om de lijst van producten onder algemene vergunning bij ministerieel besluit vast te leggen.
- om art. 28 § 3 als een apart artikel op te nemen.
- om het nut van certificering toe te lichten in de tekst van het decreet, of minstens in de memorie van toelichting.

Art. 29 beschrijft de globale vergunning voor overbrenging van militair materieel. Volgens het artikel wordt nergens informatie opgevraagd over de eindgebruiker/ het eindgebruik. Dit bemoeilijkt echter de toepassing van artikel 34 waarin gesteld wordt dat wanneer zowel voor individuele als voor globale vergunningen op het moment van de vergunningsaanvraag vaststaat dat het eindgebruik van de goederen zich afspeelt buiten de Europese Unie, de aanvraag wordt getoetst aan de criteria vermeld in art. 40 en 42 en zowel de globale als de individuele vergunning kan onderworpen worden aan uitvoerbeperkingen zoals vermeld in artikel 26.

Advies: Het Vlaams Vredesinstituut stelt voor om art. 29 aan te passen zodat ook informatie over het eindgebruik en de eindgebruiker (indien deze zou verschillen van de bestemming) opgevraagd wordt bij vergunningsaanvragen voor globale vergunningen.

Art. 30 beschrijft wanneer individuele vergunningen voor intracommunautaire handel in defensiegerelateerd materieel nodig zijn. De inhoud van het artikel implementeert de tekst van artikel 7 van de ICT-richtlijn. De tekst echter, dient aangepast te worden aangezien het niet aan de leverancier (maar wel aan de overheid) is om uit te maken of een individuele vergunning nodig is ter bescherming van de essentiële veiligheidsbelangen van het Gewest/België, van internationale verplichtingen of wanneer een globale vergunning niet is toegestaan.

Advies: Het Vlaams Vredesinstituut stelt voor om de taal van het artikel als volgt aan te passen: "Hij of zij moet dat in elk geval doen in de volgende gevallen" vervangen door "de bevoegde overheidsdienst reikt individuele vergunningen uit wanneer:...". Op deze manier wordt duidelijk dat de Vlaamse overheid (en niet de aanvrager) zal beoordelen wanneer een individuele vergunning vereist is.

Voor toelichting bij onderstaand advies bij art. 33 wordt verwezen naar de toelichting bij het advies bij art. 17 (sectie 3.2.3).

Art. 33 §1

Advies: Het Vlaams Vredesinstituut beveelt aan in art. 33 §1 de volgende zin toe te voegen: "Verder meldt de aanvrager, zolang de vergunning geldig is, alle relevante bijkomende informatie mee die hij verwerft over de eindgebruiker en het eindgebruik van de goederen in kwestie."

Art. 33 §2

Advies: Het Vlaams Vredesinstituut beveelt aan in de tekst van het decreet of minstens in de memorie van toelichting te verduidelijken op welke basis een onderscheid gemaakt wordt tussen de verschillende documenten die het eindgebruik moeten staven (bv. op basis van het bestemmingsland, civiele versus militaire regime, etc.).

Art. 33 §3

Advies: Het Vlaams Vredesinstituut stelt een tekstaanpassing voor zodat duidelijk wordt dat het oordeel over de gevoeligheid van het dossier bij de Vlaamse overheid ligt, bijvoorbeeld: 'In ieder geval verplicht de dienst die de Vlaamse regering heeft aangewezen de eindgebruiker ertoe zich te verbinden om bij een eventuele wederuitvoer de toestemming van de Vlaamse regering te vragen wanneer de overheid van oordeel is dat':

1° het eindgebruik of de eindgebruiker aanleiding tot bezorgdheid zou kunnen geven op het vlak van een ongewenste wijziging van doel of bestemming;

2° de overbrenging gevoelige goederen betreft.

3.3.3 Hoofdstuk 3. In-, uit- en doorvoer en overbrenging van defensiegerelateerde producten en ander speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel vanuit en naar landen buiten de Europese Unie

Voor toelichting bij onderstaand advies bij art. 38 wordt verwezen naar de toelichting bij het advies bij art. 17 (sectie 3.2.3).

Art. 38 §1

Advies: Het Vlaams Vredesinstituut beveelt aan in art. 38 §1 de volgende zin toe te voegen: "Verder meldt de aanvrager, zolang de vergunning geldig is, alle relevante bijkomende informatie mee die hij verwerft over de eindgebruiker en het eindgebruik van de goederen in kwestie."

Art. 38 §2

Advies: Het Vlaams Vredesinstituut beveelt aan in de tekst van het decreet of minstens in de memorie van toelichting te verduidelijken op welke basis een onderscheid gemaakt wordt tussen de verschillende documenten die het eindgebruik moeten staven (bv. op basis van het bestemmingsland, civiele versus militaire regime, etc.).

Art. 38 §3

Advies: Het Vlaams Vredesinstituut stelt een tekstaanpassing voor zodat duidelijk wordt dat het oordeel over de gevoeligheid van het dossier bij de Vlaamse overheid ligt, bijvoorbeeld: 'In ieder geval verplicht de dienst die de Vlaamse regering heeft aangewezen de eindgebruiker ertoe zich te verbinden om bij een eventuele wederuitvoer de toestemming van de Vlaamse regering te vragen wanneer de overheid van oordeel is dat':

1° het eindgebruik of de eindgebruiker aanleiding tot bezorgdheid zou kunnen geven op het vlak van een ongewenste wijziging van doel of bestemming;

2° de uit- of doorvoer gevoelige goederen betreft;

3° het exportcontrolebeleid en de effectiviteit van het exportcontrolesysteem van het land van bestemming of het land van eindgebruik aanleiding tot bezorgdheid zou kunnen geven.

3.4 Titel 7 Toezichts- en strafbepalingen

Terwijl de decreetgever uitdrukkelijk bevoegd is om strafbepalingen op te nemen, is de bevoegdheid voor gemeenschappen en gewesten inzake strafvordering minder eenduidig. Er dient dan ook onderzocht te worden of de bepalingen van dit hoofdstuk in overeenstemming zijn met de wetgeving ter zake.

3.5 Titel 8. Rapportering

Titel 8 bevat twee artikels: art. 49 handelt over de rapporteringsplicht van personen die gebruik maken van vergunningen naar de bevoegde overheidsdienst. Art. 50 betreft de verslaggeving van de Vlaamse Regering aan het Vlaams Parlement, wat belangrijk is met het oog op transparantie. Het lijkt aangewezen in de benaming van deze titel dan ook te verwijzen naar “rapportering en transparantie”.

Advies: Het Vlaams Vredesinstituut beveelt aan Titel 8 te wijzigen in ‘Rapportering en transparantie’.

Art. 49 stelt heel algemeen dat personen die gebruik maken van de vergunningen vermeld in het decreet, daarover moeten rapporteren aan de bevoegde overheidsdienst. De Vlaamse Regering stelt de modaliteiten van de rapportering vast. Gezien de verschuiving van ex-ante naar ex-post controle is deze rapportering van cruciaal belang. Hoewel in de ICT-richtlijn in artikel 8 zeer specifiek wordt geformuleerd welke gegevens bedrijven dienen te bewaren en op vraag van de bevoegde overheden dienen over te maken, wordt dit niet vertaald in het voorontwerp van decreet. Zo verplicht de ICT-richtlijn specifieke rapporteringseisen vast te stellen voor het gebruik van algemene, globale en individuele overdrachtsvergunningen met de volgende informatie:

- de beschrijving van het product
- de hoeveelheid en de waarde van het product
- de data van de overdracht
- de naam en adres van de leverancier en van de afnemer
- indien bekend, het eindgebruik en de eindgebruiker van het defensiegerelateerd product
- het bewijs dat eventuele uitvoerbeperkingen verbonden aan de vergunning zijn overgemaakt aan de afnemer.

Deze gegevens dienen minstens drie jaar bijgehouden te worden en moeten worden voorgelegd op vraag van de bevoegde overheden van de lidstaten.

Het is dan ook aan te bevelen in het decreet minstens de bepalingen van de ICT-richtlijn in het decreet om te zetten, en evenzeer aandacht te besteden aan rapportage over handel in civiele vuurwapens en in- uit- en doorvoervergunningen voor militair materieel.

Advies: Het Vlaams Vredesinstituut beveelt aan concrete bepalingen op te nemen m.b.t. rapporteringplicht, waarin minimaal de verplichtingen uit de ICT-richtlijn verankerd worden en evenzeer aandacht besteed wordt aan rapportage over handel in civiele vuurwapens en in-, uit- en doorvoervergunningen voor militair materieel.

Art. 50.

Zoals vermeld in de memorie van toelichting, is art.50 § 1 overgenomen uit de wet van 5 augustus 1991. Het is dan ook een gemiste kans om de verbetering op vlak van transparantie die de Vlaamse Regering in de loop der jaren heeft opgebouwd, te verankeren in het voorontwerp van decreet. Voor elke vergunning worden momenteel de volgende gegevens bekendgemaakt:

- de aard van de goederen (gebaseerd op de indeling van de Europese lijst van militaire goederen, aangevuld met een aantal 'Vlaamse' categorieën),
- de waarde van de goederen waarop de vergunning betrekking heeft, (zoals dit vandaag het geval is zou dit niet in combinatie met het aantal producten aan het parlement gemeld moeten worden, met het oog op bescherming van commerciële belangen)
- het land van afzender, het land van bestemming,
- de aard van de bestemming,
- de aard van de eindgebruiker (indien deze bekend is en niet de bestemming is) en
- het land van de eindgebruiker (indien dit niet het land van bestemming is).

Verslaggeving over deze gegevens wordt best mee opgenomen in het decreet.

Bijkomend is het wenselijk ook de volgende elementen op te nemen:

- informatie over hernieuwingen van reeds vergunde transacties, tijdelijke transacties, en alle vergunningen die vallen onder het stelsel van de Europese richtlijn 91/477.
- een overzicht van de buitenlandse handel in militair materieel die effectief heeft plaatsgevonden op basis van de uitgereikte vergunningen.
- een systematische verslaggeving van de motivering voor de geweigerde vergunningsaanvragen.

Bovendien wordt niet aangegeven op welke manier verslag zal uitgebracht worden over de nieuwe types van vergunningen. Vooral de introductie van de algemene overdrachtsvergunning heeft gevolgen voor de manier waarop de Vlaamse Regering zal rapporteren aan het parlement. De verslaggeving moet afgestemd zijn op het nieuwe vergunningsstelsel. Het is belangrijk dat de

Vlaamse Regering, niet enkel over de individuele, maar ook over deze algemene en globale vergunningen voldoende informatie vrijgeeft in haar toekomstige jaarlijkse verslagen zodat een doeltreffende en accurate parlementaire controle mogelijk blijft.

Gezien de ruime bevoegdheidsdelegatie aan de uitvoerende macht is het wenselijk dat de Vlaamse Regering gedetailleerd verslag uitbrengt over de manier waarop ze uitvoering geeft aan het beleid (bv. lijsten van algemene vergunningen, lijst van bijkomende producten die onder vergunning worden geplaatst, de lijst van producten waarvoor invoer vergunningplichtig is, de toepassing van de catch-all clause, e.a.).

“Transit” wordt zeer laat in het voorontwerp geïntroduceerd. Het begrip zou opgenomen moeten worden bij de definities. Het gaat hier om transparantie over vormen van doorvoer die niet onder de vergunningplicht vallen. De uitvoerbaarheid van dit artikel blijkt uit de memorie van toelichting afhankelijk van de gegevens die de douane ter beschikking kan stellen. Deze onzekere randvoorwaarden dienen weggewerkt.

Advies: Het Vlaams Vredesinstituut stelt voor:

- § 1 aan te passen en per type vergunning gedetailleerd weer te geven welke informatie de Vlaamse Regering (per vergunning) zal weergeven. Daarbij zou minstens de huidige praktijk behouden moeten blijven (mits aanpassingen omwille van het nieuwe vergunningsstelsel).
- onduidelijkheden inzake “transit” uit te klaren. Indien de bepaling behouden blijft, dient de definitie opgenomen te worden in art. 2.
- in §2 “per land” te vervangen door “per vergunning”.
- expliciet te verwijzen naar toelichting bij de uitvoering van bepaalde artikels uit het decreet (niet louter over wijzigingen in de procedures en reglementering) met name: art. 3 § 1, art. 7, art. 10, art. 21 § 2, art. 22 (§ 1, 2 en 3), art. 26 § 1, art. 28 § 1 of 4).

4 Besluit

Het Vlaams Vredesinstituut beschouwt het voorontwerp van decreet over de gehele l evenwichtig voorstel dat sterk gericht is op de implementatie van Europese richtlijner een versoepeling met zich mee voor een significant deel van de Vlaamse export. Tev de mogelijkheid voorzien om strenger toezicht te houden op gevoelige transacties door controle op eindgebruik mogelijk te maken. De beoordelingscriteria zijn afgestemd op de Europese criteria uit het Gemeenschappelijk Standpunt (2008/944/GBVB) en worden op bepaalde punten op een adequate wijze concreter gemaakt. Het onderscheid tussen het versoepelde regime voor intracommunautaire handel (in uitvoering van de EU-richtlijnen) en extra-communautaire handel (handel met landen buiten de EU) is duidelijk onderscheiden.

Het Vlaams Vredesinstituut adviseert de Vlaams Regering de volgende aandachtspunten in acht te nemen bij een herziening van de tekst:

- 1) Het onderscheid in het toepassingsgebied tussen het controleregime voor handel in 'civiele vuurwapens' (titel 2) en het controleregime voor defensiegerelateerd materieel (titel 3) is niet duidelijk gedefinieerd. Het verdient aanbeveling het toepassingsgebied van beide titels duidelijker van elkaar te onderscheiden.
- 2) Het voorontwerp bevat een adequate catch-all clause die geval per geval kan ingeroepen worden wanneer specifieke veiligheidsoverwegingen dit noodzakelijk maken. In combinatie met de mogelijkheid om een bijkomende lijst van vergunningplichtige goederen aan te nemen, kan deze catch-all clause 'zuiver' toegepast worden, zodat ze niet gebruikt dient te worden om bepaalde producten systematisch onder vergunningplicht te plaatsen. De voorziene bijkomende lijst van vergunningplichtige producten dient deze functie over te nemen.
- 3) De introductie van algemene vergunningen voor intracommunautaire handel in defensiegerelateerd materieel implementeert in grote mate de bepalingen van de ICT-richtlijn. Niettemin wordt – in tegenstelling tot de richtlijn – niet duidelijk aangegeven dat algemene vergunningen worden uitgeschreven voor specifieke (categorieën van) producten, noch wordt er weergegeven welk type producten onder algemene vergunning geplaatst kunnen worden. Een afbakening van het gebruik van algemene vergunningen ontbreekt in het huidige voorontwerp.
- 4) Door het vernieuwde vergunningsregime verschuift de controle op handel in defensiegerelateerde producten voor intracommunautaire handel gedeeltelijk van ex-ante naar ex-post controle. Rapportage van bedrijven aan de overheid over wat verhandeld werd onder het nieuwe vergunningsregime is daarbij cruciaal. Een ontwerp van decreet dient de rapportageplicht van bedrijven aan de overheid dan ook

gedetailleerd op te nemen. De bepalingen uit de ICT-richtlijn zijn daarvoor richtinggevend.

- 5) Transparantie vanuit de Vlaamse Regering aan het Vlaams Parlement is evenzeer cruciaal om parlementaire en publieke controle op het beleid mogelijk te maken. Het voorontwerp van decreet is een gemiste kans om de verbeterde transparantie die de Vlaamse overheid de voorbije jaren heeft opgebouwd decretaal te verankeren. Bovendien is het onduidelijk hoe de verslaggeving over het nieuwe vergunningsstelsel vorm zal krijgen. Het Vredesinstituut stelt voor om niet terug te grijpen naar de bepalingen van de Belgische wet van 1991, maar minstens de huidige praktijk inzake transparantie vast te leggen in het decreet.

Het voorontwerp van decreet voorziet in een aanzienlijke lijst van uitvoeringsbepalingen voor de Vlaamse regering. Bovendien laten verschillende artikels heel wat ruimte voor interpretatie voor de uitvoerende macht. Het is daarom van groot belang om in de verslaggeving aan het parlement alle uitvoeringsmaatregelen over te maken en uitvoerig toelichting te geven bij de manier waarop er uitvoering wordt gegeven aan het decreet.

- 6) Verder worden in de tekst van voorliggend advies bij verschillende artikels eerder technische – maar niettemin belangrijke - aanbevelingen geformuleerd. Voor deze wordt verwezen naar de grijze kaders bij de artikelsgewijze bespreking.

In het voorontwerp van decreet komen enkele elementen ook niet aan bod wegens onduidelijkheden in de bevoegdheidsverdeling tussen de beleidsniveaus (zoals tussenhandel, productie in derde landen, controle door de douane). Deze elementen zijn ook cruciale bouwstenen van een doeltreffend exportcontrolebeleid en dienen bijgevolg eveneens opgenomen te worden met de andere verantwoordelijke beleidsniveaus.

5 Bijlage 1: Lijst nog vast te stellen besluiten door de Vlaamse Regering

- Art. 3.1 De Vlaamse regering stelt een lijst vast van civiele vuurwapens en voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel waarvan de in-, uit- en doorvoer en overbrenging verboden zijn.
- Art. 7 De Vlaamse regering kan een lijst vaststellen van civiele vuurwapens die kunnen in-, uit- doorgevoerd en overgedragen kunnen worden zonder vergunning
- Art. 7 De Vlaamse regering stelt de procedure vast voor de aanvraag en de toekenning van de vergunning en de modaliteiten ervan vast.
- Art. 10.2 De Vlaamse regering stelt de modaliteiten van het opleggen voorwaarden en beperkingen verbonden aan specifieke vergunningen, vermeld in paragraaf 1 vast (beperkingen op het eindgebruik, wederuitvoer).
- Art. 13 De Vlaamse regering stelt de modaliteiten vast voor de toekenning van de vergunning voor wapenhandelaars om intracommunautair mits kennisgeving wapens te verhandelen.
- Art. 16 De Vlaamse regering stelt de modaliteiten vast van de kennisgeving die personen in het bezit van een Europese vuurwapenpas nodig hebben om hun vuurwapens (tijdelijk) uit te voeren.
- Art. 17.3 De dienst kan bij elke uit- of doorvoer extra garanties voor het eindgebruik eisen, zoals een verificatie van de eindgebruiker of relevante verbintenissen van de bestemming of de eindgebruiker.
- Art. 21.2 De Vlaamse regering neemt een aparte lijst van defensiegerelateerde producten aan waarvan de overbrenging naar het Vlaams Gewest een voorafgaande kennisgeving behoeft.
- Art. 21.3 De Vlaamse regering stelt de procedure voor de aanvraag en de toekenning van die vergunningen, en de modaliteiten van die vergunningen en van de kennisgeving vast.
- Art. 22.2 De Vlaamse regering kan een lijst van ander speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel aanneemt (buiten de EU-lijst) waarvan de tijdelijke en definitieve uitvoer vergunningplichtig is
- Art. 22.3 de Vlaams regering neemt een aparte lijst aan van speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel waarvoor invoer vanuit niet-EU-landen een vergunning behoeft.

- Art. 22.4 De Vlaamse regering stelt de procedure voor de aanvraag en toekenning van vergunningen en de modaliteiten ervan vast.
- Art. 23.3 De Vlaamse regering stelt de procedure voor het verkrijgen van het voorlopig advies en deze schriftelijke bevestiging (of de goederen al dan niet onder de catch-all vallen) vast.
- Art. 24.1 De Vlaamse regering stelt de modaliteiten van de voorafgaande machtiging vast.
- Art. 26.2 De Vlaamse regering stelt de modaliteiten van het opleggen van de voorwaarden en beperkingen (op eindgebruik) vast.
- Art. 28.3 Vlaamse regering stelt modaliteiten voor certificering vast
- Art. 28.5 Algemene vergunningen worden gepubliceerd op de website van de Vlaamse overheid.
- Art. 44 Vlaamse regering stelt procedure vast voor tijdelijke uitsluiting van aanvragers.
- Art. 45 De Vlaamse regering stelt modaliteiten van hoorrecht vast.
- Art. 49 De Vlaamse regering stelt de modaliteiten vast voor rapportering van bedrijfsleven aan de overheid.
- Art. 48.2 De Vlaamse regering stelt de procedure en modaliteiten voor administratieve sancties vast.

Eindnoten

-
- ¹ Wet van 5 augustus 1991 betreffende de in-, uit- en doorvoer van wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik dienstig materieel en daaraan verbonden technologie, zoals laatst gewijzigd op 26 maart 2003, *B.S.* 10 september 1991.
 - ² Voorstel van decreet (J. ROEGIERS et al.) houdende wijziging van de wet van 5 augustus 1991 betreffende de in-, uit- en doorvoer van en de bestrijding van illegale handel in wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel en daaraan verbonden technologie wat de verslaggeving aan het Vlaams Parlement betreft, *Parl.St.* VI.Parl. 2007-08, nr 1591/1.
Voorstel van decreet (R. VAN GOETHEM et al.) houdende de in-, uit- en doorvoer en de bestrijding van illegale handel in wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel en daaraan verbonden technologie, *Parl.St.* VI.Parl. 2007-08, nr. 1555/1.
Voorstel van decreet (E. GLORIEUX et al.) houdende de in-, uit- en doorvoer van wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel en daaraan verbonden technologie, *Parl.St.* VI.Parl. 2005-06, nr. 834/1.
 - ³ Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad nr. 2009/43/EG van 6 mei 2009 betreffende de vereenvoudiging van de voorwaarden voor de overdracht van defensiegerelateerde producten binnen de Gemeenschap. *Pb.L.* 10 juni 2009.
 - ⁴ Zie ook Depauw, S., Van Heuversweyn, K. (2010), *Toetsingskader voor een Vlaams decreet inzake buitenlandse handel in militaire goederen*, Brussel, Vlaams Vredesinstituut, p 39-40.
 - ⁵ Beleidsbrief, Economie, ondernemen, wetenschap, innovatie en buitenlandse handel, onderdeel wapenhandel, verslag van de subcommissie wapenhandel 12 december 2006, Vlaams Parlement, Stuk 1001 (2006-2007) nr. 7, p 5.

VOORONTWERP VAN DECREET
van 15 juli 2011

Voorontwerp van decreet betreffende de in-, uit-, doorvoer en overbrenging van defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal, ordehandhavingsmateriaal, civiele vuurwapens, onderdelen en munitie

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaamse Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Titel 1. Algemeen kader en definities

Artikel 1. Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Art. 2. In dit decreet wordt verstaan onder:

1° aanvrager: een natuurlijke persoon of rechtspersoon die, al dan niet vertegenwoordigd door een derde, een aanvraag van in-, uit- of doorvoer, overbrenging, voorafgaande machtiging of certificaat van gecertificeerd persoon indient;

2° ander voor militair gebruik dienstig materiaal: goederen waarvan de uit- en doorvoer op basis van artikel 8, §2 aan een vergunning onderworpen is;

3° bestemming: de natuurlijke persoon of rechtspersoon in het land van bestemming naar wie de goederen vanuit België worden overgebracht of uit- of doorgevoerd;

4° civiel vuurwapen: een vuurwapen dat wordt in-, uit-, doorgevoerd of overgebracht voor ander dan militair of paramilitair gebruik, met uitzondering van automatische vuurwapens en van vuurwapens met een kaliber dat door de Vaste Internationale Commissie ter Beproeving van Draagbare Vuurwapens als militair werd geclassificeerd;

5° defensiegerelateerde producten: de producten, met inbegrip van programmatuur en technologie, die opgenomen zijn in de Gemeenschappelijke EU-lijst van militaire goederen, zoals die laatst is gepubliceerd in het Publicatieblad van de Europese Unie;

6° doorvoer: het vervoer van goederen die uitsluitend het Belgische grondgebied worden binnengebracht om via dat gebied te worden vervoerd naar een ander land,

met uitzondering van overbrengingen tussen twee lidstaten van de Europese Unie, en waarbij de goederen op een van de volgende manieren worden getransporteerd:

a) ze worden overgeladen van het ene transportmiddel op een ander transportmiddel;

b) ze worden van een transportmiddel gelost en worden nadien opnieuw op hetzelfde transportmiddel geladen;

7° eindgebruiker: de op het moment van de beslissing over de vergunningsaanvraag laatst bekende natuurlijke persoon of rechtspersoon waaraan het gebruik van de over te brengen of uit of door te voeren goederen zal toevallen;

8° gecertificeerd persoon: een persoon die van een daartoe bevoegde autoriteit in een lidstaat van de Europese Unie een certificaat heeft ontvangen dat verklaart dat die persoon betrouwbaar is en onder meer in staat is om uitvoerbeperkingen na te komen van defensiegerelateerde producten die hij of zij in het kader van een vergunning vanuit een andere lidstaat overbrengt;

9° invoer: elke binnenkomst in het douanegebied van de Europese Unie van goederen via het Belgische grondgebied, met inbegrip van tijdelijke opslag, plaatsing in een vrije zone of een vrij entrepot, plaatsing onder een schorsingsprocedure en het in het vrije verkeer brengen in de zin van Verordening (EG) Nr. 450/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 tot vaststelling van het communautair douanewetboek (het gemoderniseerd douanewetboek), met uitzondering van de gevallen vermeld in artikel 2, punt 4;

10° land van bestemming: het land waarnaar de goederen vanuit België worden overgebracht, of uit- of doorgevoerd;

11° land van eindgebruik: het land waar het op het moment van de beslissing over de vergunningsaanvraag laatst bekende gebruik van de over te brengen, of uit of door te voeren goederen zich zal situeren;

12° munitie: het hele stuk of zijn componenten, met inbegrip van patroonhouder, slaghoedje, voortstuwingskruit, kogels en projectielen, die worden gebruikt in een vuurwapen;

13° onderdeel: elk element of vervangingselement dat specifiek voor een vuurwapen is gemaakt en van essentieel belang is voor de werking ervan en dat aan de wettelijk voorgeschreven proef onderworpen is, alsook elk hulpstuk dat, aangebracht op een vuurwapen, tot gevolg heeft dat het wapen in een andere categorie wordt ondergebracht;

14° ordehandhavingsmateriaal: goederen die speciaal ontworpen of aangepast zijn voor ordehandhaving of oproerbeheersing;

15° overbrenging: het overbrengen van een of meer vuurwapens, onderdelen of munitie van het grondgebied van één lidstaat van de Europese Unie naar het grondgebied van een andere lidstaat in de zin van richtlijn 91/477/EEG van de Raad van 18 juni 1991 inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens en richtlijn 93/15/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende de harmonisatie van de bepalingen inzake het in de handel brengen van en de controle op explosieven voor civiel gebruik en het overdragen van een of meer defensiegerelateerde producten van het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie naar het grondgebied van een andere lidstaat in de zin van richtlijn 2009/43/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 mei 2009 betreffende de vereenvoudiging van de voorwaarden voor de overdracht van defensiegerelateerde producten binnen de Gemeenschap;

16° uitvoer: elk vertrek van goederen uit het douanegebied van de Europese Unie via het Belgische grondgebied, met inbegrip van het vertrek van goederen waarvoor een douaneaangifte vereist is en het vertrek van goederen na de opslag ervan in een

vrije zone van controletype I of een vrij entrepot in de zin van het gemoderniseerd douanewetboek, met uitzondering van de gevallen vermeld in artikel 2, punt 4;
17° vuurwapen: een draagbaar wapen dat van een loop voorzien is en waarmee door explosieve voortstuwing een lading, een kogel of een projectiel wordt uitgestoten, en dat daartoe is ontworpen of daartoe kan worden omgebouwd.

Art. 3. §1. De Vlaamse Regering stelt een lijst vast van defensiegerelateerde producten, ordehandhavingsmateriaal, civiele vuurwapens, onderdelen, hulpstukken en munitie, waarvan de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging verboden zijn.

De lijst, vermeld in het eerste lid, bevat minstens:

1° de goederen waarvan het voorhanden hebben verboden is op basis van de Wapenwet van 8 juni 2006; en

2° de goederen waarvan het gebruik, de productie, de ontwikkeling of de overdracht verboden zijn op basis van internationale verplichtingen en verbintenissen van het Vlaamse Gewest en België.

De in-, uit- of doorvoer of overbrenging van deze goederen voor doeleinden die door de daarop toepasselijke regelgeving zijn toegelaten is onderworpen aan een vergunning als vermeld in paragraaf 2 en 3.

§2. De overbrenging, en de in-, uit- en doorvoer van defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal en ordehandhavingsmateriaal is onderworpen aan een vergunning als vermeld in titel 2.

§3. De overbrenging en de in-, uit- en doorvoer van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie is onderworpen aan een vergunning als vermeld in titel 3.

§4. De overbrenging, vermeld in paragraaf 2 en 3, vanuit en naar Nederland en Luxemburg is vrijgesteld van vergunning.

De in- en uitvoer en de overbrenging van goederen als vermeld in paragraaf 2 en 3, die bestemd voor of afkomstig is uit Nederland of Luxemburg, wordt toegestaan op voorlegging van een vergunning die daartoe werd toegekend door de bevoegde Nederlandse of Luxemburgse autoriteiten.

Art. 4. De Vlaamse Regering kent vergunningen, machtigingen en certificaten als vermeld in dit decreet, toe als de aanvrager in het Vlaamse Gewest zijn of haar woonplaats of maatschappelijke zetel heeft.

Als de aanvrager geen woonplaats of maatschappelijke zetel in België heeft, kent de Vlaamse Regering een vergunning toe als de in-, uit- of doorvoer of de overbrenging op zijn grondgebied plaatsvindt.

Art. 5. De persoon die een vergunning, machtiging of certificaat wil verkrijgen, moet daartoe een aanvraag indienen bij de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen.

Die dienst kan bij de behandeling van een aanvraag de voorlegging van alle relevante documenten eisen die hij nodig acht om nuttige informatie te verkrijgen over de beoogde in-, uit- of doorvoer of de overbrenging.

Titel 2. In-, uit- en doorvoer en overbrenging van defensiegerelateerde producten en ander voor militair gebruik dienstig materiaal en ordehandhavingsmateriaal

Hoofdstuk 1. Algemene beginselen en voorwaarden

Art. 6. Deze titel voorziet in de omzetting voor de bevoegdheden van het Vlaamse Gewest van richtlijn 2009/43/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 mei 2009 betreffende de vereenvoudiging van de voorwaarden voor de overbrenging van defensiegerelateerde producten binnen de Gemeenschap.

Deze titel doet geen afbreuk aan de bepalingen van titel 3, hoofdstuk 2. De vereisten, vermeld in artikel 31, gelden evenzeer voor militaire vuurwapens.

Afdeling 1. Vergunningsverplichtingen

Art. 7. §1. Een vergunning als vermeld in artikel 13 is vereist voor de overbrenging van defensiegerelateerde producten naar andere lidstaten van de Europese Unie.

§2. De Vlaamse Regering neemt een aparte lijst van defensiegerelateerde producten aan waarvan de overbrenging naar het Vlaamse Gewest een voorafgaande kennisgeving behoeft.

Op basis van die kennisgeving beslist de dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen, of het noodzakelijk is dat voor de overbrenging in kwestie een vergunning als vermeld in artikel 18 vereist wordt om een onderzoek op basis van de criteria, vermeld in artikel 11, toe te laten.

De kennisgeving, vermeld in het tweede lid, is niet van toepassing op gecertificeerde personen en op personen die beschikken over de machtiging, vermeld in artikel 10.

§3. De Vlaamse Regering stelt de procedure voor de aanvraag en toekenning van die vergunningen, en de modaliteiten van die vergunningen en van de kennisgeving vast.

Art. 8. §1. Een vergunning als vermeld in artikel 21, is vereist voor de tijdelijke en definitieve uit- en doorvoer van defensiegerelateerde producten naar landen buiten de Europese Unie.

De Vlaamse Regering neemt aanvullend een lijst aan van ordehandhavingsmateriaal waarvan de tijdelijke en definitieve uit- en doorvoer eveneens een vergunning als vermeld in artikel 21, behoeft.

§2. Met behoud van de toepassing van paragraaf 1, is een vergunning als vermeld in artikel 21 noodzakelijk voor de tijdelijke en definitieve uit- en doorvoer van alle goederen die alleen of in combinatie met elkaar of andere goederen, substanties of organismen ernstige schade kunnen toebrengen aan personen of goederen en die

als middel tot geweldpleging ingezet kunnen worden in een gewapend conflict of een soortgelijke situatie van geweld.

§3. De Vlaamse Regering neemt een aparte lijst aan van defensiegerelateerde producten en ordehandhavingsmateriaal waarvan de tijdelijke en definitieve invoer vanuit landen buiten de Europese Unie een vergunning als vermeld in artikel 21 behoeft.

§4. De Vlaamse Regering stelt de procedure voor de aanvraag en toekenning van die vergunningen en de modaliteiten ervan vast.

Art. 9. §1. Iedere persoon kan bij de dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen, een aanvraag indienen om een voorlopig advies te krijgen over de toelaatbaarheid van een bepaalde in-, uit- of doorvoer of overbrenging. Een dergelijk voorlopig advies houdt een verklaring in dat de details van de in-, uit- of doorvoer of overbrenging werden onderzocht en omvat een positief of negatief oordeel daarover.

Het advies, vermeld in het eerste lid, is louter informatief van aard, bindt het Vlaamse Gewest op geen enkele wijze en kan niet beschouwd worden als een toestemming om de in-, uit- of doorvoer of de overbrenging te voltrekken.

§2. Iedere persoon kan bij de dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen naar aanleiding van een bepaalde uit- of doorvoer een schriftelijke bevestiging vragen dat zijn of haar goederen niet onder de toepassing van artikel 22, §2 vallen.

§3. De Vlaamse Regering stelt de procedure voor het verkrijgen van dit advies en deze schriftelijke bevestiging en de modaliteiten ervan vast.

Afdeling 2. Algemene voorwaarden en criteria voor de toekenning en het gebruik

Onderafdeling 1. Voorafgaande machtiging bij uitvoer of overbrenging naar een andere lidstaat van de Europese Unie

Art. 10. §1. Iedere persoon die defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal of ordehandhavingsmateriaal in overeenstemming met de bepalingen van deze titel definitief wil uit- of doorvoeren naar een land buiten de Europese Unie of definitief wil overbrengen naar een andere lidstaat van de Europese Unie, moet houder zijn van een voorafgaande machtiging die hem of haar toelaat om activiteiten van uit-, doorvoer of overbrenging te verrichten.

Deze machtiging wordt toegekend nadat is vastgesteld dat de aanvrager voldoet aan de moraliteits- en betrouwbaarheidsvoorwaarden die noodzakelijk zijn voor de uitoefening van de betreffende activiteiten.

De Vlaamse Regering stelt de procedure voor de aanvraag en toekenning van de voorafgaande machtiging en de modaliteiten van het moraliteitsonderzoek en de voorafgaande machtiging vast.

§2. De voorafgaande machtiging is onbeperkt geldig, maar zal elke drie jaar, te rekenen vanaf het moment van de toekenning van de machtiging, geëvalueerd worden.

§3. De voorafgaande machtiging is niet noodzakelijk als de persoon, vermeld in paragraaf 1:

1° in het bezit is van een getuigschrift van erkenning als wapenhandelaar;

2° een gecertificeerde persoon is;

3° de Europese Unie, de NAVO, de VN, de IAEA is, of een andere intergouvernementele organisatie waarvan het Vlaamse Gewest of België lid is;

4° een overheidsorgaan of een onderdeel van de strijdkrachten van een lidstaat van de Europese Unie of de NAVO is.

Onderafdeling 2. Criteria bij de invoer en overbrenging naar het Vlaams Gewest

Art. 11. Elke aanvraag van invoer of overbrenging als vermeld in artikel 7, §2, en 22, §3, wordt geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de goederen in kwestie:

1° een andere bestemming krijgen dan werd aangegeven in de aanvraag of onder ongewenste voorwaarden wederuitgevoerd of overgebracht worden;

2° een bedreiging vormen voor de openbare orde of veiligheid.

Onderafdeling 3. Toekennings- en gebruiksvoorwaarden, verbonden aan specifieke vergunningen

Art. 12. §1. De afgifte van vergunningen als vermeld in artikel 13 en 21, kan afhankelijk gesteld worden van bepaalde voorwaarden en beperkingen betreffende de toekenning en het gebruik ervan, die er op gericht zijn bij te dragen tot de naleving van de bepalingen van dit decreet en van de uitvoeringsbepalingen ervan. Die voorwaarden worden uiterlijk op het moment van afgifte van de vergunning aan de aanvrager bekendgemaakt.

Beperkingen op het eindgebruik van de goederen of op wederuitvoer of uitvoer na overbrenging ervan worden door de aanvrager onmiddellijk aan de bestemmingeling gemeld.

§2. De Vlaamse Regering stelt de modaliteiten van het opleggen van de voorwaarden en beperkingen, vermeld in paragraaf 1, vast.

Hoofdstuk 2. Overbrenging van defensiegerelateerde producten binnen de Europese Unie

Afdeling 1. Soorten vergunningen

Art. 13. Voor de overbrenging van defensiegerelateerde producten naar een andere lidstaat van de Europese Unie zijn er drie soorten vergunningen: de algemene vergunning, de globale vergunning en de individuele vergunning.

Art. 14. §1. Een persoon die voldoet aan de voorwaarden die gesteld zijn in een algemene vergunning, kan in de gevallen, vermeld in paragraaf 2, op basis van die algemene vergunning defensiegerelateerde producten overbrengen naar andere lidstaten van de Europese Unie.

§2. Er wordt in een algemene vergunning voorzien in de volgende gevallen:

- 1° de bestemming maakt deel uit van de strijdkrachten van een lidstaat van de Europese Unie of is een aanbestedende dienst op het gebied van defensie die voor het exclusieve gebruik door de strijdkrachten van de lidstaat aankopen verricht;
- 2° de bestemming is een gecertificeerde persoon;
- 3° de defensiegerelateerde producten worden tijdelijk overgebracht met het oog op demonstratie, evaluatie of expositie;
- 4° de defensiegerelateerde producten worden tijdelijk overgebracht naar de oorspronkelijke leverancier met het oog op onderhoud of herstelling, of worden opnieuw overgebracht naar de oorspronkelijke bestemming na onderhoud of herstelling in het Vlaamse Gewest;
- 5° de overbrenging is noodzakelijk in het kader van een intergouvernementeel samenwerkingsprogramma tussen lidstaten van de Europese Unie voor de ontwikkeling, de productie en het gebruik van een of meer defensiegerelateerde producten.

§3. Bij de toekenning van het certificaat van gecertificeerde persoon aan aanvragers gevestigd in het Vlaamse Gewest beoordeelt de Vlaamse Regering de betrouwbaarheid van de aanvragers aan de hand van de volgende elementen:

- 1° de bewezen ervaring van de aanvrager in defensie activiteiten;
- 2° de relevante industriële activiteit in defensiegerelateerde producten van de aanvrager binnen de Europese Unie;
- 3° de benoeming van een directielid van de aanvrager die persoonlijk verantwoordelijk is voor overbrengingen en uitvoer;
- 4° een door dat directielid ondertekende schriftelijke verklaring waarin wordt aangegeven dat de aanvrager:
 - a) alle noodzakelijke maatregelen zal nemen om te voldoen aan alle specifieke voorwaarden van het eindgebruik en de uitvoer van elk afgenomen specifiek onderdeel of product;
 - b) de bevoegde autoriteiten bij verzoeken en onderzoeken met de benodigde zorgvuldigheid gedetailleerde informatie zal geven over de eindgebruikers of het eindgebruik van alle producten die de onderneming in het kader van een algemene vergunning van een andere lidstaat heeft uitgevoerd of overgebracht;
- 5° een door dat directielid ondertekende beschrijving van het interne programma tot naleving van de overbrengings- en uitvoercontroleprocedure of het uitvoerbeheerssysteem van de aanvrager.

De Vlaamse Regering stelt de procedure voor de aanvraag en toekenning van dit certificaat vast en bepaalt de verdere modaliteiten van het certificaat en de vermelde elementen.

§4. De algemene vergunningen specificeren de defensiegerelateerde producten of productcategorieën waarvoor ze worden toegekend.

§5. Algemene vergunningen worden gepubliceerd op de website van de Vlaamse overheid.

§6. Voor een persoon kan gebruikmaken van een algemene vergunning, moet hij of zij zich registreren bij de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen.

§7. Als er een duidelijk risico bestaat dat een gecertificeerde persoon in een andere lidstaat van de Europese Unie de bestemming is in het kader van een algemene vergunning en dat die persoon niet zal voldoen aan de voorwaarden die verbonden zijn aan de algemene vergunning of als de openbare orde of de openbare veiligheid van die lidstaat in het gedrang komt, wordt de andere lidstaat daarvan op de hoogte gebracht en wordt er verzocht om de situatie te verifiëren.

Art. 15. §1. In gevallen die niet vermeld zijn in artikel 14, §2, kan een persoon een globale vergunning aanvragen voor de overbrenging van bepaalde defensiegerelateerde producten of productcategorieën naar bepaalde bestemmingen in een of meer lidstaten van de Europese Unie.

In de gevallen vermeld in artikel 14, §2, kunnen personen die niet voldoen aan de voorwaarden die gesteld zijn in de bijhorende algemene vergunning eveneens een globale vergunning aanvragen.

§2. Op de vergunning wordt gespecificeerd voor welke defensiegerelateerde producten of productcategorieën en voor welke bestemmingen de globale vergunning wordt toegekend.

§3. Het gebruik van de globale vergunning is niet toegestaan als er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de aanvrager niet over de evenredige en passende middelen en procedures beschikt om te kunnen voldoen aan de verplichtingen die op het vlak van overbrengingscontrole en rapportering als vermeld in artikel 12 en 49, verbonden zijn of kunnen zijn aan het gebruik van een globale vergunning.

Art. 16. Een persoon kan een individuele vergunning aanvragen voor één specifieke overbrenging van een welbepaalde hoeveelheid gespecificeerde defensiegerelateerde producten die zal worden overgebracht in een of meer zendingen naar één bestemming in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Hij of zij moet dat in elk geval doen in de volgende gevallen:

- 1° de aanvraag is beperkt tot één overbrenging;
- 2° de aanvraag betreft goederen als vermeld in artikel 3;
- 3° de dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen oordeelt dat dit noodzakelijk is voor de bescherming van de wezenlijke veiligheidsbelangen van het Vlaamse Gewest en België, of om redenen van openbare orde;
- 4° deze dienst oordeelt dat dit noodzakelijk is om te voldoen aan internationale verplichtingen en verbintenissen van het Vlaamse Gewest en België;
- 5° het gebruik van de globale vergunning is niet toegestaan op basis van artikel 15, §3.

Art. 17. In de volgende gevallen kan een bepaalde overbrenging van defensiegerelateerde producten naar een andere lidstaat van de Europese Unie vrijgesteld worden van vergunning:

- 1° de aanvrager is een overheidsorgaan of een onderdeel van de strijdkrachten van een lidstaat van de Europese Unie of de NAVO;
- 2° de aanvrager is de Europese Unie, de NAVO, de IA EA, de VN of een andere intergouvernementele organisatie waarvan het Vlaamse Gewest of België lid is;

3° de overbrenging is gekoppeld aan humanitaire hulp bij een ramp of maakt deel uit van een schenking in een noodgeval.

Art. 18. Voor de overbrenging in een of meer zendingen naar het Vlaamse Gewest van goederen als vermeld in artikel 3 en van defensiegerelateerde producten waarvoor de dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen, op basis van artikel 7, §2, een vergunning vereist, moet een individuele vergunning aangevraagd worden.

Afdeling 2. Specifieke voorwaarden en criteria voor de toekenning en het gebruik

Onderafdeling 1. Bewijs van eindgebruik bij overbrenging naar andere lidstaten van de Europese Unie

Art. 19. §1. Bij iedere aanvraag van een individuele of globale vergunning en tot op het moment van de beslissing daarover deelt de aanvrager alle informatie mee over de eindgebruiker en het eindgebruik van de goederen in kwestie.

§2. Met behoud van de toepassing van de relevante verplichtingen en verbintenissen van het Vlaamse Gewest en België, voegt de aanvrager van een individuele vergunning bij zijn aanvraag een document dat de eindgebruiker en het eindgebruik vermeldt.

§3. De dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen, kan bij elke overbrenging extra garanties voor het eindgebruik eisen, zoals een verificatie van de eindgebruiker of relevante verbintenissen van de bestemming of de eindgebruiker.

Als het land van eindgebruik geen lidstaat is van de Europese Unie of van de NAVO zal deze dienst in ieder geval een verklaring van de eindgebruiker eisen waarin deze zich er toe verbindt om bij een eventuele wederuitvoer de toestemming van de Vlaamse Regering te vragen als de dienst oordeelt dat:

1° het eindgebruik of de eindgebruiker aanleiding tot bezorgdheid zou kunnen geven op het vlak van een ongewenste wijziging van doel of bestemming of een ongewenste wederuitvoer;

2° de overbrenging gevoelige goederen betreft.

De Vlaamse Regering kan bepalen dat de verplichting in het tweede lid tevens niet van toepassing is op een of meer lidstaten van het Wassenaar Arrangement.

§4. Als de aanvrager van een individuele vergunning tijdens de geldigheidsduur van zijn of haar vergunning voor overbrenging informatie verkrijgt over de wijziging van doel of bestemming of van de uitvoer van goederen die door hem of haar op basis van die vergunning effectief werden overgebracht, stelt hij of zij de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen daarvan in kennis.

Onderafdeling 2. Criteria bij overbrenging naar andere lidstaten van de Europese Unie

Art. 20. Als het op het moment van de beslissing over een aanvraag van een globale of individuele vergunning, vermeld in artikel 15 en 16, vaststaat dat het eindgebruik van de goederen zich afspeelt buiten de Europese Unie, wordt de aanvraag getoetst aan de criteria, vermeld in artikel 26 en 28, en kan de globale of individuele vergunning op die basis geweigerd worden of onderworpen aan uitvoerbeperkingen als vermeld in artikel 12.

Hoofdstuk 3. In-, uit- en doorvoer van defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal en ordehandhavingsmateriaal vanuit en naar landen buiten de Europese Unie

Afdeling 1. Soorten vergunningen

Art. 21. Voor de in-, uit- en doorvoer van defensiegerelateerde producten en ordehandhavingsmateriaal en voor de uit- en doorvoer van ander voor militair gebruik dienstig materiaal zijn er twee soorten vergunningen: de individuele vergunning en de gecombineerde vergunning.

Art. 22. Een persoon kan een individuele vergunning aanvragen voor één specifiek geval van in-, uit- of doorvoer van een welbepaalde hoeveelheid gespecificeerde defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal of ordehandhavingsmateriaal, in een of meer zendingen, naar één bestemming.

Art. 23. Een persoon kan een gecombineerde vergunning aanvragen voor de in- of uitvoer van bepaalde defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal en ordehandhavingsmateriaal van of naar een of meer welbepaalde afzenders of bestemmingen in eenzelfde land.

Bij uitvoer moet voor alle bestemmingen aan de voorwaarden, vermeld in artikel 24, voldaan worden.

Op de vergunning wordt gespecificeerd voor welke defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal of ordehandhavingsmateriaal en voor welke afzenders of bestemmingen de gecombineerde vergunning wordt toegestaan.

Afdeling 2. Specifieke voorwaarden en criteria voor de toekenning en het gebruik

Onderafdeling 1. Bewijs van eindgebruik bij uit- en doorvoer

Art. 24. §1. Bij iedere aanvraag van uit- of doorvoer en tot op het moment van de beslissing daarover deelt de aanvrager alle informatie mee over de eindgebruiker en het eindgebruik van de goederen in kwestie.

§2. Met behoud van de toepassing van de relevante verplichtingen en verbintenissen van het Vlaamse Gewest en België, voegt de aanvrager bij zijn aanvraag een document dat de eindgebruiker en het eindgebruik vermeldt, namelijk een internationaal invoercertificaat of een kopie van de invoervergunning van het land van bestemming of een verklaring van de eindgebruiker.

§3. De dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen, kan bij elke uit- of doorvoer extra garanties voor het eindgebruik eisen, zoals een verificatie van de eindgebruiker of relevante verbintenissen van de bestemming of de eindgebruiker.

Als het land van eindgebruik geen lidstaat is van de Europese Unie of van de NAVO zal deze dienst in ieder geval een verklaring van de eindgebruiker eisen waarin deze zich er toe verbindt om bij een eventuele wederuitvoer de toestemming van de Vlaamse Regering te vragen als de dienst oordeelt dat:

1° het eindgebruik of de eindgebruiker aanleiding tot bezorgdheid zou kunnen geven op het vlak van een ongewenste wijziging van doel of bestemming of een ongewenste wederuitvoer;

2° de uit- of doorvoer gevoelige goederen betreft;

3° het exportcontrolebeleid en de effectiviteit van het exportcontrolesysteem van het land van bestemming of het land van eindgebruik aanleiding tot bezorgdheid zou kunnen geven.

De Vlaamse Regering kan bepalen dat de verplichting in het tweede lid tevens niet van toepassing is op een of meer lidstaten van het Wassenaar Arrangement.

§4. Bij iedere aanvraag tot doorvoer wordt een document gevoegd waaruit blijkt dat de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst van de goederen de uitvoer hebben toegestaan, als het voorwerp van de aanvraag in het land van herkomst onderworpen was aan een uitvoervergunning.

Het document, vermeld in het eerste lid, hoeft niet te worden aangeleverd als de doorvoer plaatsvindt in het kader van de uitoefening van de taken van de Europese Unie, de NAVO, de VN, de IAEA, of een andere intergouvernementele organisatie waarvan Vlaanderen of België lid is, of als de doorvoer gekoppeld is aan humanitaire hulp bij een ramp of deel uitmaakt van een schenking in een noodgeval.

§5. Als de aanvrager tijdens de geldigheidsduur van zijn of haar vergunning voor uit- of doorvoer informatie verkrijgt over de wijziging van doel of bestemming of van de wederuitvoer van goederen die door hem of haar op basis van die vergunning effectief werden uit- of doorgevoerd, stelt hij of zij de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen daarvan in kennis.

Art. 25. Personen die een uitvoervergunning aanvragen voor defensiegerelateerde producten die in het kader van een vergunning als vermeld in artikel 21 vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie zijn overgebracht, en waaraan uitvoerbeperkingen zijn verbonden, voegen bij hun aanvraag de documenten die aantonen dat ze aan de voorwaarden van die beperkingen hebben voldaan, eventueel met inbegrip van het feit dat ze van de lidstaat van herkomst de vereiste toestemming voor uitvoer hebben verkregen.

Onderafdeling 2. Criteria bij uit- en doorvoer

Art. 26. §1. Iedere aanvraag van uit- of doorvoer wordt getoetst aan de volgende criteria, gebaseerd op artikel 2 van het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944/GBVB van de Raad van 8 december 2008 tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor de controle op de uitvoer van militaire goederen en technologie. Die criteria omvatten:

- 1° de naleving van de internationale verplichtingen en verbintenissen van België, in het bijzonder de door de VN-Veiligheidsraad of de Europese Unie aangenomen sancties, overeenkomsten terzake van non-proliferatie en andere onderwerpen, alsook andere internationale verplichtingen;
- 2° de eerbiediging van de mensenrechten in het land van eindgebruik en de naleving van het internationaal humanitair recht door dat land;
- 3° de interne situatie van het land van eindgebruik ten gevolge van spanningen of gewapende conflicten;
- 4° de handhaving van vrede, veiligheid en stabiliteit in de ontvangende regio;
- 5° de nationale veiligheid van de lidstaten van de Europese Unie, van de gebieden waarvan een van de lidstaten de buitenlandse betrekkingen behartigt, alsook van bevriende landen of bondgenoten;
- 6° het gedrag van het land dat de goederen of technologie in kwestie koopt tegenover de internationale gemeenschap, namelijk de houding van dat land tegenover terrorisme, de aard van zijn bondgenootschappen en de eerbiediging van het internationaal recht;
- 7° het gevaar dat de goederen of technologie in kwestie in het land van bestemming of in het land van eindgebruik een andere bestemming krijgen of onder ongewenste voorwaarden opnieuw worden uitgevoerd;
- 8° de compatibiliteit van de levering van de goederen in kwestie of technologie met de technische en economische capaciteit van het land van eindgebruik, rekening houdend met de wenselijkheid dat de staten aan hun legitieme behoeften op het vlak van veiligheid en defensie voldoen met zo gering mogelijke aanwending van menselijk en economisch potentieel voor bewapening.

§2. In het licht van het eerste criterium, vermeld in de paragraaf 1, punt 1°, wordt de vergunning geweigerd als de toekenning ervan strijdig is met onder andere:

- 1° de internationale verplichtingen van België en de verbintenis om wapenembargo's van de Verenigde Naties, de Europese Unie en de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa te doen naleven;
- 2° de internationale verplichtingen van België uit hoofde van het verdrag inzake de niet-verspreiding van kernwapens, het verdrag inzake biologische en toxiwapens, het verdrag inzake chemische wapens, het verdrag inzake clustermunitie en het verdrag inzake het verbod op het gebruik, de opslag, de productie en de overdracht van antipersoonsmijnen en inzake de vernietiging ervan;
- 4° de verbintenissen van België binnen het raamwerk van de Australische Groep, het Missile Technology Control Regime, het Comité-Zangger, de Groep van Nucleaire Exportlanden, het Wassenaar Arrangement en de Haagse Gedragscode tegen de verspreiding van ballistische raketten;

§3. In het licht van het tweede criterium, vermeld in paragraaf 1, punt 2°, wordt de houding van het land van eindgebruik geëvalueerd ten opzichte van de belangrijke, in internationale mensenrechteninstrumenten vastgelegde beginselen en ten opzichte van belangrijke, in het internationaal humanitair recht vastgelegde beginselen.

De vergunning wordt geweigerd als de aanvraag goederen betreft die voor binnenlandse onderdrukking kunnen worden gebruikt en de ter zake bevoegde instanties van de Verenigde Naties, de Raad van Europa, de Europese Unie of een andere intergouvernementele organisatie waarvan het Vlaams gewest of België lid is ten aanzien van de eindgebruiker ernstige schendingen van het internationaal

humanitair recht hebben vastgesteld of van mensenrechten die potentieel met gebruik van defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal of ordehandhavingmateriaal geschonden kunnen worden.

Ongeacht de eindgebruiker wordt de vergunning geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de goederen of technologie in kwestie gebruikt zullen worden bij het begaan van ernstige schendingen van de mensenrechten of van het internationaal humanitair recht.

§4. In het licht van het derde criterium, vermeld in de paragraaf 1, punt 3°, wordt de vergunning geweigerd als de aanvraag goederen betreft die in een gewapend conflict ingezet kunnen worden en de eindgebruiker betrokken partij is bij een intern gewapend conflict in het land van eindgebruik, behoudens de relevante verplichtingen en verbintenissen van het Vlaamse Gewest en België ten opzichte van de Europese Unie, de NAVO en hun lidstaten, en ten opzichte van de Verenigde Naties, en andere intergouvernementele organisaties waarvan het Vlaamse Gewest of België lid is, en behoudens de noodzaak om te voldoen aan legitieme behoeften van nationale veiligheid van de lidstaten van de Europese Unie, van de gebieden waarvan een van de lidstaten de buitenlandse betrekkingen behartigt, alsook van bevriende landen of bondgenoten, zonder afbreuk te doen aan het tweede criterium, inzake de naleving van de mensenrechten en het internationaal humanitair recht.

Ongeacht de eindgebruiker wordt de vergunning geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de goederen of technologie in kwestie een intern gewapend conflict of binnenlandse spanningen zullen uitlokken dan wel bestaande gewapende conflicten of spanningen zullen verlengen of verergeren.

Bij aanvragen voor landen waar binnenlandse spanningen aanwezig zijn, wordt tevens de grootste zorgvuldigheid aan de dag gelegd.

§5. In het licht van het vierde criterium, vermeld in paragraaf 1, punt 4°, wordt de vergunning geweigerd als de aanvraag goederen betreft die in een gewapend conflict ingezet kunnen worden en de eindgebruiker betrokken partij is bij een regionaal gewapend conflict, behoudens de relevante verplichtingen en verbintenissen van het Vlaamse Gewest en België ten opzichte van de Europese Unie, de NAVO en hun lidstaten, en ten opzichte van de Verenigde Naties, en andere intergouvernementele organisaties waarvan het Vlaamse Gewest of België lid is, artikel 51 van het Handvest van de Verenigde Naties en de noodzaak om te voldoen aan legitieme behoeften van nationale veiligheid van de lidstaten van de Europese Unie, van de gebieden waarvan een van de lidstaten de buitenlandse betrekkingen behartigt, alsook van bevriende landen of bondgenoten, zonder afbreuk te doen aan het criterium, vermeld in paragraaf 1, punt 2°, inzake de naleving van de mensenrechten en het internationaal humanitair recht.

Ongeacht de eindgebruiker wordt de vergunning geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de goederen of technologie in kwestie een gewapend conflict of spanningen in de regio zullen uitlokken dan wel bestaande gewapende conflicten of spanningen zullen verlengen of verergeren.

Bij aanvragen voor landen in een regio waar spanningen aanwezig zijn, wordt tevens de grootste zorgvuldigheid aan de dag gelegd.

§6. In het licht van het vijfde criterium, vermeld in paragraaf 1, punt 5°, wordt de vergunning geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de voorgestelde uit- of doorvoer de defensie- en veiligheidsbelangen van andere lidstaten van de Europese Unie of de NAVO of van bevriende landen of bondgenoten rechtstreeks of onrechtstreeks zou bedreigen of dat de goederen of technologie in kwestie tegen de eigen troepen of die van andere lidstaten van de Europese Unie of de NAVO of van bevriende landen of bondgenoten zullen gebruikt worden.

§7. In het licht van het zesde criterium, vermeld in paragraaf 1, punt 6°, wordt de vergunning geweigerd als de ter zake bevoegde instanties van de Verenigde Naties, de Raad van Europa, de Europese Unie of een andere intergouvernementele organisatie waarvan het Vlaams gewest of België lid is, hebben vastgesteld dat het land van eindgebruik het terrorisme of de internationaal georganiseerde misdaad steunt of aanmoedigt of op een systematische en manifeste manier haar internationale verplichtingen en verbintenissen betreffende het geweldverbod als vermeld in artikel 2 van het Handvest van de Verenigde Naties, het internationaal humanitair recht, non-proliferatie en ontwapening niet nakomt.

§8. In het licht van het zevende criterium, vermeld in paragraaf 1, punt 7°, wordt de vergunning geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de goederen of technologie in kwestie zullen afgewend worden van hun doel of bestemming of wederuitgevoerd, op een manier die strijdig is met de bepalingen van dit decreet of van de uitvoeringsbepalingen ervan.

De vergunning wordt in ieder geval geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de goederen of technologie in kwestie zullen terechtkomen bij personen ten opzichte waarvan door de ter zake bevoegde instanties van de Verenigde Naties, de Raad van Europa, de Europese Unie of een andere intergouvernementele organisatie waarvan het Vlaams gewest of België lid is ernstige schendingen van de mensenrechten of van het internationaal humanitair recht zijn vastgesteld of die betrokken partij zijn in een intern of regionaal gewapend conflict, als vermeld in de criteria, vermeld in paragraaf 1, punt 2°, 3° en 4° .

§9. In het licht van het achtste criterium, vermeld in paragraaf 1, punt 8°, wordt onderzocht of de voorgestelde uit- of doorvoer ernstig afbreuk zou kunnen doen aan de duurzame ontwikkeling van het land van eindgebruik.

Art. 27. Het Vlaamse Gewest meldt aan de andere lidstaten van de Europese Unie de uit- en doorvoervergunningen die geweigerd werden op grond van de criteria, vermeld in artikel 26 en lichten daarbij toe waarom de vergunning is geweigerd. Vooraleer een vergunning wordt toegekend die de afgelopen drie jaar door een of meer andere lidstaten voor een in wezen identieke transactie geweigerd is, wordt die lidstaat of worden die lidstaten geraadpleegd. Als na die raadpleging besloten wordt om toch een vergunning toe te kennen, wordt de lidstaat of worden de lidstaten van de oorspronkelijke weigering daarvan op de hoogte gebracht en wordt een gedetailleerde motivering gegeven. De weigeringen en raadplegingen blijven vertrouwelijk, conform de bepalingen in het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944/GBVB van de Raad van 8 december 2008 tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor de controle op de uitvoer van militaire goederen en technologie.

Art. 28. Naast de gevallen vermeld in artikel 26, kan elke aanvraag van uit- of doorvoer ook geweigerd worden, rekening houdend met de volgende criteria:

- 1° de externe belangen en internationale doelstellingen van het Vlaamse Gewest en België;
- 2° de rechten van het kind in het land van eindgebruik. Zo zal een aanvraag geweigerd worden als vaststaat dat kindsoldaten ingezet worden in het geregelde leger;
- 3° de houding van het land van eindgebruik ten opzichte van de doodstraf.

Titel 3. In-, uit- en doorvoer en overbrenging van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie

Hoofdstuk 1. Algemene beginselen en voorwaarden

Art. 29. Deze titel voorziet in de omzetting van richtlijn 91/477/EEG van de Raad van 18 juni 1991 inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens en richtlijn 93/15/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende de harmonisatie van de bepalingen inzake het in de handel brengen van en de controle op explosieven voor civiel gebruik om voor de bevoegdheden van het Vlaamse Gewest.

Afdeling 1. Vergunningsverplichtingen

Art. 30. Een vergunning is vereist voor de tijdelijke en definitieve in-, uit- en doorvoer en de overbrenging van alle categorieën en types van civiele vuurwapens, en voor de onderdelen en munitie ervan.

De Vlaamse Regering kan een lijst vaststellen van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie die in-, uit- en doorgevoerd en overgebracht kunnen worden zonder vergunning.

De Vlaamse Regering stelt de procedure voor de aanvraag en toekenning van die vergunningen en de modaliteiten ervan vast.

Afdeling 2. Algemene voorwaarden en criteria voor de toekenning en het gebruik

Onderafdeling 1. Legaal bezit

Art. 31. §1. De in-, uit- en doorvoer en de overbrenging van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie, wordt alleen toegestaan als de aanvrager op basis van de Wapenwet van 8 juni 2006 en de uitvoeringsbesluiten ervan, gerechtigd is om het vuurwapen, onderdeel of de munitie voorhanden te hebben of te verwerven.

§2. Met uitzondering van de gevallen, vastgesteld door de Vlaamse Regering, wordt de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging van vuurwapens, onderdelen en munitie alleen toegestaan als alle essentiële kenmerken ervan bekend zijn.

Onder essentiële kenmerken, vermeld in het eerste lid, worden de aard, de categorie, het merk, het model, het kaliber en het serienummer verstaan.

Onderafdeling 2. Criteria bij de invoer en overbrenging naar het Vlaams Gewest

Art. 32. Elke vergunningsaanvraag voor de invoer of overbrenging wordt geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de goederen in kwestie:

- 1° een andere bestemming krijgen dan aangegeven in de aanvraag of onder ongewenste voorwaarden wederuitgevoerd of overgebracht zullen worden;
- 2° een bedreiging vormen voor de openbare orde of veiligheid.

Onderafdeling 3. Toekennings- en gebruiksvoorwaarden, verbonden aan specifieke vergunningen

Art. 33. §1. De afgifte van vergunningen als vermeld in artikel 34 en 38, kan afhankelijk gesteld worden van bepaalde voorwaarden en beperkingen inzake de toekenning en het gebruik ervan, die er op gericht zijn bij te dragen tot de naleving van de bepalingen van dit decreet en van de uitvoeringsbepalingen ervan. Die voorwaarden worden uiterlijk op het moment van afgifte van de vergunning aan de aanvrager bekendgemaakt.

Beperkingen op het eindgebruik van de goederen of op wederuitvoer of uitvoer na overbrenging ervan worden door de aanvrager onmiddellijk aan de bestemming gemeld.

§2. De Vlaamse Regering stelt de modaliteiten van het opleggen van de voorwaarden en beperkingen, vermeld in paragraaf 1, vast.

Hoofdstuk 2. Overbrenging van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie binnen de Europese Unie

Afdeling 1. Soorten vergunningen

Art. 34. Voor de overbrenging van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie in een of meer zendingen moet telkens een individuele vergunning aangevraagd worden.

Art. 35. §1. In afwijking van artikel 34 kunnen personen die in het bezit zijn van de Europese Vuurwapenpas, vermeld in het koninklijk besluit van 8 augustus 1994 betreffende de Europese Vuurwapenpassen, het vuurwapen of de vuurwapens die daarin vermeld staan, de bijhorende onderdelen en een proportionele hoeveelheid munitie, zonder vergunning voor de duur van hun jaag- of schietsportactiviteiten overbrengen vanuit en naar lidstaten van de Europese Unie, op voorwaarde dat ze op basis van een uitnodiging of een ander bewijs kunnen aantonen dat ze de vuurwapens daadwerkelijk overbrengen om deel te nemen aan jaag- of schietsportactiviteiten.

§2. De Vlaamse Regering kan voor de tijdelijke overbrenging van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie vereenvoudigde procedures vaststellen.

Art. 36. In afwijking van artikel 34 kunnen personen die in het bezit zijn van het getuigschrift van erkenning als wapenhandelaar, een vergunning verkrijgen die hen voor een periode van drie jaar toelaat om volgens de Wapenwet van 8 juni 2006 vergunningsplichtige vuurwapens en vrij verkrijgbare vuurwapens die door de Vlaamse Regering niet vrijgesteld zijn van de vergunning tot overbrenging, en onderdelen en munitie ervan op basis van een eenvoudige kennisgeving over te brengen naar een wapenhandelaar die in een lidstaat van de Europese Unie gevestigd is.

De Vlaamse Regering stelt de modaliteiten van deze kennisgeving vast.

Afdeling 2. Specifieke voorwaarden en criteria voor de toekenning en het gebruik

Art. 37. Bij iedere vergunningsaanvraag tot overbrenging naar een andere lidstaat van de Europese Unie wordt een document gevoegd waaruit de toestemming van die lidstaat voor die overbrenging blijkt.

Hoofdstuk 3. In-, uit- en doorvoer van civiele vuurwapens onderdelen en munitie vanuit en naar landen buiten de Europese Unie

Afdeling 1. Soorten vergunningen

Art. 38. Voor de in-, uit- en doorvoer van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie in een of meer zendingen moet telkens een individuele vergunning aangevraagd worden.

De Vlaamse Regering kan bepalen dat voor de in- en uitvoer van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie ook een gecombineerde vergunning als vermeld in artikel 23 kan aangevraagd worden.

Art. 39. §1. In afwijking van artikel 38 kunnen personen in het bezit van de Europese Vuurwapenpas, vermeld in het koninklijk besluit van 8 augustus 1994 betreffende de Europese Vuurwapenpassen, voor de geldigheidsduur van hun Vuurwapenpas het vuurwapen of de vuurwapens die daarin vermeld staan, de bijhorende onderdelen en een proportionele hoeveelheid munitie, op basis van een eenvoudige kennisgeving voor de duur van hun jaag- of schietsportactiviteiten tijdelijk uitvoeren en wederinvoeren naar en vanuit landen buiten de Europese Unie, op voorwaarde dat ze op basis van een uitnodiging of een ander bewijs kunnen aantonen ze de vuurwapens daadwerkelijk uitvoeren om deel te nemen aan jaag- of schietsportactiviteiten.

Voor personen die hun woonplaats in België hebben geldt het eerste lid eveneens als zij enkel in het bezit zijn van een titel op basis waarvan zij volgens de Wapenwet van 8 juni 2006 en de uitvoeringsbesluiten ervan, gerechtigd zijn om de betreffende vuurwapens voorhanden te hebben.

De Vlaamse Regering stelt de modaliteiten van deze kennisgeving vast.

§2. De Vlaamse Regering kan voor de tijdelijke in- en uitvoer van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie vereenvoudigde procedures vaststellen.

Afdeling 2. Specifieke voorwaarden en criteria voor de toekenning en het gebruik

Onderafdeling 1. Bewijs van eindgebruik bij uit- en doorvoer

Art. 40. §1. Bij iedere aanvraag van uit- of doorvoer en tot op het moment van de beslissing daarover deelt de aanvrager alle informatie mee over de eindgebruiker en het eindgebruik van de goederen in kwestie.

§2. De aanvrager voegt bij zijn aanvraag een document waaruit de toestemming van het land van bestemming voor de invoer blijkt, zoals een internationaal invoercertificaat of een kopie van de invoervergunning.

Indien dit niet uit het document, vermeld in het tweede lid blijkt, voegt de aanvrager bij zijn aanvraag een document dat de eindgebruiker en het eindgebruik vermeldt, zoals een verklaring van de eindgebruiker.

§3. De dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen, kan bij elke uit- of doorvoer extra garanties voor het eindgebruik eisen, zoals een verificatie van de eindgebruiker of relevante verbintenissen van de bestemming of de eindgebruiker.

Als het land van eindgebruik geen lidstaat is van de Europese Unie of van de NAVO zal deze dienst in ieder geval een verklaring van de eindgebruiker eisen waarin deze zich er toe verbindt om bij een eventuele wederuitvoer de toestemming van de Vlaamse Regering te vragen als de dienst oordeelt dat:

- 1° het eindgebruik of de eindgebruiker aanleiding tot bezorgdheid zou kunnen geven op het vlak van een ongewenste wijziging van doel of bestemming of een ongewenste wederuitvoer;
- 2° de uit- of doorvoer gevoelige goederen betreft;
- 3° het exportcontrolebeleid en de effectiviteit van het exportcontrolesysteem van het land van bestemming of het land van eindgebruik aanleiding tot bezorgdheid zou kunnen geven.

De Vlaamse Regering kan bepalen dat de verplichting in het tweede lid tevens niet van toepassing is op een of meer lidstaten van het Wassenaar Arrangement.

§4. Bij iedere aanvraag van definitieve uitvoer wordt een document gevoegd waaruit de toestemming van de eventuele landen van doorvoer blijkt, met uitzondering van de lidstaten van de Europese Unie.

Als de dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen binnen twintig werkdagen na een schriftelijk verzoek tot toestemming van de bevoegde autoriteiten in de landen van doorvoer geen bezwaar tegen de doorvoer heeft ontvangen, wordt de toestemming geacht gegeven te zijn.

§5. Bij iedere aanvraag van doorvoer wordt een document gevoegd waaruit blijkt dat de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst van de goederen de uitvoer hebben toegestaan, als het voorwerp van de aanvraag in het land van herkomst onderworpen was aan een uitvoervergunning.

Het document, vermeld in het eerste lid, hoeft niet te worden aangeleverd als de doorvoer plaatsvindt in het kader van de uitoefening van de taken van de Europese Unie, de NAVO, de VN, de IAEA, of een andere intergouvernementele organisatie waarvan Vlaanderen of België lid is, of als de doorvoer gekoppeld is aan humanitaire hulp bij een ramp of deel uitmaakt van een schenking in een noodgeval.

§6. Als de aanvrager tijdens de geldigheidsduur van zijn of haar vergunning voor uit- of doorvoer informatie verkrijgt over de wijziging van doel of bestemming of van de wederuitvoer van goederen die door hem of haar op basis van die vergunning effectief werden uit- of doorgevoerd, stelt hij of zij de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen daarvan in kennis.

Onderafdeling 2. Criteria bij uit- en doorvoer

Art. 41. Iedere aanvraag van uit- of doorvoer wordt getoetst aan de criteria, vermeld in artikel 26.

Art. 42. Naast de gevallen vermeld in artikel 26, kan elke aanvraag van uit- of doorvoer ook geweigerd worden, rekening houdend met de criteria, vermeld in artikel 28.

Titel 4. Schorsing, intrekking en beperking van vergunningen, machtigingen en certificaten

Art. 43. Op basis van een procedure, vastgesteld door de Vlaamse Regering, kunnen vergunningen, machtigingen of certificaten die op basis van dit decreet zijn toegekend, geschorst of ingetrokken worden, of beperkt in gebruik als:

- 1° de voorwaarden voor het toekennen ervan niet langer vervuld zijn of de voorwaarden, vermeld in artikel 12 en 33, niet in acht genomen zijn;
- 2° sinds de toekenning van een uit- of doorvoervergunning gewijzigde omstandigheden hebben plaatsgevonden of plaatsvinden die een belangrijk effect kunnen hebben op de toets, vermeld in artikel 26, 28, 41, en 42;
- 3° veiligheidsbelangen of redenen van openbare orde of openbare veiligheid dat vereisen.

In geen geval zal een dergelijke maatregel worden opgelegd zonder dat de betrokken persoon gehoord is, eventueel bijgestaan door een raadsman van zijn keuze, of zonder dat hij of zij naar behoren opgeroepen is om gehoord te worden.

Als uitzonderlijke omstandigheden dringende maatregelen vereisen, kan de geldigheid van lopende vergunningen voorlopig, voor een periode van maximaal zestig dagen, geschorst worden via onderrichtingen aan de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen.

Titel 5. Tijdelijke uitsluiting van aanvragers

Art. 44. §1. Op basis van een procedure, vastgesteld door de Vlaamse Regering, kan aan een persoon elke vergunning of machtiging, of elk certificaat voor een

periode van een maand tot zes maanden ontzegd worden als er aanwijzingen zijn dat die persoon met betrekking tot defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal, ordehandhavingsmateriaal, civiele vuurwapens, onderdelen of munitie een van de volgende handelingen stelt of heeft gesteld:

1° hij of zij brengt goederen zonder de daarvoor no odzakelijke vergunning over, hij of zij voert ze in-, uit- of door, of hij of zij probeert ze over te brengen of in, uit of door te voeren;

2° hij of zij brengt goederen waarvan de overbrenging, en de in-, uit- en doorvoer verboden is over, hij of zij voert ze in, uit of door, of hij of zij probeert ze over te brengen of in, uit of door te voeren;

3° hij of zij brengt goederen over, hij of zij voert ze in-, uit- of door, of hij of zij probeert ze over te brengen of in, uit of door te voeren op een manier die strijdig is met de gebruiksvoorwaarden van de toegekende vergunning of met de overige bepalingen van dit decreet of van de uitvoeringsbepalingen;

4° hij of zij heeft onjuiste of onvolledige inlichtingen verstrekt om een vergunning te verkrijgen;

5° hij of zij onthoudt zich van het verstrekken van inlichtingen en documenten, of verstrekt die inlichtingen en die documenten in een onjuiste of onvolledige vorm;

6° hij of zij heeft zich schuldig gemaakt aan misdrijven die niet rechtstreeks verband houden met de toepassing van dit decreet, maar er wel een belangrijke invloed op kunnen uitoefenen, zoals inbreuken op de wapenwetgeving, geweldsmisdrijven of valsheid in geschrifte.

§2. In geen geval zal een dergelijke maatregel worden opgelegd zonder dat de betrokken persoon werd gehoord, eventueel bijgestaan door een raadsman van zijn keuze, of zonder dat hij of zij naar behoren is opgeroepen om gehoord te worden.

De beslissing om een tijdelijke uitsluiting uit te spreken moet bovendien afdoende gemotiveerd worden, en de betrokken persoon moet ervan op de hoogte gebracht worden.

§3. In geval van een opsporingsonderzoek naar de onrechtmatigheden, vermeld in paragraaf 1, kan die uitsluitingsmaatregel verlengd worden tot het moment dat de vervolgende autoriteit oordeelt dat de strafvordering al dan niet ingesteld moet worden.

Als de strafvordering wordt ingesteld voor de onrechtmatigheden, vermeld in paragraaf 1, kan die uitsluitingsmaatregel verlengd worden tot het moment dat een beslissing over de strafvordering in kracht van gewijsde is getreden.

§4. De uitsluitingsmaatregel, vermeld in paragraaf 1, kan beperkt worden tot bepaalde activiteiten van in-, uit-, of doorvoer of van overbrenging, en tot bepaalde categorieën van goederen, vermeld in dit decreet.

Titel 6. Hoorrecht bij weigering

Art. 45. Als een aanvraag van een vergunning, machtiging of certificaat wordt geweigerd, heeft de aanvrager het recht om gehoord te worden, eventueel bijgestaan door een raadsman van zijn keuze, om zijn zaak te bespreken.

De Vlaamse Regering stelt de modaliteiten van dat hoorrecht vast.

Titel 7. Toezichts- en strafbepalingen

Hoofdstuk 1. Toezicht op de naleving van het decreet en de uitvoeringsbepalingen ervan

Art. 46. §1. Met behoud van de toepassing van de bevoegdheden van de officieren van gerechtelijke politie en de ambtenaren van de Administratie der Douane en Accijnzen van de FOD Financiën, houden de ambtenaren die de Vlaamse Regering aanwijst, toezicht op de naleving van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan.

§2. Als dat redelijkerwijs nuttig kan zijn voor de vervulling van hun opdracht, kunnen die ambtenaren gebruikmaken van de volgende rechten:

1° op elk moment, met het nodige materiaal, elke plaats betreden. Bij woningen is de toegang echter afhankelijk van de voorafgaande en schriftelijke toestemming van de bewoner;

2° inzage vorderen in alle documenten, correspondentie en andere informatiedragers in welke vorm ook, en zich daarvan een kopie laten verstrekken of zelf een kopie maken;

3° zaken onderzoeken of laten onderzoeken, beproeven of laten beproeven, monsters ervan nemen of laten nemen, en ze meten of laten meten en daartoe verpakkingen openen of laten openen. Als het onderzoek niet ter plaatse uitgevoerd kan worden, mogen ze de zaken voor korte tijd meenemen tegen een door hen af te geven schriftelijk bewijs;

4° relevante inlichtingen inwinnen.

Bij de uitoefening van hun rechten mogen die ambtenaren vaststellingen doen met behulp van audiovisuele middelen, mogen ze zich laten bijstaan door personen die ze daartoe hebben aangewezen op grond van hun deskundigheid en kunnen ze de bijstand van de politie vorderen.

Bij de uitoefening van hun rechten dragen die ambtenaren een legitimatiebewijs bij zich, dat ze onmiddellijk tonen als dat gevraagd wordt.

§3. De ambtenaren in kwestie stellen de inbreuken op de bepalingen van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan vast in een proces-verbaal van overtreding.

Het proces-verbaal heeft bewijswaarde tot bewijs van het tegendeel voor zover een kopie ervan binnen tien dagen na datum van verbalisering aangetekend is opgestuurd naar de persoon of personen ten laste van wie het is opgesteld.

Een kopie van het proces-verbaal wordt ook bezorgd aan de dienst, vermeld in artikel 48.

§4. Het verhinderen van het door of krachtens dit decreet geregelde toezicht en de pogingen daartoe wordt bestraft in overeenstemming met artikel 47 en 48.

Hoofdstuk 2. Strafrechtelijke sancties

Art. 47. §1. Met behoud van de toepassing van de bevoegdheden van de Administratie der Douane en Accijnzen van de FOD Financiën worden inbreuken en pogingen tot inbreuk op de bepalingen van dit decreet en van de uitvoeringsbepalingen ervan bestraft zoals hieronder bepaald is.

De in-, uit- en doorvoer en de overbrenging van goederen waarvan de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging verboden zijn op basis van artikel 3, §1, tweede lid, punt 2°, en de uit- en doorvoer en de overbrenging in weerwil van een embargo of andere beperkende maatregel van de Verenigde Naties, de Europese Unie of de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa wordt bestraft met opsluiting van vijf tot tien jaar en een geldboete van ten minste 750 euro en ten hoogste 750.000 euro of het dubbel van de waarde van de goederen in kwestie, indien hoger.

De in-, uit- en doorvoer en de overbrenging van goederen waarvan de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging enkel verboden zijn op basis van artikel 3, §1, tweede lid, punt 1°, en de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging van goederen waarvan de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging op basis van dit decreet aan een vergunning onderworpen is zonder geldige vergunning of op een manier die strijdig is met de gebruiksvoorwaarden van de toegekende vergunning, wordt bestraft met een gevangenisstraf die ten hoogste vijf jaar bedraagt en een geldboete van ten minste 250 euro en ten hoogste 250.000 euro of het dubbel van de waarde van de goederen in kwestie, indien hoger.

Andere inbreuken op de bepalingen van dit decreet en van de uitvoeringsbepalingen ervan worden bestraft met een geldboete van ten minste 250 euro en ten hoogste 250.000 euro of het dubbel van de waarde van de goederen in kwestie, indien hoger.

Naast de straffen, vermeld in het tweede tot en met het vierde lid, kan de rechter ten aanzien van rechtspersonen een verbod uitspreken om gedurende maximaal tien jaar zelfs voor rekening van een ander, activiteiten van in-, uit- of doorvoer of de overbrenging als vermeld in dit decreet, of een van die activiteiten te verrichten, voor alle of bepaalde categorieën van goederen, vermeld in dit decreet.

Bij herhaling worden alle vermelde straffen verdubbeld.

§2. Onder poging tot inbreuk als vermeld in paragraaf 1, eerste lid, worden onder meer de volgende handelingen verstaan:

1° het verzenden, vervoeren of voorhanden hebben van goederen waarvan de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging op basis van dit decreet verboden zijn of waarvoor een vergunning noodzakelijk is, met het kennelijk doel ze in-, uit-, of door te voeren of ze over te brengen op een manier die strijdig is met bepalingen van dit decreet en de uitvoeringsbepalingen ervan;

2° het verstrekken van onjuiste of onvolledige inlichtingen bij een vergunningsaanvraag met het kennelijk doel goederen in-, uit-, of door te voeren of over te brengen op een manier die strijdig is met de bepalingen van dit decreet en de uitvoeringsbepalingen ervan.

In de gevallen, vermeld in het eerste lid, punt 1° tot en met 3°, wordt de poging gelijkgesteld met het misdrijf zelf.

§3. De bepalingen van het Eerste Boek van het Strafwetboek, zonder uitzondering van hoofdstuk VII en artikel 85, zijn van toepassing op de inbreuken, vermeld in paragraaf 1 en 2.

Hoofdstuk 3. Administratieve sancties

Art. 48. §1. In de gevallen waarin een daartoe bevoegde instantie een overtreding van de bepalingen van dit decreet of van de uitvoeringsbepalingen ervan heeft vastgesteld en er, in voorkomend geval na een opsporingsonderzoek, binnen twee maanden na die vaststelling geen strafvordering is ingesteld, kan de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen, beslissen om bij wijze van administratieve sanctie:

- 1° een geldboete op te leggen die ten minste 50 eur o en ten hoogste het dubbel van de waarde van de goederen in kwestie bedraagt;
- 2° een verbod uit te spreken om gedurende ten hoogste één jaar, zelfs voor rekening van een ander, activiteiten van in-, uit- en doorvoer en van overbrenging als vermeld in dit decreet of een van die activiteiten te verrichten, van alle of bepaalde categorieën van goederen.

Bij het bepalen van de sanctie wordt gewaakt over een proportionele verhouding tussen de feiten die aan het verbod ten grondslag liggen, en het verbod dat op grond van die feiten wordt opgelegd.

§2. De Vlaamse Regering stelt procedure voor het opleggen van die sanctie en de modaliteiten van de uitvoering ervan vast. In geen geval zal een dergelijke sanctie worden opgelegd zonder dat de betrokken persoon gehoord is of zonder dat hij of zij daartoe naar behoren opgeroepen is.

Titel 8. Rapportering

Art. 49. Personen die gebruikmaken van de vergunningen, vermeld in dit decreet, rapporteren daarover aan de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen.

De Vlaamse Regering stelt de modaliteiten van de rapportering vast.

Art. 50. §1. De Vlaamse Regering brengt ieder jaar verslag uit aan het Vlaamse Parlement over de toepassing van dit decreet. Dat verslag bevat onder meer de volgende elementen:

- 1° de gegevens over de Vlaamse in-, uit- en doorvoer;
- 2° de gegevens over de Vlaamse overbrengingen;
- 3° de gegevens over de toegekende vrijstellingen;
- 5° de gegevens over de in-, uit- en doorvoer op Europees en wereldniveau;
- 6° de eventuele wijzigingen van de reglementering en de procedures in het Vlaamse Gewest;
- 7° de internationale en Europese initiatieven en em bargo's.

§2. In het jaarlijks verslag, zoals vermeld in paragraaf 1, brengt de Vlaamse Regering aan het Vlaamse Parlement verslag uit over het gebruik van de algemene vergunningen, zoals vermeld in artikel 14, §2.

Per algemene vergunning wordt een overzicht gegeven van het aantal personen dat van de vergunning heeft gebruik gemaakt en van de totale waarde in euro's van de verrichte overbrengingen, uitgesplitst naar de categorie van de defensiegerelateerde producten.

§3. In het jaarlijks verslag zoals vermeld in paragraaf 1, en in een halfjaarlijks verslag brengt de Vlaamse Regering aan het Vlaamse Parlement verslag uit over de toegekende vrijstellingen en over de toegekende en geweigerde vergunningen, andere dan deze vermeld in paragraaf 2.

Per land wordt een overzicht gegeven van het aantal vrijstellingen en vergunningen die werden toegekend en geweigerd en van de totale waarde daarvan in euro's.

Per toegekende vrijstelling en per toegekende of geweigerde vergunning voor dat land worden vervolgens de volgende gegevens opgelijst:

- 1° de categorie van de defensiegerelateerde producten, het ander voor militair gebruik dienstig materiaal, het ordehandhavingsmateriaal, de civiele vuurwapens, de onderdelen of de munitie in kwestie;
- 2° de categorie van de bestemming of bestemmingen;
- 3° de categorie van de eindgebruiker of eindgebruikers, indien die verschillend is of zijn van de bestemming of bestemmingen;
- 4° de waarde in euro's van de vrijstelling of vergunning.

§4. Met behoud van de toepassing van de bovenstaande paragrafen, wordt erover gewaakt dat er geen informatie zal worden meegedeeld waardoor aan de betrokken personen schade kan berokkend worden.

Titel 9. Slotbepalingen

Art. 51. In de wet van 5 augustus 1991 betreffende de in-, uit- en doorvoer van en de bestrijding van illegale handel in wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel en daaraan verbonden technologie, gewijzigd bij de wetten van 25 maart 2003 en 26 maart 2003 worden de volgende artikelen opgeheven:

- 1° De artikelen van titel 2, met uitzondering van artikel 8, eerste lid;
- 2° De artikelen van titel 3, voor wat betreft de uit-, doorvoer en de overbrenging van goederen waarvan de uit- en doorvoer en de overbrenging op basis van dit decreet aan een vergunning onderworpen is;
- 3° Artikel 17.

Art. 52. De voorafgaande vergunningen die voor de inwerkingtreding van dit decreet afgeleverd werden door de minister van Justitie, vermeld in artikel 10, eerste lid, van de wet van 5 augustus 1991 betreffende de in-, uit- en doorvoer van en de bestrijding van de illegale handel in wapens, munitie en speciaal voor ordehandhaving dienstig

materieel en daaraan verbonden technologie, blijven gelden als voorafgaande machtigingen als vermeld in artikel 10.

§2. De driejaarlijkse evaluatie van voorafgaande machtigingen, als vermeld in artikel 10, §2, is ook op deze voorafgaande vergunningen van toepassing.

De voorafgaande vergunningen die meer dan drie jaar voor de inwerkingtreding van het decreet werden toegekend zullen binnen een jaar na de inwerkingtreding van het decreet de eerste keer geëvalueerd worden.

Art. 53. Dit decreet wordt aangehaald als: Wapenhandeldecreet.

Art. 54. Dit decreet treedt in werking op 30 juni 2012.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 50.117/1
VAN 22 SEPTEMBER 2011

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

DE RAAD VAN STATE, afdeling Wetgeving, eerste kamer, op 27 juli 2011 door de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid verzocht hem, binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot 30 september 2011, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet ‘betreffende de in-, uit-, doorvoer en overbrenging van defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal, ordehandhavingsmateriaal, civiele vuurwapens, onderdelen en munitie’, heeft het volgende advies gegeven:

50.117/1

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van het ontwerp, van de rechtsgrond¹, alsmede van de te vervullen vormvereisten.

Daarnaast bevat dit advies ook een aantal opmerkingen over andere punten. Daaruit mag echter niet worden afgeleid dat de afdeling Wetgeving binnen de haar toegemeten termijn een exhaustief onderzoek van het ontwerp heeft kunnen verrichten.

*
* *

STREKKING VAN HET VOORONTWERP VAN DECREET

2.1. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet regelt de in-, uit-, doorvoer en overbrenging² (hierna ook grensoverschrijdende handel genoemd) van defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal, ordehandhavingsmateriaal, civiele vuurwapens, onderdelen en munitie (hierna ook bewapeningsgoederen genoemd).

2.2. In titel 1 van het ontwerp worden een aantal in het ontwerp gebruikte begrippen gedefinieerd en wordt aan de Vlaamse Regering de opdracht verleend om een lijst vast te stellen van defensiegerelateerde producten, ordehandhavingsmateriaal, civiele vuurwapens, onderdelen en munitie, waarvan de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging verboden zijn. Daarbij worden enerzijds twee categorieën van zulke goederen vermeld die minstens in die lijst moeten worden opgenomen en wordt anderzijds voorzien in een mogelijkheid om “voor doeleinden die door de daarop toepasselijke regelgeving zijn toegelaten” bij vergunning van het genoemde verbod af te wijken. Producten, materiaal, wapens, onderdelen en munitie in de voormelde zin, alsook ander voor militair gebruik dienstig materiaal, waarvoor geen principieel verbod op de genoemde verplaatsingen wordt ingesteld, worden in beginsel onderworpen aan een verder in het ontwerp

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder rechtsgrond de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

² Uit de omschrijving van die begrippen in respectievelijk de punten 9°, 16°, 6° en 15° van artikel 2 van het ontwerp, alsook uit de bepalingen van de titels 2 en 3 ervan waarin die begrippen worden aangewend, blijkt dat de ontworpen regeling, anders dan de hierna vermelde richtlijnen, zowel de verplaatsingen naar landen binnen als naar landen buiten de Europese Unie bestrijkt.

50.117/1

uitgewerkt vergunningsstelsel, behalve voor transacties in Beneluxverband waarvoor wordt voorzien in een vrijstelling van vergunning dan wel in de erkenning van door de bevoegde Nederlandse of Luxemburgse autoriteiten afgegeven vergunningen. Voorts wordt het territoriale toepassingsgebied vastgesteld waarvoor de vergunningen in kwestie, alsook de hierna vermelde machtigingen en certificaten, worden toegekend, en wordt de Vlaamse Regering opgedragen om een dienst aan te wijzen voor de behandeling van de aanvragen betreffende die documenten.

In titel 2 van het ontwerp wordt specifiek de in-, uit-, doorvoer en overbrenging geregeld van defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal en ordehandhavingsmateriaal. Wat de overbrenging van defensiegerelateerde producten betreft, wordt daarmee de gedeeltelijke omzetting beoogd van richtlijn 2009/43/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 mei 2009 betreffende de vereenvoudiging van de voorwaarden voor de overdracht van defensiegerelateerde producten binnen de Gemeenschap (hierna: richtlijn 2009/43/EG), en via delegaties aan de Vlaamse Regering de basis gelegd voor een verdere omzetting van die richtlijn.

Titel 3 van het ontwerp regelt specifiek de in-, uit-, doorvoer en overbrenging van civiele wapens, onderdelen en munitie, en beoogt aldus een gedeeltelijke omzetting, aangevuld met delegaties aan de Vlaamse Regering te dien einde, van richtlijn 91/477/EEG van de Raad van 18 juni 1991 inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens (hierna: richtlijn 91/477/EEG) en van richtlijn 93/15/EEG van de Raad van 15 april 1993 betreffende de harmonisatie van de bepalingen inzake het in de handel brengen van en de controle op explosieven voor civiel gebruik (hierna: richtlijn 93/15/EEG), voor zover die richtlijnen het verkeer binnen de Europese Unie van respectievelijk voor de civiele markt bestemde vuurwapens en hun onderdelen, dan wel munitie betreffen, waarvan de omzetting behoort tot de bevoegdheid van de gewesten.

Titels 2 en 3 bevatten, naargelang van de aard van de verplaatsing, de bestemming ervan en de soort goederen die er het voorwerp van zijn, verschillende bepalingen waarmee voor de grensoverschrijdende handel in bewapeningsgoederen wordt voorzien in een complex geheel van, behoudens vrijstelling, onderscheiden soorten vergunningen, al dan niet te combineren met een voorafgaande machtiging, certificering, registratie of kennisgeving, of met facultatieve verklaringen, en nader te regelen door de Vlaamse Regering, via het opstellen van onder meer bepaalde lijsten. Daarbij worden een aantal algemene en bijzondere criteria en voorwaarden voor, alsook beperkingen aan de toekenning en het gebruik van de betreffende documenten bepaald, die voor een deel zijn gebaseerd op de inhoud van het gemeenschappelijk

50.117/1

standpunt 2008/944/GBVB van de Raad van 8 december 2008 tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor de controle op de uitvoer van militaire goederen en technologie (hierna: gemeenschappelijk standpunt 2008/944/GBVB). Ook artikel 27, in verband met de informatie-uitwisseling tussen lidstaten van de Europese Unie, is op dat gemeenschappelijk standpunt geïnspireerd.

De titels 4 tot 7 van het ontwerp handelen over de mogelijkheden tot schorsing, intrekking en beperking van vergunningen, machtigingen en certificaten, en tot tijdelijke uitsluiting van de aanvragers van die documenten, en over het hoorrecht bij de weigering ervan. Ze bevatten tevens toezichts- en strafbepalingen, waarbij die laatste zowel strafrechtelijke als administratieve sancties omvatten.

Voorts wordt in titel 8 van het ontwerp zowel aan vergunninghouders, ten opzichte van de door de Vlaamse Regering aan te wijzen dienst, als aan de Vlaamse Regering zelf, ten opzichte van het Vlaams Parlement, een rapportageverplichting opgelegd.

In titel 9 van het ontwerp, tenslotte, wordt voorzien in een gedeeltelijke opheffing van de wet van 5 augustus 1991 betreffende de in-, uit-, en doorvoer van en de bestrijding van illegale handel in wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel en daaraan verbonden technologie (hierna: de wet van 5 augustus 1991), in een overgangsregeling voor de gelding van de met toepassing van artikel 10, eerste lid, van die wet afgegeven vergunningen, en in een citeeropschrift en een datum van inwerkingtreding voor het om advies voorgelegde ontwerpdecreet.

BEVOEGDHEID VAN HET VLAAMSE GEWEST

3.1. De ontworpen regeling vindt, in haar geheel genomen, bevoegdheidsrechtelijke grondslag in artikel 6, § 1, VI, eerste lid, 4°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. Op grond van die bepaling zijn de gewesten bevoegd voor de in-, uit- en doorvoer van wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel en de daaraan verbonden technologie evenals van producten en technologieën voor tweërlei gebruik, onverminderd de federale bevoegdheid inzake de in- en uitvoer met

50.117/1

betrekking tot het leger en de politie en met naleving van de criteria vastgesteld in de Gedragscode van de Europese Unie betreffende wapenuitvoer^{3, 4}.

3.2. Gelet op de federale bevoegdheid inzake de in- en uitvoer met betrekking tot het leger en de politie, dient nagegaan te worden of in de artikelen 10, § 3, 4°, 14, § 2, 1°, en 17, 1°, van het ontwerp niet dient te worden gepreciseerd dat telkens de strijdkrachten van een *andere* lidstaat van de Europese Unie worden bedoeld.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Algemene opmerkingen

4. In sommige bepalingen van het ontwerp wordt het regelen van essentiële elementen van de aangelegenheid van de grensoverschrijdende handel in bewapeningsgoederen, aan de Vlaamse Regering gedelegeerd. Zo wordt bijvoorbeeld het vaststellen van een lijst van defensiegerelateerde producten, ordehandhavingsmateriaal, civiele vuurwapens, onderdelen en munitie waarvan de in-, uit-, doorvoer en overbrenging in beginsel verboden zijn, overgelaten aan de Vlaamse Regering.⁵ Dat geldt ook voor de overige aparte lijsten voor specifieke transacties waarvan in verschillende bepalingen van het ontwerp melding wordt gemaakt en voor de nadere afbakening van de mogelijkheid die in andere bepalingen wordt geboden om de afgifte van sommige vergunningen afhankelijk te stellen van bepaalde toekennings- en gebruiksvoorwaarden. Voorts worden geen criteria aangereikt op basis waarvan de Vlaamse Regering kan vaststellen wanneer verplaatsingen van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie zijn toegestaan, ondanks een gebrek aan kennis over alle essentiële kenmerken ervan, en wanneer voor de in- en uitvoer van die goederen een gecombineerde vergunning kan worden aangevraagd.⁶ Tevens wordt aan de Vlaamse Regering geen enkele aanwijzing gegeven voor de

³ Die gedragscode is een in 1998 door de Raad van de Europese Unie als politieke verklaring aangenomen tekst die inmiddels haar juridische vertaling heeft gekregen in het gemeenschappelijk standpunt 2008/944/GBVB (zie de algemene toelichting bij het ontwerp).

⁴ Zie ook artikel 6, § 1, VI, vijfde lid, 8°, van dezelfde bijzondere wet, waarin deze bevoegdheid als een uitzondering wordt bepaald op de federale bevoegdheid voor de contingenten en vergunningen.

⁵ Zie artikel 3, § 1, van het ontwerp.

⁶ Zie respectievelijk artikel 31, § 2, eerste lid, en artikel 38, tweede lid, van het ontwerp.

50.117/1

bepaling van de onderwerpen van de rapportage door vergunninghouders, die zij nader moet regelen.⁷

Dergelijke ruime delegaties van reglementaire bevoegdheid zijn niet in overeenstemming met de beginselen die de verhouding regelen tussen de decreetgevende en de uitvoerende macht. Die beginselen vereisen dat de decreetgever zelf de basisregels vaststelt die de door hem geregelde aangelegenheden beheersen.

Uit wat voorafgaat volgt derhalve dat de in het ontwerp opgenomen delegaties van reglementaire bevoegdheid aan de Vlaamse Regering nog aan een bijkomend onderzoek dienen te worden onderworpen en dat in voorkomend geval in het ontwerp een meer uitgewerkte regeling betreffende de gedelegeerde aangelegenheden zal moeten worden opgenomen.

5. Zoals hiervóór reeds aangegeven, strekt het om advies voorgelegde ontwerp mede tot omzetting van drie richtlijnen. Die omzetting is evenwel beperkt, enerzijds omdat bepaalde onderdelen van die richtlijnen goederen of handelingen betreffen die in het om advies voorgelegde ontwerp van decreet niet aan bod komen omdat de omzetting ervan behoort tot de bevoegdheid van de federale overheid,⁸ anderzijds omdat bepaalde onderdelen van de richtlijnen in uitvoeringsbesluiten van het decreet zullen worden omgezet.

In zulk een gefragmenteerd kader dient er nauw op te worden toegezien dat de omzetting, over de verspreid liggende teksten heen, volledig is. Door de gemachtigde werden in dat verband omzettingstabellen meegedeeld die een overzicht bieden van de omzetting van de verschillende richtlijnen die reeds door het voorliggende ontwerp van decreet wordt gerealiseerd en van wat nog om te zetten blijft bij uitvoeringsbesluit. Het verdient aanbeveling, ter informatie van zowel de bevoegde decreetgevende vergadering als de rechtsonderhorigen, om die omzettingstabellen bij het ontwerp van decreet te voegen.

⁷ Zie artikel 49, tweede lid, van het ontwerp.

⁸ Zoals explosieven voor civiel gebruik (zie inzonderheid de artikelen 1 tot 9 van richtlijn 93/15/EEG) of het verwerven en voorhanden hebben van wapens los van de grensoverschrijdende verhandeling ervan (zie de artikelen 4 tot 10 van richtlijn 91/477/EEG).

50.117/1

Vooraf dienen de omzettingstabellen evenwel aan een bijkomend onderzoek te worden onderworpen. Zij zijn immers niet steeds volledig en nauwkeurig.⁹

6. Binnen de beschikbare tijd kon niet worden onderzocht of de voorgestelde regeling in al haar aspecten conform is of op een correcte wijze uitvoering geeft aan het geheel van de Europeesrechtelijke regelingen inzake grensoverschrijdende handel. Zo wordt bijvoorbeeld niet ingegaan op de vraag of de ontworpen regeling geen bepalingen dient te bevatten betreffende de producten en technologieën voor tweërlei gebruik, waarvan de regeling krachtens artikel 6, § 1, VI, eerste lid, 4°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 eveneens aan de gewesten is overgedragen.¹⁰

7. In een aantal bepalingen van het ontwerp wordt melding gemaakt van bepaalde internationale consultatieve instanties.¹¹

Het verdient aanbeveling de aard en de werkzaamheden van die instanties, alsook de verbintenissen die eruit voortvloeien voor België, nader te omschrijven in de memorie van toelichting.¹²

⁹ Zo wordt bijvoorbeeld niet vermeld dat artikel 7 van richtlijn 2009/43/EG, wat zijn onderdeel d) betreft, wordt omgezet via artikel 15, § 3, van het ontwerp.

¹⁰ De gemachtigde heeft in dat verband verklaard dat de voor advies voorgelegde tekst niet is bedoeld om te dienen als regeling voor dergelijke producten en technologieën, die thans wordt beheerst door verordening (EG) nr. 428/2009 van de Raad van 5 mei 2009 tot instelling van een communautaire regeling voor controle op de uitvoer, de overbrenging, de tussenhandel en de doorvoer van producten voor tweërlei gebruik.

¹¹ Zie inzonderheid de opsomming in artikel 26, § 2, 4°; naar het daarin vermelde Wassenaar Arrangement wordt ook nog verwezen in de artikelen 19, § 3, derde lid, 24, § 3, derde lid, en 40, § 3, derde lid.

¹² Voor enkele van die instanties is dat trouwens al gebeurd in artikel 1, 9° tot en met 11°, van het samenwerkingsakkoord van 17 juni 2007 tussen de federale Staat, het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, met betrekking tot de invoer, uitvoer, en doorvoer van wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel en de daaraan verbonden technologie alsook van producten en technologieën voor dubbel gebruik.

50.117/1

8. Het al dan niet gebruiken van letterwoorden ter aanduiding van intergouvernementele organisaties dient doorheen de tekst van het ontwerp op een consequente wijze te gebeuren, vooral als het om dezelfde organisatie gaat. Dat is thans niet het geval en de tekst moet in dat opzicht dan ook worden nagezien.¹³

Het letterwoord “IAEA” staat voor “Internationaal Atoomenergieagentschap” en dient te worden voorafgegaan door het lidwoord “het” (niet: “de”).¹⁴

Bijzondere opmerkingen

Artikel 2

9. In artikel 2, 2°, van het ontwerp wordt het begrip “ander voor militair gebruik dienstig materiaal” gedefinieerd als “goederen waarvan de uit- en doorvoer op basis van artikel 8, § 2, aan een vergunning onderworpen is”.

Het verdient aanbeveling om de omschrijving in laatstgenoemde bepaling (“goederen die alleen of in combinatie met elkaar of andere goederen, substanties of organismen ernstige schade kunnen toebrengen aan personen of goederen en die als middel tot geweldpleging ingezet kunnen worden in een gewapend conflict of een soortgelijke situatie van geweld”), te integreren in de definitie opgenomen in artikel 2, 2°, en om in artikel 8, § 2, enkel de vergunningsplicht betreffende die goederen te vermelden.

10. Bij de definitie van het begrip “defensiegerelateerde producten” in artikel 2, 5°, van het ontwerp dient te worden gespecificeerd dat de lijst waarop die producten zijn opgenomen de bijlage vormt van richtlijn 2009/43/EG. De referentie aan de laatste publicatie van die lijst is overbodig en kan worden weggelaten.

¹³ Zo wordt in het ontwerp “Europese Unie” steeds voluit geschreven, “NAVO” steeds afgekort en “VN”, soms zelfs binnen hetzelfde artikel, afgewisseld met “Verenigde Naties”.

¹⁴ In de artikelen 10, § 3, 3°, 17, 2°, 24, § 4, tweede lid, en 40, § 5, tweede lid, van het ontwerp.

50.117/1

11. In artikel 2, 9°, van het ontwerp dient, zoals de gemachtigde heeft verduidelijkt, als uitzondering melding te worden gemaakt van de gevallen vermeld in artikel 2, 6° (niet: artikel 2, punt 4).

Die opmerking geldt ook voor artikel 2, 16°, van het ontwerp.

Artikel 3

12. In artikel 3, § 1, eerste lid, van het ontwerp kan de vermelding van “hulpstukken” worden weggelaten, gelet op de definitie in artikel 2, 13°, van het begrip “onderdeel”.

13. De gemachtigde heeft met betrekking tot artikel 3, § 4, eerste en tweede lid, van het ontwerp volgende toelichting verstrekt:

“Het eerste lid gaat over zuivere intra-Beneluxtransacties, dus bewegingen tussen Vlaanderen en Nederland of Luxemburg, zonder de betrokkenheid van een derde land (niet EU-lidstaat) in de transactie. Voor dergelijke ‘overbrengingen’ is geen Vlaamse vergunning nodig.

Het tweede lid gaat eveneens over Beneluxtransacties, maar met de betrokkenheid van een derde land. Meer specifiek gaat het over transacties waarbij de goederen uitsluitend Vlaanderen binnengebracht worden om via Vlaanderen te worden vervoerd ofwel vanuit Nederland of Luxemburg naar een derde land, ofwel vanuit een derde land naar Nederland of Luxemburg. Voor deze ‘doorvoer’ is geen Vlaamse vergunning vereist als voor de invoer in of de uitvoer vanuit Nederland of Luxemburg al een Nederlandse of Luxemburgse in- of uitvoervergunning toegekend is. De Nederlandse of Luxemburgse vergunning wordt dus als voldoende erkend.”

Uit die verklaring, alsook uit de definities van de begrippen “invoer” en “uitvoer” in artikel 2, 9° en 16°, van het ontwerp,¹⁵ zou kunnen worden afgeleid dat in het tweede lid van artikel 3, § 4, uitsluitend gewag dient te worden gemaakt van de “doorvoer, vermeld in paragraaf 2 en 3, die bestemd is voor of afkomstig is uit Nederland of het Groothertogdom Luxemburg”. De steller van het ontwerp dient na te gaan of dat inderdaad het geval is en zo ja, de tekst in die zin aan te passen.

¹⁵ Volgens die bepalingen zijn die handelingen immers respectievelijk de binnenkomst in en het vertrek uit het douanegebied van de Europese Unie via het Belgische grondgebied. Aangezien Nederland en het Groothertogdom Luxemburg tot het genoemde douanegebied behoren, is er in die zin dus geen invoer vanuit of uitvoer naar die landen mogelijk.

50.117/1

Artikel 4

14. In artikel 4, tweede lid, van het ontwerp dient aan het einde te worden geschreven “op het grondgebied van het Vlaamse Gewest plaatsvindt”. Ook de memorie van toelichting, waar bij de bespreking van dat lid sprake is van transacties over “Vlaams en Belgisch grondgebied”, dient te worden aangepast.

Artikel 6

15. In artikel 6, eerste lid, van het ontwerp dient te worden geschreven “... in de omzetting, voor wat betreft de bevoegdheden van het Vlaamse Gewest, van richtlijn ...”.

Die opmerking geldt ook voor artikel 29 van het ontwerp.

Artikel 7

16. In artikel 7, § 3, van het ontwerp dient het woord “modaliteiten” te worden vervangen door de woorden “nadere regels”.

Deze opmerking geldt eveneens voor de andere bepalingen van het ontwerp waarin dat woord voorkomt.

Artikel 9

17. Zoals door de gemachtigde is bevestigd, dient in artikel 9, § 2, van het ontwerp te worden verwezen naar artikel 8, § 2 (niet: artikel 22, § 2), terwijl in artikel 11 dient te worden verwezen naar artikel 8, § 3 (niet: artikel 22, § 3).

Artikel 10

18. In artikel 10, § 1, tweede lid, van het ontwerp dient te worden bepaald welke moraliteits- en betrouwbaarheidsvoorwaarden precies worden bedoeld. Enkel op die wijze kan de

50.117/1

machtiging aan de Vlaamse Regering, in het derde lid van die paragraaf, om de nadere regelen (niet: de modaliteiten) van het moraliteitsonderzoek vast te stellen, die thans te ruim is, doorgang vinden.

19. In artikel 10, § 2, van het ontwerp dient te worden geschreven “, maar wordt elke drie jaar geëvalueerd, te rekenen vanaf (...)”.

De artikelen 19, § 3, tweede lid, 24, § 3, tweede lid, 28, 2°, 40, § 3, tweede lid, 43, tweede lid, 44, tweede lid, en 48, 2, van het ontwerp dienen in dezelfde zin te worden aangepast, voor zover in die bepalingen eveneens gebruik wordt gemaakt van de toekomstige en niet van de tegenwoordige tijd.

Artikel 14

20. In artikel 14, § 3, eerste lid, 4°, b), *in fine*, van het ontwerp wordt, anders dan in het daarmee om te zetten artikel 9, lid 2, e), van richtlijn 2009/43/EG, benevens van “uitgevoerde” of “overgebrachte” producten, geen melding gemaakt van “afgenomen” producten, wat dan ook dient te worden verholpen.

21. In artikel 14, § 3, eerste lid, 1°, 2° en 5°, van het ontwerp zijn een aantal bepalingen in verband met de erin genoemde betrouwbaarheidscriteria niet overgenomen uit de richtlijnbevestigingen die ermee worden omgezet,¹⁶ tenzij het de bedoeling zou zijn om die bepalingen, ter uitvoering van de machtiging opgenomen in het tweede lid van dezelfde paragraaf, op te nemen in een besluit van de Vlaamse Regering. Die werkwijze zou evenwel geen aanbeveling verdienen, aangezien ze aanleiding zou geven tot een onnodige opsplitsing van de om te zetten - samenhangende - bepalingen, wat de transparantie van de regelgeving niet ten goede komt. Het lijkt dan ook aangewezen om bedoelde bepalingen op te nemen in het voorliggende ontwerp.

¹⁶ Te weten, de onderdelen a), b), en f), van artikel 9, lid 2 van richtlijn 2009/43/EG.

50.117/1

22. Artikel 15, lid 1, van richtlijn 2009/43/EG wordt in artikel 14, § 7, van het ontwerp op een gebrekkige wijze omgezet. Zo is die richtlijnbe­paling bijvoorbeeld niet gericht op de vrijwaring van de openbare orde of de openbare veiligheid van een andere lidstaat van de Europese Unie, zoals in die paragraaf wordt aangegeven, maar op de bescherming van de openbare orde, de openbare veiligheid of wezenlijke veiligheidsbelangen van de vergunningverlenende lidstaat (*i.c.* België).

Bovendien is niet duidelijk door welke bepaling van het ontwerp artikel 15, lid 2, van genoemde richtlijn wordt omgezet.

Artikel 16

23. In artikel 16, tweede lid, 2°, van het ontwerp kan de verwijzing naar “goederen als vermeld in artikel 3” wellicht nog worden gespecificeerd.

Dezelfde opmerking geldt voor artikel 18 van het ontwerp.

Artikel 19

24. Het verdient aanbeveling om in artikel 19, § 2, van het ontwerp preciezer aan te geven welke relevante verplichtingen en verbintenissen van het Vlaamse Gewest en België worden bedoeld.

Dezelfde opmerking geldt voor artikel 24, § 2, van het ontwerp.

25. Het verdient tevens aanbeveling om van het begrip “gevoelige goederen”, vermeld in artikel 19, § 3, tweede lid, 2°, alsook in de artikelen 24, § 3, tweede lid, 2°, en 40, § 3, tweede lid, 2°, een definitie op te nemen in artikel 2 van het ontwerp.

50.117/1

Artikelen 21 tot 23

26. De steller van het ontwerp dient na te gaan of de begrippen “invoer”, “uitvoer” en “doorvoer” in de artikelen 21 tot 23 ervan wel op een consistente wijze worden gebruikt.

Artikel 26

27. Artikel 26 van het ontwerp bevat de criteria waaraan een aanvraag van uit- of doorvoer van goederen wordt getoetst. Zoals in paragraaf 1 van dat artikel wordt aangegeven, zijn die criteria gebaseerd op artikel 2 van het gemeenschappelijk standpunt 2008/944/GBVB. Zoals hiervóór reeds is aangegeven, is dat gemeenschappelijk standpunt in de plaats gekomen van de gedragscode waaraan wordt gerefereerd in artikel 6, § 1, VI, eerste lid, 4°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 en waarvan de criteria, luidens die bijzondere wetsbepaling, door de gewesten moeten worden nageleefd.¹⁷ Het is evenwel niet meteen duidelijk of artikel 26 van het ontwerp volkomen in overeenstemming is met de in het gemeenschappelijk standpunt opgenomen criteria, nu moet worden vastgesteld dat erin op verschillende plaatsen wordt afgeweken van genoemd artikel 2 van het gemeenschappelijk standpunt.¹⁸ Zo mag worden aangenomen dat de genoemde criteria niet woordelijk dienen te worden overgenomen in het interne recht, dient er in elk geval voor gewaakt te worden dat ze op een volkomen wijze worden toegepast. De steller van het ontwerp doet er bijgevolg goed aan artikel 26 van het ontwerp vanuit dat oogpunt nog aan een nader onderzoek te onderwerpen en het, in voorkomend geval, aan te passen of aan te vullen.

28. In artikel 26, § 2, van het ontwerp ontbreekt punt 3°.

¹⁷ De naleving ervan door de gewesten is overigens ook vanuit Europeesrechtelijk oogpunt verplicht. Zie wat dat betreft, HvJ 27 februari 2007, C-354/04, *Gestoras Pro Amnistia e.a. v. Raad*, § 52, en *Segi e.a. v. Raad*, C-355/04, § 52: “De lidstaten zijn verplicht zich naar een gemeenschappelijk standpunt te voegen, overeenkomstig het beginsel van loyale samenwerking, dat met name inhoudt dat de lidstaten alle passende algemene of bijzondere maatregelen treffen om de nakoming van de voor hen uit het recht van de Europese Unie voortvloeiende verplichtingen te verzekeren”.

¹⁸ Zo is bijvoorbeeld in artikel 26, § 6, geen sprake van de “eigen defensie- en veiligheidsbelangen” (art. 2, lid 5, a), van het gemeenschappelijk standpunt), is in artikel 26, § 7, sprake van een “systematische en manifeste manier”, waarvan geen sprake is in artikel 2, lid 6, b), van het gemeenschappelijk standpunt, en wordt in dezelfde paragraaf geen melding gemaakt van het bepaalde in artikel 2, lid 6, c), van het gemeenschappelijk standpunt.

50.117/1

Artikel 27

29. Voor de toepassing van artikel 27 van het ontwerp dient rekening te worden gehouden met artikel 15 van het voornoemde samenwerkingsakkoord van 17 juni 2007. Uit laatstgenoemd artikel volgt immers dat de FOD Buitenlandse Zaken wordt belast met het concreet overmaken van de notificatie of de herroeping van een weigering van een vergunning aan de andere lidstaten van de Europese Unie. Vraag is bovendien of het geen aanbeveling verdient om dat samenwerkingsakkoord aan te passen, meer bepaald in het licht van de andere informatie-uitwisselingen waarin artikel 27 van het ontwerp voorziet.

Artikel 28

30. De draagwijdte van het criterium opgenomen in artikel 28, 3°, van het ontwerp (“de houding van het land van eindgebruik ten opzichte van de doodstraf”), is niet duidelijk en kan op uiteenlopende wijze worden geïnterpreteerd. Het verdient aanbeveling de draagwijdte van dit criterium te preciseren.

Artikel 35

31. Luidens de commentaar bij artikel 35 in de memorie van toelichting worden voor de toepassing van dat artikel “Noorwegen, IJsland, Liechtenstein en Zwitserland met lidstaten van de Europese Unie gelijkgesteld”. Dat blijkt evenwel niet uit de tekst zelf van de bepaling in kwestie. Die discrepantie moet worden weggewerkt.

32. Er dient in artikel 35, § 2, van het ontwerp nader te worden bepaald wat wordt verstaan onder de “vereenvoudigde procedures” bedoeld in die paragraaf.

Dezelfde opmerking geldt voor artikel 39, § 2.

50.117/1

Artikel 36

33. Teneinde het onderscheid te maken met de individuele vergunning waarvan sprake is in artikel 34 van het ontwerp, verdient het aanbeveling om in artikel 36 van het ontwerp te bepalen dat, in afwijking van artikel 34, een “machtiging” in plaats van een “vergunning” kan worden verkregen. Dat is overigens ook het geval in artikel 11, lid 3, van richtlijn 91/477/EEG, waarvan artikel 36 de omzetting beoogt.

Artikel 37

34. Inzake civiele vuurwapens, onderdelen en munitie schrijft artikel 37 van het ontwerp voor dat bij iedere vergunningsaanvraag tot overbrenging naar een andere lidstaat van de Europese Unie een document wordt gevoegd waaruit de toestemming van die lidstaat voor die overbrenging blijkt.

Vraag is of daarbij voldoende rekening is gehouden met het bepaalde in artikel 11, lid 4, eerste alinea, van richtlijn 91/477/EG, dat bepaalt dat iedere lidstaat de andere lidstaten een lijst van vuurwapens verstrekt waarvoor de vergunning om ze naar zijn grondgebied over te brengen, zonder zijn voorafgaande toestemming mag worden verleend. In voorkomend geval zal de tekst van artikel 37 moeten worden aangepast.

Artikel 43

35. Aan het einde van de inleidende zin van artikel 43, eerste lid,¹⁹ dient te worden geschreven “of beperkt worden in gebruik” en in het punt 1° “de voorwaarden en beperkingen, vermeld in de artikelen 12 en 33,”.

36. Het valt niet uit te sluiten, gelet op de aard van de in artikel 43, eerste lid, 1°, 2° en 3°, opgesomde omstandigheden, dat vergunningen, machtigingen of certificaten worden

¹⁹ Het verdient aanbeveling artikel 43 in te delen in twee paragrafen, waarbij het eerste en het tweede lid paragraaf 1 vormen, aangezien het derde lid inhoudelijk valt te onderscheiden van het eerste en het tweede lid.

50.117/1

geschorst, ingetrokken of beperkt in gebruik bij wijze van algemene maatregel.²⁰ In dat geval rijst de vraag of, vooraleer een dergelijke maatregel wordt genomen, het hoorrecht dat in artikel 43, tweede lid, wordt toegekend, eveneens van toepassing is. Dat hoorrecht lijkt *in casu* immers veeleer te passen in een procedure waarbij een individuele maatregel wordt beoogd. De steller van het ontwerp dient derhalve na te gaan of in artikel 43, tweede lid, geen rekening dient te worden gehouden met de mogelijkheid dat een algemene maatregel wordt opgelegd.

37. Het verdient aanbeveling om in de memorie van toelichting het begrip “uitzonderlijke omstandigheden”, gebezigd in artikel 43, derde lid, te verduidelijken.

Vraag is bovendien of in hetzelfde lid de woorden “via onderrichtingen aan de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen” niet beter worden geschrapt. Het is immers in beginsel de Vlaamse Regering zelf, of eventueel de door haar daartoe gedelegeerde minister, die de vergunning zal schorsen.

Artikel 44

38. Artikel 44, § 2, tweede lid, van het ontwerp bevat een overbodige herhaling van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en dient bijgevolg te worden weggelaten.

39. Wat artikel 44, § 3, eerste lid, betreft, valt niet goed in te zien waarom enkel “het opsporingsonderzoek” beoordeeld door “de vervolgende autoriteit” wordt beoogd en niet ook het gerechtelijk onderzoek dat kan uitmonden in een verwijzing door een onderzoeksgerecht, zodat wellicht beter kan worden gewaagd van “een strafrechtelijk vooronderzoek” dat wordt beoordeeld door “de daarvoor bevoegde instantie”.

²⁰ Bijvoorbeeld als gevolg van het ontstaan van een gewapend conflict in een bepaald gebied of het uitvaardigen van een internationaal wapenembargo jegens een bepaalde staat.

50.117/1

Artikel 46

40. In artikel 46, § 2, derde lid, van het ontwerp dienen de kenmerken van het legitimatiebewijs nader te worden bepaald. Daarvoor kan ook in een delegatie aan de Vlaamse Regering worden voorzien.

41. Luidens artikel 46, § 3, tweede lid, van het ontwerp hebben de processen-verbaal die door de in het eerste lid van die paragraaf bedoelde ambtenaren worden opgesteld, bewijskracht tot het tegendeel is bewezen.

Het Grondwettelijk Hof heeft erop gewezen dat zulk een regel een uitzondering vormt op de algemene regel dat een proces-verbaal geldt als een loutere inlichting en derhalve ook op de regel van de vrije bewijslevering in strafzaken, waarbij de rechter, naar eigen overtuiging, de bewijswaarde beoordeelt van een bepaald element, zodat het verschil in behandeling dat eruit voortvloeit op een redelijke verantwoording dient te berusten en het de rechten van de beklaagde niet op een onevenredige wijze mag beperken.

Het Grondwettelijk Hof heeft er eveneens op gewezen dat, gelet op het zeer technische karakter van de wetgeving en op de daarmee samenhangende moeilijkheid om de inbreuken op die wetgeving vast te stellen, het niet onredelijk is dat aan processen-verbaal die door de aangestelde ambtenaren worden opgesteld, een bijzondere wettelijke bewijswaarde is toegekend, die een uitzondering vormt op de algemene regel dat een proces-verbaal geldt als loutere inlichting.²¹ Het staat aan de steller van het ontwerp om erover te oordelen of de ontworpen regeling als dermate technisch beschouwd kan worden dat kan worden gebillijkt dat aan de betrokken processen-verbaal bewijskracht wordt verleend tot het tegendeel is bewezen.

Artikel 47

42. Rekening houdende met het legaliteitsbeginsel in strafzaken dienen in artikel 47, § 2, eerste lid, van het ontwerp de woorden “onder meer” te worden geschrapt.

²¹ Grondwettelijk Hof, nr. 111/2010, 14 oktober 2010, B.12.3.

50.117/1

43. In artikel 47, § 2, tweede lid, dient niet te worden verwezen naar punt 3° aangezien dat punt niet voorkomt in het eerste lid van die paragraaf.

44. In artikel 47, § 3, wordt beter geschreven “met inbegrip (niet: zonder uitzondering) van hoofdstuk VII en artikel 85”.

Artikel 48

45. Wat betreft de bijzin “in voorkomend geval na een opsporingsonderzoek”, in de inleidende zin van artikel 48, § 1, van het ontwerp, wordt verwezen naar opmerking 39.

46. Aangezien het proportionaliteitsbeginsel altijd geldt bij het bepalen van de sanctie, kan het tweede lid van artikel 48, § 1, worden weggelaten.

Artikel 50

47. De opsomming in artikel 50, § 1, van het ontwerp moet doorlopend worden genummerd.

Artikel 51

48. De uitzondering die in artikel 51, 1°, van het ontwerp wordt gemaakt op de gehele opheffing van titel 2 van de wet van 5 augustus 1991, meer bepaald voor artikel 8, eerste lid, van die wet, dient achterwege te worden gelaten.

Artikel 8, eerste lid, voorziet immers in de bestraffing, overeenkomstig de erin genoemde artikelen van de algemene wet inzake douane en accijnzen, van de overtredingen en pogingen tot overtreding van de bepalingen van titel 2, die wordt opgeheven, en van de uitvoeringsbepalingen ervan.

50.117/1

Artikel 52

49. In artikel 52 van het ontwerp ontbreekt “§ 1”.

50.117/1

De kamer was samengesteld uit

de Heren	M. VAN DAMME,	kamervoorzitter,
	J. BAERT,	
	W. VAN VAERENBERGH,	staatsraden,
	M. RIGAUX,	assessoren van de
	M. TISON,	afdeling Wetgeving,
Mevrouw	A. BECKERS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de Heer P. T'KINDT, auditeur.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

A. BECKERS

M. VAN DAMME

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaamse Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Titel 1. Algemeen kader en definities

Artikel 1. Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Art. 2. In dit decreet wordt verstaan onder:

- 1° aanvrager: een natuurlijke persoon of rechtspersoon die, al dan niet vertegenwoordigd door een derde, een aanvraag van in-, uit- of doorvoer, overbrenging, voorafgaande machtiging of certificaat van gecertificeerd persoon indient;
- 2° ander voor militair gebruik dienstig materiaal: goederen die alleen of in combinatie met elkaar of andere goederen, substanties of organismen ernstige schade kunnen toebrengen aan personen of goederen en die als middel tot geweldpleging ingezet kunnen worden in een gewapend conflict of een soortgelijke situatie van geweld;
- 3° bestemming: de natuurlijke persoon of rechtspersoon in het land van bestemming naar wie de goederen vanuit België worden overgebracht of uit- of doorgevoerd;
- 4° civiel vuurwapen: een vuurwapen dat wordt in-, uit-, doorgevoerd of overgebracht voor ander dan militair of paramilitair gebruik, met uitzondering van automatische vuurwapens en van vuurwapens met een kaliber dat door de Vaste Internationale Commissie ter Beproeving van Draagbare Vuurwapens als militair werd geclassificeerd;
- 5° defensiegerelateerde producten: de producten, met inbegrip van programmatuur en technologie, die opgenomen zijn in de Gemeenschappelijke EU-lijst van militaire goederen;
- 6° doorvoer: het vervoer van goederen die uitsluitend het Belgische grondgebied worden binnengebracht om via dat gebied te worden vervoerd naar een ander land, met uitzondering van overbrengingen tussen twee lidstaten van de EU, en waarbij de goederen op een van de volgende manieren worden getransporteerd:
 - a) ze worden overgeladen van het ene transportmiddel op een ander transportmiddel;
 - b) ze worden van een transportmiddel gelost en worden nadien opnieuw op hetzelfde transportmiddel geladen;
- 7° eindgebruiker: de op het moment van de beslissing over de vergunningsaanvraag laatst bekende natuurlijke persoon of rechtspersoon waaraan het gebruik van de over te brengen of uit of door te voeren goederen zal toevallen;
- 8° gecertificeerd persoon: een persoon die van een daartoe bevoegde autoriteit in een lidstaat van de EU een certificaat heeft ontvangen dat verklaart dat die persoon betrouwbaar is en onder meer in staat is om uitvoerbeperkingen na te komen van defensiegerelateerde producten die hij of zij in het kader van een vergunning vanuit een andere lidstaat overbrengt;

- 9° gevoelige goederen: de defensiegerelateerde producten die zijn opgenomen in het VN-register voor Conventionele Wapens als vervat in resoluties 43/36L en 58/54 van de Algemene Vergadering van de VN, met inbegrip van de goederen die zijn opgenomen in de optionele categorieën over kleine en lichte wapens;
- 10° invoer: elke binnenkomst in het douanegebied van de EU van goederen via het Belgische grondgebied, met inbegrip van tijdelijke opslag, plaatsing in een vrije zone of een vrij entrepot, plaatsing onder een schorsingsprocedure en het in het vrije verkeer brengen in de zin van verordening (EG) nr. 450/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 tot vaststelling van het communautair douanewetboek (het gemoderniseerd douanewetboek), met uitzondering van de gevallen vermeld in artikel 2, punt 6°;
- 11° land van bestemming: het land waarnaar de goederen vanuit België worden overgebracht, of uit- of doorgevoerd;
- 12° land van eindgebruik: het land waar het op het moment van de beslissing over de vergunningsaanvraag laatst bekende gebruik van de over te brengen, of uit of door te voeren goederen zich zal situeren;
- 13° munitie: het hele stuk of zijn componenten, met inbegrip van patroonhouder, slaghoedje, voortstuwingskruit en, indien toepasselijk, projectielen, die worden gebruikt in een vuurwapen;
- 14° onderdeel: elk element of vervangingselement dat specifiek voor een vuurwapen is gemaakt en dat aan de wettelijk voorgeschreven proef onderworpen is, alsook elk hulpstuk dat, aangebracht op een vuurwapen, tot gevolg heeft dat het wapen in een andere categorie wordt ondergebracht;
- 15° ordehandhavingsmateriaal: goederen die speciaal ontworpen of aangepast zijn voor ordehandhaving of oproerbeheersing;
- 16° overbrenging: het overbrengen van een of meer civiele vuurwapens, onderdelen of munitie van het grondgebied van één lidstaat van de EU naar het grondgebied van een andere lidstaat in de zin van richtlijn 91/477/EEG van de Raad van 18 juni 1991 inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens en richtlijn 93/15/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende de harmonisatie van de bepalingen inzake het in de handel brengen van en de controle op explosieven voor civiel gebruik en het overdragen van een of meer defensiegerelateerde producten van het grondgebied van een lidstaat van de EU naar het grondgebied van een andere lidstaat in de zin van richtlijn 2009/43/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 mei 2009 betreffende de vereenvoudiging van de voorwaarden voor de overdracht van defensiegerelateerde producten binnen de Gemeenschap;
- 17° uitvoer: elk vertrek van goederen uit het douanegebied van de EU via het Belgische grondgebied, met inbegrip van het vertrek van goederen waarvoor een douaneaangifte vereist is en het vertrek van goederen na de opslag ervan in een vrije zone van controletype I of een vrij entrepot in de zin van het gemoderniseerd douanewetboek, met uitzondering van de gevallen vermeld in artikel 2, punt 6°;
- 18° vuurwapen: een draagbaar wapen dat van een loop voorzien is en waarmee door explosieve voortstuwing een lading, een kogel of een projectiel wordt uitgestoten, en dat daartoe is ontworpen of daartoe kan worden omgebouwd.

Art. 3. §1. De in-, uit- en doorvoer en de overbrenging is verboden van defensiegerelateerde producten, ordehandhavingsmateriaal, civiele vuurwapens, onderdelen en munitie waarvan het gebruik, de productie, de ontwikkeling of de overdracht verboden zijn door of krachtens internationale verplichtingen en verbintenissen van het Vlaamse Gewest en België.

Daarenboven is de invoer en de overbrenging naar het Vlaamse Gewest verboden van defensiegerelateerde producten, ordehandhavingsmateriaal, civiele vuurwapens, onderdelen, hulpstukken en munitie, andere dan deze vermeld in het eerste lid, waarvan het voorhanden hebben in België verboden is op basis van de Wapenwet van 8 juni 2006.

De Vlaamse Regering stelt de lijst vast van de defensiegerelateerde producten, ordehandhavingsmateriaal, civiele vuurwapens, onderdelen, hulpstukken en munitie, waarvan de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging verboden zijn.

De in-, uit- of doorvoer of overbrenging van deze goederen voor doeleinden die door de daarop toepasselijke regelgeving zijn toegelaten is onderworpen aan een vergunning als vermeld in paragraaf 2 en 3.

§2. De overbrenging, en de in-, uit- en doorvoer van defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal en ordehandhavingsmateriaal is onderworpen aan een vergunning als vermeld in titel 2.

§3. De overbrenging en de in-, uit- en doorvoer van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie is onderworpen aan een vergunning als vermeld in titel 3.

§4. De overbrenging, vermeld in paragraaf 2 en 3, vanuit en naar het Koninkrijk der Nederlanden en het Groothertogdom Luxemburg is vrijgesteld van vergunning.

De doorvoer en de overbrenging van goederen als vermeld in paragraaf 2 en 3, die bestemd zijn voor of afkomstig zijn uit het Koninkrijk der Nederlanden of het Groothertogdom Luxemburg, wordt toegestaan op voorlegging van een vergunning die voor de in-, uitvoer of overbrenging van die goederen werd toegekend door de bevoegde Nederlandse of Luxemburgse autoriteiten.

Art. 4. De Vlaamse Regering kent vergunningen, machtigingen en certificaten als vermeld in dit decreet, toe als de aanvrager in het Vlaamse Gewest zijn of haar woonplaats of maatschappelijke zetel heeft.

Als de aanvrager geen woonplaats of maatschappelijke zetel in België heeft, kent de Vlaamse Regering een vergunning toe als de in-, uit- of doorvoer of de overbrenging op het grondgebied van het Vlaamse Gewest plaatsvindt.

Art. 5. De persoon die een vergunning, machtiging of certificaat wil verkrijgen, moet daartoe een aanvraag indienen bij de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen.

Die dienst kan bij de behandeling van een aanvraag de voorlegging van alle relevante documenten eisen die hij nodig acht om nuttige informatie te verkrijgen over de beoogde in-, uit- of doorvoer of de overbrenging.

Titel 2. In-, uit- en doorvoer en overbrenging van defensiegerelateerde producten en ander voor militair gebruik dienstig materiaal en ordehandhavingsmateriaal

Hoofdstuk 1. Algemene beginselen en voorwaarden

Art. 6. Deze titel voorziet in de omzetting, voor wat betreft de bevoegdheden van het Vlaamse Gewest, van richtlijn 2009/43/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 mei 2009 betreffende de vereenvoudiging van de voorwaarden voor de overbrenging van defensiegerelateerde producten binnen de Gemeenschap.

Deze titel doet geen afbreuk aan de bepalingen van titel 3, hoofdstuk 2. De vereisten, vermeld in artikel 31, gelden evenzeer voor militaire vuurwapens.

Afdeling 1. Vergunningsverplichtingen

Art. 7. §1. Een vergunning als vermeld in artikel 13 is vereist voor de overbrenging van defensiegerelateerde producten naar andere lidstaten van de EU.

§2. De overbrenging naar het Vlaamse Gewest van gevoelige goederen, als vermeld in artikel 2, punt 9°, behoeft een voorafgaande kennisgeving.

De Vlaamse Regering kan een lijst van andere defensiegerelateerde producten aannemen waarvan de overbrenging naar het Vlaamse Gewest eveneens een voorafgaande kennisgeving behoeft omdat deze een directe bedreiging voor de openbare orde of veiligheid vormen.

Op basis van de kennisgeving, vermeld in het tweede lid, beslist de dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen, of het noodzakelijk is dat voor de overbrenging in kwestie een vergunning als vermeld in artikel 18 vereist wordt om een onderzoek op basis van de criteria, vermeld in artikel 11, toe te laten.

Deze kennisgeving is niet van toepassing op gecertificeerde personen.

§3. De Vlaamse Regering stelt de procedure voor de aanvraag en toekenning van die vergunningen, en de nadere regels van die vergunningen en van de kennisgeving vast.

Art. 8. §1. Een vergunning als vermeld in artikel 21, is vereist voor de tijdelijke en definitieve uit- en doorvoer van defensiegerelateerde producten naar landen buiten de EU.

De Vlaamse Regering neemt aanvullend een lijst aan van ordehandhavingsmateriaal waarvan de tijdelijke en definitieve uit- en doorvoer eveneens een vergunning als vermeld in artikel 21, behoeft.

Bij het vaststellen van deze lijst houdt de Vlaamse Regering in het bijzonder rekening met het risico dat het betreffende ordehandhavingsmateriaal gebruikt kan worden voor binnenlandse repressie.

§2. Met behoud van de toepassing van paragraaf 1 is een vergunning als vermeld in artikel 21 noodzakelijk voor de tijdelijke en definitieve uit- en doorvoer van ander voor militair gebruik dienstig materiaal, als vermeld in artikel 2, punt 2°.

§3. Een vergunning als vermeld in artikel 21 is vereist voor de tijdelijke en definitieve invoer van gevoelige goederen, als vermeld in artikel 2, punt 9°, vanuit landen buiten de EU.

De Vlaamse Regering kan een lijst van andere defensiegerelateerde producten en ordehandhavingsmateriaal aannemen waarvan de overbrenging naar het Vlaamse Gewest eveneens een voorafgaande kennisgeving behoeft omdat deze een directe bedreiging voor de openbare orde of veiligheid vormen.

§4. De Vlaamse Regering stelt de procedure voor de aanvraag en toekenning van die vergunningen en de nadere regels ervan vast.

Art. 9. §1. Iedere persoon kan bij de dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen, een aanvraag indienen om een voorlopig advies te krijgen over de toelaatbaarheid van een bepaalde in-, uit- of doorvoer of overbrenging. Een dergelijk voorlopig advies houdt een verklaring in dat de details van de in-, uit- of doorvoer of overbrenging werden onderzocht en omvat een positief of negatief oordeel daarover.

Het advies, vermeld in het eerste lid, is louter informatief van aard, bindt het Vlaamse Gewest op geen enkele wijze en kan niet beschouwd worden als een toestemming om de in-, uit- of doorvoer of de overbrenging te voltrekken.

§2. Iedere persoon kan bij de dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen naar aanleiding van een bepaalde uit- of doorvoer een schriftelijke bevestiging vragen dat zijn of haar goederen niet onder de toepassing van artikel 8, §2, vallen.

§3. De Vlaamse Regering stelt de procedure voor het verkrijgen van dit advies en deze schriftelijke bevestiging en de nadere regels ervan vast.

Afdeling 2. Algemene voorwaarden en criteria voor de toekenning en het gebruik

Onderafdeling 1. Voorafgaande machtiging bij uitvoer of overbrenging naar een andere lidstaat van de Europese Unie

Art. 10. §1. Iedere persoon die defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal of ordehandhavingsmateriaal in overeenstemming met de bepalingen van deze titel definitief wil uit- of doorvoeren naar een land buiten de EU of definitief wil overbrengen naar een andere lidstaat van de EU, moet houder zijn van een voorafgaande machtiging die hem of haar toelaat om activiteiten van uit-, doorvoer of overbrenging te verrichten.

§2. Deze machtiging wordt toegekend nadat is vastgesteld dat de aanvrager beschikt over de noodzakelijke moraliteit voor de uitoefening van activiteiten betreffende defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal en ordehandhavingsmateriaal.

Bij de beoordeling van de moraliteit van de aanvrager wordt rekening gehouden met de strafbare feiten gepleegd door de aanvrager die werden vastgesteld in een proces-verbaal of die aanleiding hebben gegeven tot een strafrechtelijke veroordeling of een maatregel die het verval van de strafvordering inhoudt en kan het advies gevraagd worden van de procureur des Konings van het arrondissement waar de aanvrager is gevestigd, van de Veiligheid van de Staat en van de federale politie.

De Vlaamse Regering stelt de procedure voor de aanvraag en toekenning en de nadere regels van de voorafgaande machtiging en de procedure voor het moraliteitsonderzoek vast.

§3. De voorafgaande machtiging is onbeperkt geldig, maar wordt elke drie jaar geëvalueerd, te rekenen vanaf het moment van de toekenning van de machtiging.

§4. De voorafgaande machtiging is niet noodzakelijk als de persoon, vermeld in paragraaf 1:

- 1° in het bezit is van een getuigschrift van erkenning als wapenhandelaar;
- 2° een gecertificeerde persoon is;
- 3° de EU, de NAVO, de VN, het IAEA is, of een andere intergouvernementele organisatie waarvan het Vlaamse Gewest of België lid is;
- 4° een overheidsorgaan of een onderdeel van de strijdkrachten van een andere lidstaat van de EU of de NAVO is.

Onderafdeling 2. Criteria bij de invoer en overbrenging naar het Vlaamse Gewest

Art. 11. Elke aanvraag van invoer of overbrenging als vermeld in artikel 7, §2, en artikel 8, §3, wordt geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de goederen in kwestie:

- 1° een andere bestemming krijgen dan werd aangegeven in de aanvraag of onder ongewenste voorwaarden wederuitgevoerd of overgebracht worden;
- 2° een bedreiging vormen voor de openbare orde of veiligheid.

Onderafdeling 3. Toekennings- en gebruiksvoorwaarden, verbonden aan specifieke vergunningen

Art. 12. §1. De afgifte van vergunningen als vermeld in artikel 13 en 21, kan afhankelijk gesteld worden van bepaalde voorwaarden en beperkingen betreffende de toekenning en het gebruik ervan, die er op gericht zijn bij te dragen tot de naleving van de bepalingen van dit decreet en van de uitvoeringsbepalingen ervan.

Deze voorwaarden en beperkingen kunnen betrekking hebben op de volgende elementen:

- 1° het eindgebruik van de betreffende goederen;
- 2° de wederuitvoer of de uitvoer na overbrenging van de betreffende goederen;
- 3° het vervoer en de in- of uitklaring van de betreffende goederen;
- 4° de fysieke verificatie van de betreffende goederen;
- 5° de rapportering over het gebruik van de betreffende vergunning, als vermeld in artikel 49.

§2. De voorwaarden en beperkingen, vermeld in paragraaf 1, worden uiterlijk op het moment van afgifte van de vergunning aan de aanvrager bekendgemaakt.

Beperkingen op het eindgebruik van de goederen of op wederuitvoer of uitvoer na overbrenging ervan worden door de aanvrager onmiddellijk aan de bestemming gemeld.

§3. De Vlaamse Regering stelt de nadere regels van het opleggen van de voorwaarden en beperkingen, vermeld in paragraaf 1, vast.

Hoofdstuk 2. Overbrenging van defensiegerelateerde producten binnen de Europese Unie

Afdeling 1. Soorten vergunningen

Art. 13. Voor de overbrenging van defensiegerelateerde producten naar een andere lidstaat van de EU zijn er drie soorten vergunningen: de algemene vergunning, de globale vergunning en de individuele vergunning.

Art. 14. §1. Een persoon die voldoet aan de voorwaarden die gesteld zijn in een algemene vergunning, kan in de gevallen, vermeld in paragraaf 2, op basis van die algemene vergunning defensiegerelateerde producten overbrengen naar andere lidstaten van de EU.

§2. Er wordt in een algemene vergunning voorzien in de volgende gevallen:

- 1° de bestemming maakt deel uit van de strijdkrachten van een andere lidstaat van de EU of is een aanbestedende dienst op het gebied van defensie die voor het exclusieve gebruik door de strijdkrachten van de lidstaat aankopen verricht;
- 2° de bestemming is een gecertificeerde persoon;
- 3° de defensiegerelateerde producten worden tijdelijk overgebracht met het oog op demonstratie, evaluatie of expositie;
- 4° de defensiegerelateerde producten worden tijdelijk overgebracht naar de oorspronkelijke leverancier met het oog op onderhoud of herstelling, of worden opnieuw overgebracht naar de oorspronkelijke bestemming na onderhoud of herstelling in het Vlaamse Gewest;
- 5° de overbrenging is noodzakelijk in het kader van een intergouvernementeel samenwerkingsprogramma tussen lidstaten van de EU voor de ontwikkeling, de productie en het gebruik van een of meer defensiegerelateerde producten.

§3. Bij de toekenning van het certificaat van gecertificeerde persoon aan aanvragers gevestigd in het Vlaamse Gewest beoordeelt de Vlaamse Regering de betrouwbaarheid van de aanvragers aan de hand van de volgende elementen:

- 1° de bewezen ervaring van de aanvrager in defensieactiviteiten, waarbij met name rekening wordt gehouden met het door de aanvrager nakomen van uitvoerbeperkingen, gerechtelijke veroordelingen ter zake, de toestemming om defensiegerelateerde producten te vervaardigen of in de handel te brengen en de aanwezigheid van ervaren leidinggevend personeel;
- 2° de relevante industriële activiteit in defensiegerelateerde producten van de aanvrager binnen de EU, met name het vermogen om systemen en subsystemen te integreren;
- 3° de benoeming van een directielid van de aanvrager die persoonlijk verantwoordelijk is voor overbrengingen en uitvoer;
- 4° een door dat directielid ondertekende schriftelijke verklaring waarin wordt aangegeven dat de aanvrager:
 - a) alle noodzakelijke maatregelen zal nemen om te voldoen aan alle specifieke voorwaarden en beperkingen van het eindgebruik en de uitvoer van elk afgenomen specifiek onderdeel of product;
 - b) de bevoegde autoriteiten bij verzoeken en onderzoeken met de benodigde zorgvuldigheid gedetailleerde informatie zal geven over de eindgebruikers of het eindgebruik van alle producten die de onderneming in het kader van een algemene vergunning van een andere lidstaat heeft uitgevoerd, overgebracht of afgenomen;
- 5° een door dat directielid ondertekende beschrijving van het interne programma tot naleving van de overbrengings- en uitvoercontroleprocedure of het uitvoerbeheerssysteem van de aanvrager die de informatie over de volgende elementen bevat:
 - a) de organisatorische, menselijke en technische hulpbronnen voor het beheer van overbrengingen en uitvoer;
 - b) de hiërarchieke verantwoordelijkheidsstructuur;
 - c) interne auditprocedures;
 - d) bewustmakings- en scholingsmaatregelen voor het personeel;
 - e) fysieke en technische veiligheidsmaatregelen;
 - f) registratie en traceerbaarheid van overbrengingen en uitvoer.

De Vlaamse Regering stelt de procedure voor de aanvraag en toekenning van dit certificaat vast en bepaalt de verdere nadere regels van het certificaat en de vermelde elementen.

§4. De algemene vergunningen specificeren de defensiegerelateerde producten of productcategorieën waarvoor ze worden toegekend.

§5. Algemene vergunningen worden gepubliceerd op de website van de Vlaamse overheid.

§6. Voor een persoon kan gebruikmaken van een algemene vergunning, moet hij of zij zich registreren bij de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen.

§7. Als er een duidelijk risico bestaat dat een gecertificeerde persoon in een andere lidstaat van de EU de bestemming is in het kader van een algemene vergunning en dat die persoon niet zal voldoen aan de voorwaarden die verbonden zijn aan de algemene vergunning of een bedreiging vormt voor de openbare orde of veiligheid of de wezenlijke veiligheidsbelangen van het Vlaamse Gewest of België, wordt de andere lidstaat daarvan op de hoogte gebracht en wordt er verzocht om de situatie te verifiëren.

Als na de verificatie door de andere lidstaat twijfel blijft bestaan, kan het gebruik van de algemene vergunning vermeld in paragraaf 2, punt 2°, met toepassing van artikel 43 beperkt worden ten aanzien van de betrokken persoon.

Art. 15. §1. In gevallen die niet vermeld zijn in artikel 14, §2, kan een persoon een globale vergunning aanvragen voor de overbrenging van bepaalde defensiegerelateerde producten of productcategorieën naar bepaalde bestemmingen in een of meer lidstaten van de EU.

In de gevallen vermeld in artikel 14, §2, kunnen personen die niet voldoen aan de voorwaarden die gesteld zijn in de bijhorende algemene vergunning eveneens een globale vergunning aanvragen.

§2. Op de vergunning wordt gespecificeerd voor welke defensiegerelateerde producten of productcategorieën en voor welke bestemmingen de globale vergunning wordt toegekend.

§3. Het gebruik van de globale vergunning is niet toegestaan als er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de aanvrager niet over de evenredige en passende middelen en procedures beschikt om te kunnen voldoen aan de verplichtingen die op het vlak van overbrengingscontrole en rapportering als vermeld in artikel 12 en 49, verbonden zijn of kunnen zijn aan het gebruik van een globale vergunning.

Art. 16. Een persoon kan een individuele vergunning aanvragen voor één specifieke overbrenging van een welbepaalde hoeveelheid gespecificeerde defensiegerelateerde producten die zal worden overgebracht in een of meer zendingen naar één bestemming in een andere lidstaat van de EU.

Hij of zij moet dat in elk geval doen in de volgende gevallen:

- 1° de aanvraag is beperkt tot één overbrenging;
- 2° de aanvraag betreft een overbrenging voor toegelaten doeleinden van goederen waarvan de overbrenging verboden is op basis van artikel 3, §1;
- 3° de dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen oordeelt dat dit noodzakelijk is voor de bescherming van de wezenlijke veiligheidsbelangen van het Vlaamse Gewest en België, of om redenen van openbare orde of veiligheid;
- 4° deze dienst oordeelt dat dit noodzakelijk is om te voldoen aan internationale verplichtingen en verbintenissen van het Vlaamse Gewest en België;
- 5° het gebruik van de globale vergunning is niet toegestaan op basis van artikel 15, §3.

Art. 17. In de volgende gevallen kan een bepaalde overbrenging van defensiegerelateerde producten naar een andere lidstaat van de EU vrijgesteld worden van vergunning:

- 1° de aanvrager is een overheidsorgaan of een onderdeel van de strijdkrachten van een andere lidstaat van de EU of de NAVO;
- 2° de aanvrager is de EU, de NAVO, het IAEA, de VN of een andere intergouvernementele organisatie waarvan het Vlaamse Gewest of België lid is;
- 3° de overbrenging is gekoppeld aan humanitaire hulp bij een ramp of maakt deel uit van een schenking in een noodgeval.

Art. 18. Voor de overbrenging in een of meer zendingen naar het Vlaamse Gewest van goederen waarvan de overbrenging verboden is op basis van artikel 3 en van defensiegerelateerde producten waarvoor de dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen, op basis van artikel 7, §2, een vergunning vereist, moet een individuele vergunning aangevraagd worden.

Afdeling 2. Specifieke voorwaarden en criteria voor de toekenning en het gebruik

Onderafdeling 1. Bewijs van eindgebruik bij overbrenging naar andere lidstaten van de Europese Unie

Art. 19. §1. Bij iedere aanvraag van een individuele of globale vergunning en tot op het moment van de beslissing daarover deelt de aanvrager alle informatie mee over de eindgebruiker en het eindgebruik van de goederen in kwestie.

§2. Met behoud van de toepassing van de relevante verplichtingen en verbintenissen van het Vlaamse Gewest en België, voegt de aanvrager van een individuele vergunning bij zijn aanvraag een document dat de eindgebruiker en het eindgebruik vermeldt.

§3. De dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen kan bij elke overbrenging extra garanties voor het eindgebruik eisen, zoals een verificatie van de eindgebruiker of relevante verbintenissen van de bestemming of de eindgebruiker.

Als het land van eindgebruik geen lidstaat is van de EU of van de NAVO is in ieder geval een verklaring van de eindgebruiker vereist waarin deze zich er toe verbindt om bij een eventuele wederuitvoer de toestemming van de Vlaamse Regering te vragen als de dienst oordeelt dat:

- 1° het eindgebruik of de eindgebruiker aanleiding tot bezorgdheid zou kunnen geven op het vlak van een ongewenste wijziging van doel of bestemming of een ongewenste wederuitvoer;
- 2° de overbrenging gevoelige goederen betreft.

De Vlaamse Regering kan bepalen dat de verplichting in het tweede lid tevens niet van toepassing is op een of meer lidstaten van het Wassenaar Arrangement.

§4. Als de aanvrager van een individuele vergunning tijdens de geldigheidsduur van zijn of haar vergunning voor overbrenging informatie verkrijgt over de wijziging van doel of bestemming of van de uitvoer van goederen die door hem of haar op basis van die vergunning effectief werden overgebracht, stelt hij of zij de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen daarvan in kennis.

Onderafdeling 2. Criteria bij overbrenging naar andere lidstaten van de Europese Unie

Art. 20. Als het op het moment van de beslissing over een aanvraag van een globale of individuele vergunning, vermeld in artikel 15 en 16, vaststaat dat het eindgebruik van de goederen zich afspeelt buiten de EU, wordt de aanvraag getoetst aan de criteria, vermeld in artikel 26 en 28, en kan de globale of individuele vergunning op die basis geweigerd worden of onderworpen aan voorwaarden of beperkingen betreffende het eindgebruik of uitvoer, als vermeld in artikel 12.

Hoofdstuk 3. In-, uit- en doorvoer van defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal en ordehandhavingsmateriaal vanuit en naar landen buiten de Europese Unie

Afdeling 1. Soorten vergunningen

Art. 21. Voor de in-, uit- en doorvoer van defensiegerelateerde producten en ordehandhavingsmateriaal en voor de uit- en doorvoer van ander voor militair gebruik dienstig materiaal zijn er twee soorten vergunningen: de individuele vergunning en de gecombineerde vergunning.

Art. 22. Een persoon kan een individuele vergunning aanvragen voor één specifiek geval van uit- of doorvoer van een welbepaalde hoeveelheid gespecificeerde defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal of ordehandhavingsmateriaal, in een of meer zendingen, naar één bestemming.

Een persoon kan een individuele vergunning aanvragen voor één specifiek geval van invoer van een welbepaalde hoeveelheid gespecificeerde defensiegerelateerde producten of ordehandhavingsmateriaal, in een of meer zendingen, van één afzender.

Art. 23. Een persoon kan een gecombineerde vergunning aanvragen voor de uitvoer van bepaalde defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal of ordehandhavingsmateriaal naar een of meer welbepaalde bestemmingen in eenzelfde land.

Een persoon kan een gecombineerde vergunning aanvragen voor de invoer van bepaalde defensiegerelateerde producten of ordehandhavingsmateriaal van een of meer welbepaalde afzenders in eenzelfde land.

Bij uitvoer moet voor alle bestemmingen aan de voorwaarden, vermeld in artikel 24, voldaan worden.

Op de vergunning wordt gespecificeerd voor welke defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal of ordehandhavingsmateriaal en voor welke afzenders of bestemmingen de gecombineerde vergunning wordt toegestaan.

Afdeling 2. Specifieke voorwaarden en criteria voor de toekenning en het gebruik

Onderafdeling 1. Bewijs van eindgebruik bij uit- en doorvoer

Art. 24. §1. Bij iedere aanvraag van uit- of doorvoer en tot op het moment van de beslissing daarover deelt de aanvrager alle informatie mee over de eindgebruiker en het eindgebruik van de goederen in kwestie.

§2. Met behoud van de toepassing van de relevante verplichtingen en verbintenissen van het Vlaamse Gewest en België, voegt de aanvrager bij zijn aanvraag een document dat de eindgebruiker en het eindgebruik vermeldt, namelijk een internationaal invoercertificaat of een kopie van de invoervergunning van het land van bestemming of een verklaring van de eindgebruiker.

§3. De dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen kan bij elke uit- of doorvoer extra garanties voor het eindgebruik eisen, zoals een verificatie van de eindgebruiker of relevante verbintenissen van de bestemming of de eindgebruiker.

Als het land van eindgebruik geen lidstaat is van de EU of van de NAVO is in ieder geval een verklaring van de eindgebruiker vereist waarin deze zich er toe verbindt om bij een eventuele wederuitvoer de toestemming van de Vlaamse Regering te vragen als de dienst oordeelt dat:

- 1° het eindgebruik of de eindgebruiker aanleiding tot bezorgdheid zou kunnen geven op het vlak van een ongewenste wijziging van doel of bestemming of een ongewenste wederuitvoer;
- 2° de uit- of doorvoer gevoelige goederen betreft;
- 3° het exportcontrolebeleid en de effectiviteit van het exportcontrolesysteem van het land van bestemming of het land van eindgebruik aanleiding tot bezorgdheid zou kunnen geven.

De Vlaamse Regering kan bepalen dat de verplichting in het tweede lid tevens niet van toepassing is op een of meer lidstaten van het Wassenaar Arrangement.

§4. Bij iedere aanvraag tot doorvoer wordt een document gevoegd waaruit blijkt dat de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst van de goederen de uitvoer hebben toegestaan, als het voorwerp van de aanvraag in het land van herkomst onderworpen was aan een uitvoervergunning.

Het document, vermeld in het eerste lid, hoeft niet te worden aangeleverd als de doorvoer plaatsvindt in het kader van de uitoefening van de taken van de EU, de NAVO, de VN, het IAEA, of een andere intergouvernementele organisatie waarvan Vlaanderen of België lid is, of als de doorvoer gekoppeld is aan humanitaire hulp bij een ramp of deel uitmaakt van een schenking in een noodgeval.

§5. Als de aanvrager tijdens de geldigheidsduur van zijn of haar vergunning voor uit- of doorvoer informatie verkrijgt over de wijziging van doel of bestemming of van de wederuitvoer van goederen die door hem of haar op basis van die vergunning effectief werden uit- of doorgevoerd, stelt hij of zij de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen daarvan in kennis.

Art. 25. Personen die een uitvoervergunning aanvragen voor defensiegerelateerde producten die in het kader van een vergunning als vermeld in artikel 21 vanuit een andere lidstaat van de EU zijn overgebracht, en waaraan uitvoerbeperkingen zijn verbonden, voegen bij hun aanvraag de documenten die aantonen dat ze aan de voorwaarden van die beperkingen hebben voldaan, eventueel met inbegrip van het feit dat ze van de lidstaat van herkomst de vereiste toestemming voor uitvoer hebben verkregen.

Onderafdeling 2. Criteria bij uit- en doorvoer

Art. 26. §1. Iedere aanvraag van uit- of doorvoer wordt getoetst aan de volgende criteria, gebaseerd op artikel 2 van het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944/GBVB van de Raad van 8 december 2008 tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor de controle op de uitvoer van militaire goederen en technologie. Die criteria omvatten:

- 1° de naleving van de internationale verplichtingen en verbintenissen van België, in het bijzonder de door de VN-Veiligheidsraad of de EU aangenomen sancties, overeenkomsten ter zake van non-proliferatie en andere onderwerpen, alsook andere internationale verplichtingen;
- 2° de eerbiediging van de mensenrechten in het land van eindgebruik en de naleving van het internationaal humanitair recht door dat land;
- 3° de interne situatie van het land van eindgebruik ten gevolge van spanningen of gewapende conflicten;
- 4° de handhaving van vrede, veiligheid en stabiliteit in de ontvangende regio;
- 5° de nationale veiligheid van het Vlaamse Gewest en België, van de lidstaten van de EU, van de gebieden waarvan een van de lidstaten de buitenlandse betrekkingen behartigt, alsook van bevriende landen of bondgenoten;
- 6° het gedrag van het land dat de goederen of technologie in kwestie koopt tegenover de internationale gemeenschap, namelijk de houding van dat land tegenover terrorisme, de aard van zijn bondgenootschappen en de eerbiediging van het internationaal recht;
- 7° het gevaar dat de goederen of technologie in kwestie in het land van bestemming of in het land van eindgebruik een andere bestemming krijgen of onder ongewenste voorwaarden opnieuw worden uitgevoerd;
- 8° de compatibiliteit van de levering van de goederen in kwestie of technologie met de technische en economische capaciteit van het land van eindgebruik, rekening houdend met de wenselijkheid dat de staten aan hun legitieme behoeften op het vlak van veiligheid en defensie voldoen met zo gering mogelijke aanwending van menselijk en economisch potentieel voor bewapening.

§2. In het licht van het eerste criterium, vermeld in paragraaf 1, punt 1°, wordt de vergunning geweigerd als de toekenning ervan strijdig is met onder andere:

- 1° de internationale verplichtingen van België en de verbintenis om wapenembargo's van de VN, de EU en de OVSE te doen naleven;
- 2° de internationale verplichtingen van België uit hoofde van het verdrag inzake de niet-verspreiding van kernwapens, het verdrag inzake biologische en toxinewapens, het

- verdrag inzake chemische wapens, het verdrag inzake clustermunition en het verdrag inzake het verbod op het gebruik, de opslag, de productie en de overdracht van anti-persoonsmijnen en inzake de vernietiging ervan;
- 3° de verbintenissen van België binnen het raamwerk van de Australische Groep, het Missile Technology Control Regime, het Comité-Zangger, de Groep van Nucleaire Exportlanden, het Wassenaar Arrangement en de Haagse Gedragscode tegen de verspreiding van ballistische raketten.

§3. In het licht van het tweede criterium, vermeld in paragraaf 1, punt 2°, wordt de houding van het land van eindgebruik geëvalueerd ten opzichte van de belangrijke, in internationale mensenrechteninstrumenten vastgelegde beginselen en ten opzichte van belangrijke, in het internationaal humanitair recht vastgelegde beginselen.

De vergunning wordt geweigerd als de aanvraag goederen betreft die voor binnenlandse onderdrukking kunnen worden gebruikt en de ter zake bevoegde instanties van de VN, de Raad van Europa, de EU of een andere intergouvernementele organisatie waarvan het Vlaamse Gewest of België lid is ten aanzien van de eindgebruiker ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht hebben vastgesteld of van mensenrechten die potentieel met gebruik van defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal of ordehandhavingsmateriaal geschonden kunnen worden.

Ongeacht de eindgebruiker wordt de vergunning geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de goederen of technologie in kwestie gebruikt zullen worden bij het begaan van ernstige schendingen van de mensenrechten of van het internationaal humanitair recht.

§4. In het licht van het derde criterium, vermeld in de paragraaf 1, punt 3°, wordt de vergunning geweigerd als de aanvraag goederen betreft die in een gewapend conflict ingezet kunnen worden en de eindgebruiker betrokken partij is bij een intern gewapend conflict in het land van eindgebruik, behoudens de relevante verplichtingen en verbintenissen van het Vlaamse Gewest en België ten opzichte van de EU, de NAVO en hun lidstaten, en ten opzichte van de VN, en andere intergouvernementele organisaties waarvan het Vlaamse Gewest of België lid is, en behoudens de noodzaak om te voldoen aan legitieme behoeften van nationale veiligheid van de lidstaten van de EU, van de gebieden waarvan een van de lidstaten de buitenlandse betrekkingen behartigt, alsook van bevriende landen of bondgenoten, zonder afbreuk te doen aan het tweede criterium, inzake de naleving van de mensenrechten en het internationaal humanitair recht.

Ongeacht de eindgebruiker wordt de vergunning geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de goederen of technologie in kwestie een intern gewapend conflict of binnenlandse spanningen zullen uitlokken dan wel bestaande gewapende conflicten of spanningen zullen verlengen of verergeren.

Bij aanvragen voor landen waar binnenlandse spanningen aanwezig zijn, wordt tevens de grootste zorgvuldigheid aan de dag gelegd.

§5. In het licht van het vierde criterium, vermeld in paragraaf 1, punt 4°, wordt de vergunning geweigerd als de aanvraag goederen betreft die in een gewapend conflict ingezet kunnen worden en de eindgebruiker betrokken partij is bij een regionaal gewapend conflict, behoudens de relevante verplichtingen en verbintenissen van het Vlaamse Gewest en België ten opzichte van de EU, de NAVO en hun lidstaten, en ten opzichte van de VN, en andere intergouvernementele organisaties waarvan het Vlaamse Gewest of België lid is, artikel 51 van het Handvest van de VN en de noodzaak om te voldoen aan legitieme be-

hoeften van nationale veiligheid van de lidstaten van de EU, van de gebieden waarvan een van de lidstaten de buitenlandse betrekkingen behartigt, alsook van bevriende landen of bondgenoten, zonder afbreuk te doen aan het criterium, vermeld in paragraaf 1, punt 2°, inzake de naleving van de mensenrechten en het internationaal humanitair recht.

Ongeacht de eindgebruiker wordt de vergunning geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de goederen of technologie in kwestie een gewapend conflict of spanningen in de regio zullen uitlokken dan wel bestaande gewapende conflicten of spanningen zullen verlengen of verergeren.

Bij aanvragen voor landen in een regio waar spanningen aanwezig zijn, wordt tevens de grootste zorgvuldigheid aan de dag gelegd.

§6. In het licht van het vijfde criterium, vermeld in paragraaf 1, punt 5°, wordt de vergunning geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de voorgestelde uit- of doorvoer de defensie- en veiligheidsbelangen van het Vlaamse Gewest en België of van andere lidstaten van de EU of de NAVO of van bevriende landen of bondgenoten rechtstreeks of onrechtstreeks zou bedreigen of dat de goederen of technologie in kwestie tegen de eigen troepen of die van andere lidstaten van de EU of de NAVO of van bevriende landen of bondgenoten zullen gebruikt worden.

§7. In het licht van het zesde criterium, vermeld in paragraaf 1, punt 6°, wordt onderzocht of het land van eindgebruik in het verleden het terrorisme of de internationaal georganiseerde misdaad heeft gesteund of aangemoedigd, zijn internationale verbintenissen is nagekomen en of het zich heeft gecommitteerd aan non-proliferatie en andere aspecten van wapenbeheersing en ontwapening, met name door ondertekening, ratificatie en implementatie van de verdragen vermeld in paragraaf 2, punt 2°.

De vergunning wordt in ieder geval geweigerd als de ter zake bevoegde instanties van de VN, de Raad van Europa, de EU of een andere intergouvernementele organisatie waarvan het Vlaamse Gewest of België lid is, hebben vastgesteld dat het land van eindgebruik het terrorisme of de internationaal georganiseerde misdaad steunt of aanmoedigt of op een systematische en manifeste manier haar internationale verplichtingen en verbintenissen betreffende het geweldverbod als vermeld in artikel 2 van het Handvest van de VN, het internationaal humanitair recht, non-proliferatie en ontwapening niet nakomt.

§8. In het licht van het zevende criterium, vermeld in paragraaf 1, punt 7°, wordt rekening gehouden met de legitieme belangen inzake defensie en binnenlandse veiligheid van het land van eindgebruik, inclusief deelname aan VN- of andere vredeshandhavingsoperaties, met het technische vermogen van het land van eindgebruik om de goederen of technologie te gebruiken, met het vermogen van het land van eindgebruik om effectieve uitvoercontroles te verrichten, met het risico dat de goederen of technologie opnieuw worden uitgevoerd naar ongewenste bestemmingen en de mate waarin het land van eindgebruik zich in het verleden heeft gehouden aan wederuitvoerbepalingen of aan wederuitvoer voorafgaande toestemmingen die in het verleden werden opgelegd, met het risico dat de goederen of technologie bij terroristische organisaties of individuele terroristen terechtkomen en met het risico van onbedoelde overdracht van technologie.

De vergunning wordt in ieder geval geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de goederen of technologie in kwestie zullen afgewend worden van hun doel of bestemming of wederuitgevoerd, op een manier die strijdig is met de bepalingen van dit decreet of van de uitvoeringsbepalingen ervan.

De vergunning wordt te meer geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de goederen of technologie in kwestie zullen terechtkomen bij personen ten opzichte waarvan door de ter zake bevoegde instanties van de VN, de Raad van Europa, de EU of een andere intergouvernementele organisatie waarvan het Vlaamse Gewest of België lid is, ernstige schendingen van de mensenrechten of van het internationaal humanitair recht zijn vastgesteld of die betrokken partij zijn in een intern of regionaal gewapend conflict, als vermeld in de criteria, vermeld in paragraaf 1, punt 2°, 3° en 4°.

§9. In het licht van het achtste criterium, vermeld in paragraaf 1, punt 8°, wordt onderzocht of de voorgestelde uit- of doorvoer ernstig afbreuk zou kunnen doen aan de duurzame ontwikkeling van het land van eindgebruik en wordt rekening gehouden met de financiële waarde van de betreffende uit- of doorvoer, met de hoogte van de militaire uitgaven van het ontvangende land ten opzichte van de sociale uitgaven, met in begrip van steun van de Europese Unie en bilaterale steun.

Art. 27. De uit- en doorvoervergunningen die geweigerd werden op grond van de criteria, vermeld in artikel 26, en de redenen van de weigering worden aan de andere lidstaten van de EU gemeld.

Vooraleer een vergunning wordt toegekend die de afgelopen drie jaar door een of meer andere lidstaten van de EU voor een in wezen identieke transactie geweigerd werd, wordt die lidstaat of worden die lidstaten geraadpleegd. Op basis van die raadpleging wordt beslist om de vergunning eveneens te weigeren of de vergunning toch toe te kennen. Als na die raadpleging beslist wordt om toch een vergunning toe te kennen, wordt de lidstaat of worden de lidstaten van de oorspronkelijke weigering of weigeringen daarvan op de hoogte gebracht en wordt een gedetailleerde motivering gegeven.

De weigeringen en raadplegingen blijven vertrouwelijk, conform de bepalingen in het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944/GBVB van de Raad van 8 december 2008 tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor de controle op de uitvoer van militaire goederen en technologie.

Art. 28. Naast de gevallen vermeld in artikel 26, kan elke aanvraag van uit- of doorvoer ook geweigerd worden, rekening houdend met de volgende criteria:

- 1° de externe belangen en internationale doelstellingen van het Vlaamse Gewest en België;
- 2° de rechten van het kind in het land van eindgebruik. Zo wordt een aanvraag geweigerd als vaststaat dat kindsoldaten ingezet worden in het geregelde leger;
- 3° de houding van het land van eindgebruik ten opzichte van de doodstraf.

Titel 3. In-, uit- en doorvoer en overbrenging van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie

Hoofdstuk 1. Algemene beginselen en voorwaarden

Art. 29. Deze titel voorziet in de omzetting, voor wat betreft de bevoegdheden van het Vlaamse Gewest, van richtlijn 91/477/EEG van de Raad van 18 juni 1991 inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens en van richtlijn 93/15/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende de harmonisatie van de bepalingen inzake het in de handel brengen van en de controle op explosieven voor civiel gebruik.

Afdeling 1. Vergunningsverplichtingen

Art. 30. §1. Een vergunning is vereist voor de tijdelijke en definitieve in-, uit- en doorvoer en de overbrenging van alle categorieën en types van civiele vuurwapens, en voor de onderdelen en munitie ervan.

§2. De Vlaamse Regering kan een lijst vaststellen van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie die in-, uit- en doorgevoerd en overgebracht kunnen worden zonder vergunning omdat deze geen directe bedreiging voor de openbare orde of veiligheid vormen.

Deze lijst mag geen civiele vuurwapens, onderdelen en munitie bevatten waarvan het voorhanden hebben of het verwerven ervan verboden of vergunningsplichtig is op basis van de Wapenwet van 8 juni 2006 en de uitvoeringsbesluiten ervan.

§3. De Vlaamse Regering stelt de procedure voor de aanvraag en toekenning van die vergunningen en de nadere regels ervan vast.

Afdeling 2. Algemene voorwaarden en criteria voor de toekenning en het gebruik

Onderafdeling 1. Legaal bezit

Art. 31. §1. De in-, uit- en doorvoer en de overbrenging van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie, wordt alleen toegestaan als de aanvrager op basis van de Wapenwet van 8 juni 2006 en de uitvoeringsbesluiten ervan, gerechtigd is om het vuurwapen, onderdeel of de munitie voorhanden te hebben of te verwerven.

§2. De in-, uit- en doorvoer en de overbrenging van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie wordt tevens alleen toegestaan als alle essentiële kenmerken ervan bekend zijn.

Onder essentiële kenmerken, vermeld in het eerste lid, worden de aard, de categorie, het merk, het model, het kaliber en het serienummer verstaan.

In afwijking van het eerste lid kan in de volgende gevallen en mits gegronde motivering door de aanvrager de invoer en de overbrenging naar het Vlaamse Gewest van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie worden toegestaan zonder opgave van de betreffende serienummers:

- 1° de civiele vuurwapens, onderdelen of munitie hebben geen serienummer;
- 2° de civiele vuurwapens, onderdelen of munitie werden besteld bij de producent en zijn nog in productie;
- 3° de civiele vuurwapens, onderdelen of munitie zullen verworven worden in het kader van een veiling of een beurs.

Als de invoer of de overbrenging naar het Vlaamse Gewest wordt toegestaan zonder de opgave van de serienummers van de betreffende civiele vuurwapens, onderdelen of munitie moeten deze serienummers na het gebruik van de vergunning met toepassing van artikel 49, §3, gerapporteerd worden aan de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen.

Tevens wordt het toestaan van de uitzondering vermeld in het derde lid met toepassing van artikel 50, §3, opgenomen in het jaarlijks en halfjaarlijks verslag aan het Vlaams Parlement.

Onderafdeling 2. Criteria bij de invoer en overbrenging naar het Vlaamse Gewest

Art. 32. Elke vergunningsaanvraag voor de invoer of overbrenging wordt geweigerd als er een duidelijk risico bestaat dat de goederen in kwestie:

- 1° een andere bestemming krijgen dan aangegeven in de aanvraag of onder ongewenste voorwaarden wederuitgevoerd of overgebracht zullen worden;
- 2° een bedreiging vormen voor de openbare orde of veiligheid.

Onderafdeling 3. Toekennings- en gebruiksvoorwaarden, verbonden aan specifieke vergunningen

Art. 33. §1. De afgifte van vergunningen als vermeld in artikel 34 en 38, kan afhankelijk gesteld worden van bepaalde voorwaarden en beperkingen inzake de toekenning en het gebruik ervan, die er op gericht zijn bij te dragen tot de naleving van de bepalingen van dit decreet en van de uitvoeringsbepalingen ervan.

Deze voorwaarden en beperkingen kunnen betrekking hebben op de volgende elementen:

- 1° het eindgebruik van de betreffende goederen;
- 2° de wederuitvoer of de uitvoer na overbrenging van de betreffende goederen;
- 3° het vervoer en de in- of uitklaring van de betreffende goederen;
- 4° de fysieke verificatie van de betreffende goederen;
- 5° de rapportering over het gebruik van de betreffende vergunning, als vermeld in artikel 49.

§2. De voorwaarden en beperkingen, vermeld in paragraaf 1, worden uiterlijk op het moment van afgifte van de vergunning aan de aanvrager bekendgemaakt.

Beperkingen op het eindgebruik van de goederen of op wederuitvoer of uitvoer na overbrenging ervan worden door de aanvrager onmiddellijk aan de bestemming gemeld.

§3. De Vlaamse Regering stelt de nadere regels van het opleggen van de voorwaarden en beperkingen, vermeld in paragraaf 1, vast.

Hoofdstuk 2. Overbrenging van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie binnen de Europese Unie

Afdeling 1. Soorten vergunningen

Art. 34. Voor de overbrenging van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie in een of meer zendingen moet telkens een individuele vergunning aangevraagd worden.

Art. 35. §1. In afwijking van artikel 34 kunnen personen die in het bezit zijn van de Europese Vuurwapenpas, vermeld in het koninklijk besluit van 8 augustus 1994 betreffende de Europese Vuurwapenpassen, het vuurwapen of de vuurwapens die daarin vermeld staan, de bijhorende onderdelen en een proportionele hoeveelheid munitie, zonder vergunning voor de duur van hun jaag- of schietsportactiviteiten overbrengen vanuit en naar lidstaten van de EU, op voorwaarde dat ze op basis van een uitnodiging of een ander bewijs kunnen aantonen dat ze de vuurwapens daadwerkelijk overbrengen om deel te nemen aan jaag- of schietsportactiviteiten.

§2. Tevens kunnen personen in het bezit van de Europese Vuurwapenpas voor de geldigheidsduur van hun Vuurwapenpas het vuurwapen of de vuurwapens die daarin vermeld staan en de bijhorende onderdelen, op basis van een voorafgaande kennisgeving en voor de duur van de betreffende activiteiten vanuit en naar lidstaten van de EU overbrengen voor doeleinden van demonstratie of expositie zonder verkoop en van onderhoud, evaluatie en herstelling, op voorwaarde dat ze een bewijs kunnen voorleggen dat aantoonst dat ze de vuurwapens daadwerkelijk voor dergelijke activiteiten overbrengen.

De Vlaamse Regering stelt de nadere regels van deze kennisgevingen vast.

Art. 36. §1. In afwijking van artikel 34 kunnen personen die in het bezit zijn van het getuigschrift van erkenning als wapenhandelaar, een open vergunning verkrijgen die hen voor een periode van drie jaar toelaat om volgens de Wapenwet van 8 juni 2006 vergun-

ningsplichtige vuurwapens en vrij verkrijgbare vuurwapens die door de Vlaamse Regering niet vrijgesteld zijn van de vergunning tot overbrenging, en onderdelen en munitie ervan op basis van een voorafgaande kennisgeving over te brengen naar een wapenhandelaar die in een lidstaat van de EU gevestigd is.

De Vlaamse Regering stelt de nadere regels van deze kennisgeving vast.

§2. Tevens kunnen personen die in het bezit zijn van het getuigschrift van erkenning als wapenhandelaar voor de tijdelijke overbrenging van civiele vuurwapens en onderdelen vanuit en naar lidstaten van de EU voor doeleinden van demonstratie of expositie zonder verkoop en van onderhoud, evaluatie en herstelling, een meervoudige vergunning aanvragen.

Afdeling 2. Specifieke voorwaarden en criteria voor de toekenning en het gebruik

Art. 37. Bij iedere vergunningsaanvraag tot overbrenging naar een andere lidstaat van de EU wordt een document gevoegd waaruit de voorafgaande toestemming van die lidstaat voor die overbrenging blijkt, of waaruit blijkt dat de vergunning als vermeld in artikel 34 kan toegekend worden zonder die voorafgaande toestemming.

Hoofdstuk 3. In-, uit- en doorvoer van civiele vuurwapens onderdelen en munitie vanuit en naar landen buiten de Europese Unie

Afdeling 1. Soorten vergunningen

Art. 38. Voor de in-, uit- en doorvoer van civiele vuurwapens, onderdelen en munitie in een of meer zendingen moet telkens een individuele vergunning aangevraagd worden.

Art. 39. §1. In afwijking van artikel 38 kunnen personen in het bezit van de Europese Vuurwapenpas, vermeld in het koninklijk besluit van 8 augustus 1994 betreffende de Europese Vuurwapenpassen, voor de geldigheidsduur van hun Vuurwapenpas het vuurwapen of de vuurwapens die daarin vermeld staan, de bijhorende onderdelen en een proportionele hoeveelheid munitie, op basis van een voorafgaande kennisgeving voor de duur van hun jaag- of schietsportactiviteiten tijdelijk uitvoeren en wederinvoeren naar en vanuit landen buiten de EU, op voorwaarde dat ze op basis van een uitnodiging of een ander bewijs kunnen aantonen ze de vuurwapens daadwerkelijk uitvoeren om deel te nemen aan jaag- of schietsportactiviteiten.

Tevens kunnen personen in het bezit van de Europese Vuurwapenpas voor de geldigheidsduur van hun Vuurwapenpas het vuurwapen of de vuurwapens die daarin vermeld staan en de bijhorende onderdelen, op basis van een voorafgaande kennisgeving en voor de duur van de betreffende activiteiten tijdelijk in- of uitvoeren vanuit en naar landen buiten de EU, voor doeleinden van demonstratie of expositie zonder verkoop en van onderhoud, evaluatie, herstelling en tijdelijke opslag, op voorwaarde dat ze een bewijs kunnen voorleggen dat aantoonst dat ze de vuurwapens daadwerkelijk voor dergelijke activiteiten in- of uitvoeren.

Voor personen die hun woonplaats in België hebben, geldt het eerste en tweede lid eveneens als zij enkel in het bezit zijn van een titel op basis waarvan zij volgens de Wapenwet van 8 juni 2006 en de uitvoeringsbesluiten ervan, gerechtigd zijn om de betreffende vuurwapens voorhanden te hebben.

De Vlaamse Regering stelt de nadere regels van deze kennisgeving vast.

§2. In afwijking van artikel 38 kunnen personen die in het bezit zijn van het getuigschrift van erkenning als wapenhandelaar voor de tijdelijke in- of uitvoer voor doeleinden van demonstratie of expositie zonder verkoop en van onderhoud, evaluatie, herstelling en tijdelijke opslag een meervoudige vergunning aanvragen.

Afdeling 2. Specifieke voorwaarden en criteria voor de toekenning en het gebruik

Onderafdeling 1. Bewijs van eindgebruik bij uit- en doorvoer

Art. 40. §1. Bij iedere aanvraag van uit- of doorvoer en tot op het moment van de beslissing daarover deelt de aanvrager alle informatie mee over de eindgebruiker en het eindgebruik van de goederen in kwestie.

§2. De aanvrager voegt bij zijn aanvraag een document waaruit de toestemming van het land van bestemming voor de invoer blijkt, zoals een internationaal invoercertificaat of een kopie van de invoervergunning.

Indien dit niet uit het document, vermeld in het tweede lid blijkt, voegt de aanvrager bij zijn aanvraag een document dat de eindgebruiker en het eindgebruik vermeldt, zoals een verklaring van de eindgebruiker.

§3. De dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen kan bij elke uit- of doorvoer extra garanties voor het eindgebruik eisen, zoals een verificatie van de eindgebruiker of relevante verbintenissen van de bestemming of de eindgebruiker.

Als het land van eindgebruik geen lidstaat is van de EU of van de NAVO is in ieder geval een verklaring van de eindgebruiker vereist waarin deze zich er toe verbindt om bij een eventuele wederuitvoer de toestemming van de Vlaamse Regering te vragen als de dienst oordeelt dat:

- 1° het eindgebruik of de eindgebruiker aanleiding tot bezorgdheid zou kunnen geven op het vlak van een ongewenste wijziging van doel of bestemming of een ongewenste wederuitvoer;
- 2° het exportcontrolebeleid en de effectiviteit van het exportcontrolesysteem van het land van bestemming of het land van eindgebruik aanleiding tot bezorgdheid zou kunnen geven.

De Vlaamse Regering kan bepalen dat de verplichting in het tweede lid tevens niet van toepassing is op een of meer lidstaten van het Wassenaar Arrangement.

§4. Bij iedere aanvraag van definitieve uitvoer wordt een document gevoegd waaruit de toestemming van de eventuele landen van doorvoer blijkt, met uitzondering van de lidstaten van de EU.

Als de dienst die de Vlaamse Regering heeft aangewezen binnen twintig werkdagen na een schriftelijk verzoek tot toestemming van de bevoegde autoriteiten in de landen van doorvoer geen bezwaar tegen de doorvoer heeft ontvangen, wordt de toestemming geacht gegeven te zijn.

§5. Bij iedere aanvraag van doorvoer wordt een document gevoegd waaruit blijkt dat de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst van de goederen de uitvoer hebben toegestaan, als het voorwerp van de aanvraag in het land van herkomst onderworpen was aan een uitvoervergunning.

Het document, vermeld in het eerste lid, hoeft niet te worden aangeleverd als de doorvoer plaatsvindt in het kader van de uitoefening van de taken van de EU, de NAVO, de VN, het IAEA, of een andere intergouvernementele organisatie waarvan Vlaanderen of België lid is, of als de doorvoer gekoppeld is aan humanitaire hulp bij een ramp of deel uitmaakt van een schenking in een noodgeval.

§6. Als de aanvrager tijdens de geldigheidsduur van zijn of haar vergunning voor uit- of doorvoer informatie verkrijgt over de wijziging van doel of bestemming of van de wederuitvoer van goederen die door hem of haar op basis van die vergunning effectief werden uit- of doorgevoerd, stelt hij of zij de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen daarvan in kennis.

Onderafdeling 2. Criteria bij uit- en doorvoer

Art. 41. Iedere aanvraag van uit- of doorvoer wordt getoetst aan de criteria, vermeld in artikel 26.

Art. 42. Naast de gevallen vermeld in artikel 26, kan elke aanvraag van uit- of doorvoer ook geweigerd worden, rekening houdend met de criteria, vermeld in artikel 28.

Titel 4. Schorsing, intrekking en beperking van vergunningen, machtigingen en certificaten

Art. 43. §1. Op basis van een procedure, vastgesteld door de Vlaamse Regering, kunnen vergunningen, machtigingen of certificaten die op basis van dit decreet zijn toegekend, geschorst of ingetrokken worden of beperkt worden in gebruik als:

- 1° de voorwaarden voor het toekennen ervan niet langer vervuld zijn of de voorwaarden en beperkingen, vermeld in artikel 12 en 33, niet in acht genomen zijn;
- 2° sinds de toekenning van een uit- of doorvoervergunning gewijzigde omstandigheden hebben plaatsgevonden of plaatsvinden die een belangrijk effect kunnen hebben op de toets, vermeld in artikel 26, 28, 41 en 42;
- 3° veiligheidsbelangen of redenen van openbare orde of veiligheid dat vereisen.

In geval een schorsing, intrekking of beperking wordt beoogd bij wijze van individuele maatregel, wordt de maatregel in geen geval opgelegd zonder dat de betrokken persoon gehoord is, eventueel bijgestaan door een raadsman van zijn keuze, of zonder dat hij of zij naar behoren opgeroepen is om gehoord te worden.

§2. Als uitzonderlijke omstandigheden dringende maatregelen vereisen, kan de geldigheid van lopende vergunningen voorlopig, voor een periode van maximaal zestig dagen, geschorst worden bij wijze van een eenvoudige kennisgeving.

Titel 5. Tijdelijke uitsluiting van aanvragers

Art. 44. §1. Op basis van een procedure, vastgesteld door de Vlaamse Regering, kan aan een persoon elke vergunning of machtiging, of elk certificaat voor een periode van een maand tot zes maanden ontzegd worden als er aanwijzingen zijn dat die persoon met betrekking tot defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal, ordehandhavingsmateriaal, civiele vuurwapens, onderdelen of munitie een van de volgende handelingen stelt of heeft gesteld:

- 1° hij of zij brengt goederen zonder de daarvoor noodzakelijke vergunning over, hij of zij voert ze in, uit of door, of hij of zij probeert ze over te brengen of in, uit of door te voeren;
- 2° hij of zij brengt goederen waarvan de overbrenging, en de in-, uit- en doorvoer verboden is over, hij of zij voert ze in, uit of door, of hij of zij probeert ze over te brengen of in, uit of door te voeren;
- 3° hij of zij brengt goederen over, hij of zij voert ze in, uit of door, of hij of zij probeert ze over te brengen of in, uit of door te voeren op een manier die strijdig is met de gebruiksvoorwaarden van de toegekende vergunning of met de overige bepalingen van dit decreet of van de uitvoeringsbepalingen;

- 4° hij of zij heeft onjuiste of onvolledige inlichtingen verstrekt om een vergunning te verkrijgen;
- 5° hij of zij onthoudt zich van het verstrekken van inlichtingen en documenten, of verstrekt die inlichtingen en die documenten in een onjuiste of onvolledige vorm;
- 6° hij of zij heeft zich schuldig gemaakt aan misdrijven die niet rechtstreeks verband houden met de toepassing van dit decreet, maar er wel een belangrijke invloed op kunnen uitoefenen, zoals inbreuken op de wapenwetgeving, geweldmisdrijven of valsheid in geschrifte.

§2. In geen geval wordt een dergelijke maatregel opgelegd zonder dat de betrokken persoon werd gehoord, eventueel bijgestaan door een raadsman van zijn keuze, of zonder dat hij of zij naar behoren is opgeroepen om gehoord te worden.

§3. In geval van een strafrechtelijk vooronderzoek naar de onrechtmatigheden, vermeld in paragraaf 1, kan die uitsluitingsmaatregel verlengd worden tot het moment dat de daarvoor bevoegde instantie oordeelt dat de strafvordering al dan niet ingesteld moet worden.

Als de strafvordering wordt ingesteld voor de onrechtmatigheden, vermeld in paragraaf 1, kan die uitsluitingsmaatregel verlengd worden tot het moment dat een beslissing over de strafvordering in kracht van gewijsde is getreden.

§4. De uitsluitingsmaatregel, vermeld in paragraaf 1, kan beperkt worden tot bepaalde activiteiten van in-, uit-, of doorvoer of van overbrenging, en tot bepaalde categorieën van goederen, vermeld in dit decreet.

Titel 6. Hoorrecht bij weigering

Art. 45. Als een aanvraag van een vergunning, machtiging of certificaat wordt geweigerd, heeft de aanvrager het recht om gehoord te worden, eventueel bijgestaan door een raadsman van zijn keuze, om zijn zaak te bespreken.

De Vlaamse Regering stelt de nadere regels van dat hoorrecht vast.

Titel 7. Toezichts- en strafbepalingen

Hoofdstuk 1. Toezicht op de naleving van het decreet en de uitvoeringsbepalingen ervan

Art. 46. §1. Met behoud van de toepassing van de bevoegdheden van de officieren van gerechtelijke politie en de ambtenaren van de Administratie der Douane en Accijnzen van de FOD Financiën, houden de ambtenaren die de Vlaamse Regering aanwijst, toezicht op de naleving van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan.

§2. Als dat redelijkerwijs nuttig kan zijn voor de vervulling van hun opdracht, kunnen die ambtenaren gebruikmaken van de volgende rechten:

- 1° op elk moment, met het nodige materiaal, elke plaats betreden. Bij woningen is de toegang echter afhankelijk van de voorafgaande en schriftelijke toestemming van de bewoner;
- 2° inzage vorderen in alle documenten, correspondentie en andere informatiedragers in welke vorm ook, en zich daarvan een kopie laten verstrekken of zelf een kopie maken;
- 3° zaken onderzoeken of laten onderzoeken, beproeven of laten beproeven, monsters ervan nemen of laten nemen, en ze meten of laten meten en daartoe verpakkingen openen of laten openen. Als het onderzoek niet ter plaatse uitgevoerd kan worden, mogen ze de zaken voor korte tijd meenemen tegen een door hen af te geven schriftelijk bewijs;
- 4° relevante inlichtingen inwinnen.

Bij de uitoefening van hun rechten mogen die ambtenaren vaststellingen doen met behulp van audiovisuele middelen, mogen ze zich laten bijstaan door personen die ze daartoe hebben aangewezen op grond van hun deskundigheid en kunnen ze de bijstand van de politie vorderen.

Bij de uitoefening van hun rechten dragen die ambtenaren een legitimatiebewijs bij zich, dat ze onmiddellijk tonen als dat gevraagd wordt. De Vlaamse Regering stelt de kenmerken van dit legitimatiebewijs vast.

§3. De ambtenaren in kwestie stellen de inbreuken op de bepalingen van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan vast in een proces-verbaal van overtreding.

Het proces-verbaal heeft bewijswaarde tot bewijs van het tegendeel voor zover een kopie ervan binnen tien dagen na datum van verbalisering aangetekend is opgestuurd naar de persoon of personen ten laste van wie het is opgesteld.

Een kopie van het proces-verbaal wordt ook bezorgd aan de dienst, vermeld in artikel 48.

§4. Het verhinderen van het door of krachtens dit decreet geregelde toezicht en de pogingen daartoe wordt bestraft in overeenstemming met artikel 47 en 48.

Hoofdstuk 2. Strafrechtelijke sancties

Art. 47. §1. Met behoud van de toepassing van de bevoegdheden van de Administratie der Douane en Accijnzen van de FOD Financiën, worden inbreuken en pogingen tot inbreuk op de bepalingen van dit decreet en van de uitvoeringsbepalingen ervan bestraft zoals hieronder bepaald is.

De in-, uit- en doorvoer en de overbrenging van goederen waarvan de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging verboden zijn op basis van artikel 3, §1, eerste lid, en de uit- en doorvoer en de overbrenging in weerwil van een embargo of andere beperkende maatregel van de VN, de EU of de OVSE wordt bestraft met opsluiting van vijf tot tien jaar en een geldboete van ten minste 750 euro en ten hoogste 750.000 euro of het dubbel van de waarde van de goederen in kwestie, indien hoger.

De invoer en de overbrenging naar het Vlaamse Gewest van goederen waarvan de invoer en de overbrenging naar het Vlaamse Gewest verboden zijn op basis van artikel 3, §1, tweede lid, en de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging van goederen waarvan de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging op basis van dit decreet aan een vergunning onderworpen is zonder geldige vergunning of op een manier die strijdig is met de gebruiksvoorwaarden van de toegekende vergunning, wordt bestraft met een gevangenisstraf die ten hoogste vijf jaar bedraagt en een geldboete van ten minste 250 euro en ten hoogste 250.000 euro of het dubbel van de waarde van de goederen in kwestie, indien hoger.

Andere inbreuken op de bepalingen van dit decreet en van de uitvoeringsbepalingen ervan worden bestraft met een geldboete van ten minste 250 euro en ten hoogste 250.000 euro of het dubbel van de waarde van de goederen in kwestie, indien hoger.

Naast de straffen, vermeld in het tweede tot en met het vierde lid, kan de rechter ten aanzien van rechtspersonen een verbod uitspreken om gedurende maximaal tien jaar zelfs voor rekening van een ander, activiteiten van in-, uit- of doorvoer of de overbrenging als vermeld in dit decreet, of een van die activiteiten te verrichten, voor alle of bepaalde categorieën van goederen vermeld in dit decreet.

Bij herhaling worden alle vermelde straffen verdubbeld.

§2. Onder poging tot inbreuk als vermeld in paragraaf 1, eerste lid, worden de volgende handelingen verstaan:

- 1° het verzenden, vervoeren of voorhanden hebben van goederen waarvan de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging op basis van dit decreet verboden zijn of waarvoor een vergunning noodzakelijk is, met het kennelijk doel ze in-, uit-, of door te voeren of ze over te brengen op een manier die strijdig is met bepalingen van dit decreet en de uitvoeringsbepalingen ervan;
- 2° het verstrekken van onjuiste of onvolledige inlichtingen bij een vergunningsaanvraag met het kennelijk doel goederen in-, uit-, of door te voeren of over te brengen op een manier die strijdig is met de bepalingen van dit decreet en de uitvoeringsbepalingen ervan.

In de gevallen, vermeld in het eerste lid, punt 1° en 2°, wordt de poging gelijkgesteld met het misdrijf zelf.

§3. De bepalingen van het Eerste Boek van het Strafwetboek, met inbegrip van hoofdstuk VII en artikel 85, zijn van toepassing op de inbreuken, vermeld in paragraaf 1 en 2.

Hoofdstuk 3. Administratieve sancties

Art. 48. In de gevallen waarin een daartoe bevoegde instantie een overtreding van de bepalingen van dit decreet of van de uitvoeringsbepalingen ervan heeft vastgesteld en er, in voorkomend geval na een strafrechtelijk vooronderzoek, binnen twee maanden na die vaststelling geen strafvordering is ingesteld, kan de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen, beslissen om bij wijze van administratieve sanctie:

- 1° een geldboete op te leggen die ten minste 50 euro en ten hoogste het dubbel van de waarde van de goederen in kwestie bedraagt;
- 2° een verbod uit te spreken om gedurende ten hoogste één jaar, zelfs voor rekening van een ander, activiteiten van in-, uit- en doorvoer en van overbrenging als vermeld in dit decreet of een van die activiteiten te verrichten, van alle of bepaalde categorieën van goederen.

De Vlaamse Regering stelt de procedure voor het opleggen van die sanctie en de nadere regels van de uitvoering ervan vast.

In geen geval wordt een dergelijke sanctie opgelegd zonder dat de betrokken persoon gehoord is of zonder dat hij of zij daartoe naar behoren opgeroepen is.

Titel 8. Rapportering

Art. 49. §1. Personen die gebruikmaken van de vergunningen, vermeld in dit decreet, rapporteren daarover aan de dienst die de Vlaamse Regering daartoe heeft aangewezen op basis van de overzichten vermeld in paragraaf 2 en 3.

§2. Personen die gebruik maken van de algemene, globale of individuele vergunningen, vermeld in artikel 14, 15 en 16, houden per gebruikte vergunning een gedetailleerd en volledig overzicht van hun overbrengingen bij.

Deze overzichten omvatten handelsbescheiden met de volgende elementen:

- 1° de beschrijving van de overgebrachte defensiegerelateerde producten en de categorie daarvan;
- 2° de hoeveelheid en waarde van de overgebrachte defensiegerelateerde producten;
- 3° de data van de overbrenging;
- 4° naam en adres van de afzender en van de bestemming;
- 5° het eindgebruik en de eindgebruiker van de defensiegerelateerde producten;

- 6° het bewijs dat voldaan werd aan de op basis van artikel 12, §1, aan de vergunning verbonden voorwaarden en beperkingen betreffende het gebruik;
- 7° het bewijs dat de informatie over de aan een vergunning verbonden beperkingen op het eindgebruik of op uitvoer na overbrenging is meegedeeld aan de bestemming van de defensiegerelateerde producten.

§3. Personen die gebruik maken van de individuele, of gecombineerde vergunningen vermeld in artikel 22, 23, 34, 38 en 39, houden per gebruikte vergunning een gedetailleerd en volledig overzicht met daarin de volgende elementen bij:

- 1° de hoeveelheid en de waarde van de betreffende goederen die effectief werden in-, uit-, doorgevoerd of overgebracht;
- 2° de data van de zendingen op basis van de toegekende vergunning;
- 3° het bewijs dat voldaan werd aan de op basis van artikel 12, §1, of artikel 33, §1, aan de toegekende vergunning verbonden voorwaarden en beperkingen betreffende het gebruik;
- 4° het bewijs dat de informatie over de aan een toegekende vergunning verbonden beperkingen op het eindgebruik of op wederuitvoer of uitvoer na overbrenging is meegedeeld aan de bestemming van de betreffende goederen;
- 5° indien toepasselijk, de gegevens vermeld in artikel 31, §2, vierde lid.

In geval van globale en gecombineerde vergunningen houden de betreffende personen de overzichten, vermeld in het eerste lid, per bestemming bij.

§4. De Vlaamse Regering stelt de procedure, de vorm en de nadere regels van de rapportering vast.

Art. 50. §1. De Vlaamse Regering brengt ieder jaar verslag uit aan het Vlaams Parlement over de toepassing van dit decreet. Dat verslag bevat onder meer de volgende elementen:

- 1° de gegevens over de Vlaamse in-, uit- en doorvoer;
- 2° de gegevens over de Vlaamse overbrengingen;
- 3° de gegevens over de toegekende vrijstellingen;
- 4° de gegevens over de in-, uit- en doorvoer op Europees en wereldniveau;
- 5° de eventuele wijzigingen van de reglementering en de procedures in het Vlaamse Gewest;
- 6° de internationale en Europese initiatieven en embargo's.

§2. In het jaarlijks verslag, zoals vermeld in paragraaf 1, brengt de Vlaamse Regering aan het Vlaams Parlement verslag uit over het gebruik van de algemene vergunningen, zoals vermeld in artikel 14, §2.

Per algemene vergunning wordt een overzicht gegeven van het aantal personen dat van de vergunning heeft gebruikgemaakt en van de totale waarde in euro van de verrichte overbrengingen, uitgesplitst naar de categorie van de defensiegerelateerde producten.

§3. In het jaarlijks verslag zoals vermeld in paragraaf 1, en in een halfjaarlijks verslag brengt de Vlaamse Regering aan het Vlaams Parlement verslag uit over de toegekende vrijstellingen en over de toegekende en geweigerde vergunningen, andere dan deze vermeld in paragraaf 2.

Per land wordt een overzicht gegeven van het aantal vrijstellingen en vergunningen die werden toegekend en geweigerd en van de totale waarde daarvan in euro.

Per toegekende vrijstelling en per toegekende of geweigerde vergunning voor dat land worden vervolgens de volgende gegevens opgelijst:

- 1° de categorie van de defensiegerelateerde producten, het ander voor militair gebruik dienstig materiaal, het ordehandhavingsmateriaal, de civiele vuurwapens, de onderdelen of de munitie in kwestie;

- 2° de categorie van de bestemming of bestemmingen;
- 3° de categorie van de eindgebruiker of eindgebruikers, indien die verschillend is of zijn van de bestemming of bestemmingen;
- 4° de waarde in euro van de vrijstelling of vergunning;
- 5° indien toepasselijk, de gegevens vermeld in artikel 31, §2, vijfde lid.

§4. Met behoud van de toepassing van de bovenstaande paragrafen, wordt erover gewaakt dat er geen informatie zal worden meegedeeld waardoor aan de betrokken personen schade kan berokkend worden.

Titel 9. Slotbepalingen

Art. 51. In de wet van 5 augustus 1991 betreffende de in-, uit- en doorvoer van en de bestrijding van illegale handel in wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel en daaraan verbonden technologie, gewijzigd bij de wetten van 25 maart 2003 en 26 maart 2003 worden de volgende artikelen opgeheven:

- 1° de artikelen van titel 2;
- 2° de artikelen van titel 3, voor wat betreft de uit- en doorvoer en de overbrenging van goederen waarvan de uit- en doorvoer en de overbrenging op basis van dit decreet aan een vergunning onderworpen is;
- 3° artikel 17.

Art. 52. §1. De voorafgaande vergunningen die voor de inwerkingtreding van dit decreet afgeleverd werden door de minister van Justitie, vermeld in artikel 10, eerste lid, van de wet van 5 augustus 1991 betreffende de in-, uit- en doorvoer van en de bestrijding van de illegale handel in wapens, munitie en speciaal voor ordehandhaving dienstig materieel en daaraan verbonden technologie, blijven gelden als voorafgaande machtigingen als vermeld in artikel 10.

§2. De driejaarlijkse evaluatie van voorafgaande machtigingen, als vermeld in artikel 10, §3, is ook op deze voorafgaande vergunningen van toepassing.

De voorafgaande vergunningen die meer dan drie jaar voor de inwerkingtreding van het decreet werden toegekend zullen binnen een jaar na de inwerkingtreding van het decreet de eerste keer geëvalueerd worden.

Art. 53. Dit decreet wordt aangehaald als: Wapenhandeldecreet.

Art. 54. Dit decreet treedt in werking op 30 juni 2012.

Brussel, 10 november 2011.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

BIJLAGE
bij de memorie van toelichting:
CONCORDANTIETABELLEN

**Omzettingstabellen bij het voorontwerp van decreet betreffende de in-, uit-,
doorvoer en overbrenging van defensiegerelateerde producten, ander voor
militair gebruik dienstig materiaal, ordehandhavingsmateriaal, civiele
vuurwapens, onderdelen en munitie**

1. Opmerkingen

- ❖ Deze omzettingstabellen beschrijven enkel de omzetting van die bepalingen uit de betreffende richtlijnen die binnen de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest vallen;
- ❖ Waar verwezen wordt naar een artikel dat een delegatie naar de Vlaamse Regering inhoudt gaat het telkens om ofwel procedurele, praktische of niet-essentiële elementen ofwel om de verdere uitwerking van in het Wapenhandeldecreet omschreven verplichtingen.

2. Omzetting richtlijn 2009/43/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 mei 2009 betreffende de vereenvoudiging van de voorwaarden voor de overdracht van defensiegerelateerde producten binnen de Gemeenschap

<i>Richtlijn 2009/43/EG</i>	<i>Voorontwerp Wapenhandeldecreet</i>
Artikel 2	Artikel 2 (5)
Artikel 3 (1)	Artikel 2 (5)
Artikel 3 (2)	Artikel 2 (15)
Artikel 4 (1)	Artikel 3 (2) + 7 (1)
Artikel 4 (2)	Artikel 17
Artikel 4 (4)	Artikel 13
Artikel 4 (5)	Artikel 14+ 15 + 16
Artikel 4 (6)	Artikel 12 (1) + 19
Artikel 4 (7)	Artikel 12 (2)
Artikel 4 (8)	Artikel 12 (2)
Artikel 4 (9)	Artikel 43
Artikel 5 (1)	Artikel 14 (1) + 14 (5)
Artikel 5 (2)	Artikel 14 (2)
Artikel 5 (3)	Artikel 14 (2)
Artikel 5 (4)	Artikel 14 (6)
Artikel 6 (1)	Artikel 15 (1)
Artikel 6 (2) (lid 1)	Artikel 15 (2)
Artikel 6 (2) (lid 2)	Artikel 8 (4)
Artikel 7	Artikel 15 (3) +16
Artikel 8 (1)	Artikel 12 (1)
Artikel 8 (2)	Artikel 14 (6)
Artikel 8 (3)	Artikel 49
Artikel 8 (4)	Artikel 49
Artikel 9 (1)	Artikel 4 + 5
Artikel 9 (2)	Artikel 14 (3) (lid 1)
Artikel 9 (3)	Artikel 14 (3) (lid 2)
Artikel 9 (4)	Artikel 14 (3) (lid 2)
Artikel 9 (5)	Artikel 14 (3) (lid 2)
Artikel 9 (6)	Artikel 2 (8)

Artikel 9 (7)	Artikel 43
Artikel 9 (8)	Artikel 14 (3) (lid 2)
Artikel 10	Artikel 25
Artikel 15	Artikel 14 (7)
Artikel 16	Artikel 46 + 47 + 48
Artikel 18 (1)	Artikel 54

3. Omzetting richtlijn 91/477/EEG van de Raad van 18 juni 1991 inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens

<i>Richtlijn 91/477/EEG</i>	<i>Voorontwerp Wapenhandeldecreet</i>
Artikel 1 (1)	Artikel 2 (18) + 30 (lid 2)
Artikel 1 (1bis)	Artikel 2 (14)
Artikel 1 (1ter)	Artikel 2 (14)
Artikel 1 (1quater)	Artikel 2 (13)
Artikel 11 (1)	Artikel 3 (3) + 30 (1)
Artikel 11 (2)	Artikel 34 + 30 (1 + 3) + 31 + 37
Artikel 11 (3)	Artikel 36 (1)
Artikel 11 (4)	Artikel 34 + 30 (2) + 30 (2)(lid 3) + 31
Artikel 12 (1)	Artikel 34 + 35
Artikel 12 (2)	Artikel 35
Artikel 12 (3)	Artikel 3 (4)
Artikel 16	Artikel 46 + 47 + 48

4. Omzetting richtlijn 93/15/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende de harmonisatie van de bepalingen inzake het in de handel brengen van en de controle op explosieven voor civiel gebruik

<i>Richtlijn 93/15/EEG</i>	<i>Voorontwerp Wapenhandeldecreet</i>
Artikel 10 (1)	Artikel 3 (3) + 30 (lid 1)
Artikel 10 (2)	Artikel 34 + 30 (1 + 3) + 31 + 37
Artikel 10 (3)	Artikel 36 (1)
Artikel 10 (4)	Artikel 34 + 30 (2) + 30 (2)(lid 3) + 31
Artikel 17	Artikel 46 + 47 + 48